yellow

Madeleine L'Engle (1918-2007) este o scriitoare americană, cunoscută mai ales pentru cărţile sale adresate adolescenţilor. Cea mai celebră carte a ei, *O buclă în timp (A Wrinkle în Time),* distinsă cu prestigioasa Medalie Newbery în anul **1963,** este primul volum din seria *Cvintetul Timpului* (apărut la Editura Arthur în 2016), urmat de *Vântul bate la uşă.*
Pentru cărţile ei, în care combină elemente din creştinism şi din ştiinţa modernă, Madeleine L'Engle a primit mai multe premii, printre care National Book Award şi Margaret Edwards Award.

MADELEINE L'ENGLE

Vântul bate la uşă

Traducere din engleză şi note de Ecaterina Godeanu

AtfHVI*

Redactor: Alina-Nicoleta Ioan Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactori: Crenguţa Rontea, Florin Paraschiv Copertă: Alexandru Daş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ENGLE, MADELEINE L.
Vântul bate la uşă / Madeleine L. Engle; trad. de Ecaterina Godeanu. - Bucureşti: Editura Arthur, **2018** ISBN **978-606-788-269-8**
I. Godeanu, Ecaterina (trad.)
821.U1
A WIND IN THE DOOR by Madeleine L'Engle © **1973** by Crosswicks, Ltd. All rights reserved.
Published by arrangement with Edward Necarsulmer IV Literary Management LLC.

© Editura Arthur, 2018, pentru prezenta ediţie
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

.Pentru Pat

„Aşadar, nepoate, spuse regele, ăst vânt îţi bate la uşă?"

Sir Thomas Malory, Moartea regelui Arthu

r Dragonii

lui Charles Wallace

— Sunt nişte dragoni în grădina de legume a gemenilor.

Meg Murry scoase capul din frigiderul prin care scotocise după o gustare de după-amiază şi se uită spre frăţiorul ei de şase ani.

— Poftim?

— Sunt nişte dragoni în grădina de legume a gemenilor. Mai bine zis, au fost. Acum s-au dus pe păşunea din nord.

Meg se întoarse spre frigider fără să răspundă. Nu era o idee bună să-i răspunzi lui Charles Wallace prea repede când spunea ceva neobişnuit.

— Cred că o să mănânc salată şi roşii, ca de obicei. Aş fi vrut ceva nou, diferit şi care să-mi facă poftă.

— Meg, m-ai auzit?

— Da, te-am auzit. Cred c-o să mănânc lebăr şi brânză topită.

Îşi luă ingredientele pentru sendviş şi o sticlă de lapte şi le puse pe masa din bucătărie. Charles Wal- lace aştepta răbdător. Se încruntă, cu o îngrijorare pe care nu voia să şi-o recunoască, la jeanşii lui rupţi de curând în genunchi, la petele de noroi de pe cămaşă şi la vânătaia întunecată de sub ochiul stâng.

— De data asta unde te-au bătut băieţii mai mari, în curtea şcolii sau când ai coborât din autobuz?

— Meg, nu mă asculţi.

— Mă îngrijorează c-ai început şcoala doar de două luni şi n-a trecut nicio săptămână fără să iei bătaie. Dar dacă te-ai apucat să vorbeşti despre dra- gonii din grădină sau de unde or mai fi, nu mă mir deloc.

— N-am vorbit despre dragoni. Nu mă subestima. I-am văzut abia după ce-am ajuns acasă.

De fiecare dată când era foarte îngrijorată, Meg se înfuria. Acum se încruntă la sendviş.

— Aş vrea ca mama să cumpere o brânză topită tartinabilă. Chestia asta se tot afundă în pâine. Unde e?

— în laborator, lucrează la un experiment. Mi-a zis să-ţi spun că nu mai durează mult.

— Tata unde e?

— L-a sunat L.A. şi a plecat la Washington pentru câteva zile.

Asemenea dragonilor din grădină, vizitele tatălui lor la Casa Albă erau un subiect tabu, despre care era indicat să nu vorbească la şcoală. însă, spre deosebire de dragoni, aceste vizite erau reale.

Charles Wallace sesiză îndoiala lui Meg.

— Dar i-am văzut, Meg, chiar am văzut dragonii. Mănâncă-ţi sendvişul şi hai cu mine să ţi-i arăt.

— Unde sunt Sandy şi Dennys?

— La antrenamentul de fotbal. Ţi-am zis doar ţie.

Apoi spuse deodată pe un ton deznădăjduit, ca
al unui copil mai mic de şase ani:

— Aş vrea ca autobuzul şcolii să vină mai repede. Te-am aşteptat până mi s-au lungit urechile.

Meg se întoarse spre frigider să ia salata. Era o mişcare prin care urmărea să găsească rapid o soluţie, deşi nu putea spera că Charles Wallace nu-i va ghici gândurile, aşa cum făcuse cu îndoielile ei în legătură cu existenţa dragonilor. Nici nu-şi putea imagina ce văzuse el, de fapt. Dar era convinsă că văzuse totuşi ceva, un lucru neobişnuit.

Charles Wallace o urmări în linişte până când termină de făcut sendvişul, aranjând cu atenţie feliile de pâine şi tăindu-le cu precizie în bucăţi egale.

— Oare domnul Jenkins a văzut vreodată un dragon?

Domnul Jenkins era directorul şcolii primare din sat, iar Meg avusese cu el o serie de conflicte în trecut. Nu avea prea mari speranţe că domnului Jenkins îi va păsa de soarta lui Charles Wallace sau că va fi dispus să se implice în ceea ce el numea „procedurile normale ale democraţiei".

— Domnul Jenkins crede în legea junglei, spuse ea cu gura plină.

— Şi-n junglă nu sunt dragoni?

Charles Wallace îşi termină de băut paharul cu lapte.

— Nu-i de mirare că rămâi mereu corigentă la ştiinţe sociale. Mănâncă-ţi sendvişul şi nu mai trage de timp. Hai să vedem dacă mai sunt acolo.

Traversară peluza, urmaţi de Fortinbras[1], corcitura mare şi neagră de labrador, care adulmeca şi fornăia voios printre resturile îngălbenite de toamnă ale răsadurilor de rubarbă. Meg se împiedică de o portiţă din setul de crochet[2] şi bombăni nervoasă, mai mult către sine, pentru că strânsese toate portiţele şi ciocanele după ultimul joc, şi pe asta o uitase. Un gard viu separa terenul de crochet de grădina de legume a lui Sandy şi Dennys. Fortinbras sări peste gard, iar Meg strigă numaidecât la el:

---

1 Numele unui personaj din piesa de teatru *Hamlet,* de William Shakespeare.

2 Joc sportiv în aer liber cu bile de lemn, care, lovite cu nişte ciocănaşe cu coadă lungă, trebuie să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de portiţe instalate pe terenul de joc.

— Forti, n-ai voie în grădină!

Masivul câine se dădu înapoi printre şirurile de varză şi broccoli. Gemenii erau pe bună dreptate foarte mândri de legumele lor organice, pe care le vindeau în sat pentru bani de buzunar.

— Un dragon ar face vraişte grădina asta, spuse Charles Wallace, conducând-o pe Meg printre şirurile de legume. Cred că şi-a dat şi el seama, pentru că dintr-odată parcă s-a făcut nevăzut.

— Cum adică, dintr-odată parcă s-a făcut nevăzut? Ori l-ai văzut, ori nu.

— L-am văzut şi, dup-aia, când m-am dus să mă uit mai de aproape, nu l-am mai văzut, aşa că l-am urmărit, dar nu chiar pe el, că era mult mai rapid decât mine, am luat-o doar pe urmele lui. S-a dus către stâncile mari de pe păşunea din nord.

Meg privi încruntată grădina. Niciodată nu-l auzise pe Charles Wallace spunând ceva atât de neverosimil.

El îi spuse nerăbdător:

— Haide!

Şi trecură împreună pe lângă snopii înalţi de porumb, printre care mai rămăseseră doar câţiva ştiuleţi piperniciţi. Dincolo de porumb, plantele de floarea-soarelui prindeau razele piezişe ale soarelui de după-amiază, iar chipurile lor aurii îi reflectau strălucirea.

— Charles, te simţi bine? întrebă Meg.

Lui Charles nu-i stătea în fire să piardă legătura cu realitatea. Apoi observă că respira greoi, ca şi când alergase, deşi nu merseseră deloc repede. Pălise la faţă, iar fruntea îi era acoperită de broboane de transpiraţie, ca după un efort susţinut.

Nu-i plăcu deloc cum arăta şi îşi îndreptă din nou atenţia către povestea neverosimilă cu dragonii, în timp ce păşea cu grijă printre vrejurile dese ale dovlecilor.

— Charles, când ziceai c-ai văzut... dragonii ăia?

— O ceată de dragoni, un stol de dragoni, un pâlc de dragoni, spuse Charles Wallace gâfâind. După ce m-am întors de la şcoală. Mama s-a necăjit rău când m-a văzut atât de şifonat. încă mai aveam nasul plin de sânge.

— Şi eu m-am necăjit.

— Meg, mama crede că-i ceva mai grav, nu-i doar de la bătaia pe care mi-o iau de la băieţii mai mari.

— Ce poate fi mai grav?

Charles Wallace se căţără cu neobişnuit de mult efort şi stângăcie peste zidul scund de bolovani ce mărginea livada.

— Obosesc repede.

Meg îl întrebă tăios:

— De ce? Ce-a spus mama?

Charles păşi încet prin iarba înaltă din livadă.

— N-a spus nimic. Dar e ca şi cum aş primi semnale de la un radar.

Meg păşi alături de el. Era înaltă pentru vârsta ei, iar Charles Wallace era scund pentru vârsta lui.

— Uneori aş vrea să nu mai captezi aşa de bine semnale radar.

— N-am ce face, Meg. N-o fac intenţionat. Se întâmplă pur şi simplu. Mama crede că-i ceva în neregulă cu mine.

— Dar ce? întrebă ea aproape răstit.

Charles Wallace răspunse încet:

— Nu ştiu. Dar e destul de grav, pentru că îngrijorarea ei trimite semnale foarte clare. Ştiu şi eu că ceva nu-i în regulă. Obosesc doar plimbându-mă prin livadă şi n-ar trebui să fie aşa. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

— De când ai început să te simţi aşa? întrebă ea tăios. Săptămâna trecută, când ne-am plimbat prin pădure, erai în regulă.

— Ştiu. Am cam fost obosit toată toamna, dar săptămâna asta a fost mai rău, iar azi a fost mai rău decât ieri. Fii serioasă, Meg! Nu mai da vina pe tine că n-ai observat.

Exact asta făcuse. îşi simţi mâinile reci din cauza panicii. încercă să-şi ignore frica, pentru că Charles Wallace îşi citea sora mai uşor decât îşi citea mama. Luă de pe jos un măr doborât de vânt, verifică să n-aibă viermi şi muşcă din el. Bronzul lui de vară târzie nu reuşea să-i mascheze nici paloarea pronunţată şi nici cearcănele. De ce nu le observase? Pentru că nu voise. Era mai uşor să pună paloarea şi letargia lui pe seama problemelor de la şcoală.

— Atunci de ce nu cheamă mama un doctor să te consulte? Adică un doctor adevărat.

— A chemat.

— Când?

— Azi.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— M-au interesat mai mult dragonii.

— Charles!

— A venit înainte să te întorci tu de la şcoală. Dr. Louise a venit să ia prânzul cu mama. Oricum face asta destul de des...

— Ştiu, continuă.

— Când m-am întors de la şcoală, m-a examinat din cap până-n picioare.

— Şi ce-a spus?

— Mai nimic. Nu pot s-o citesc aşa cum o citesc pe mama. E ca o pasăre micuţă, care ciripeşte întruna, dar e clar că mintea ei ageră gândeşte mereu la un alt nivel. Ştie foarte bine cum să mă blocheze. Am prins doar că, după părerea ei, mama s-ar putea să aibă dreptate în legătură cu... cu ce-o fi. Şi că vor ţine legătura.

Terminară de traversat livada şi Charles Wallace se căţără din nou pe zid şi rămase acolo privind spre păşunea pe care se profilau cele două stânci glaciale.

— Au dispărut, spuse el. Dragonii mei au dispărut.

Meg se aşeză lângă el pe zid. Nu se vedea nimic, în afara vântului care sufla prin iarba decolorată de soare şi a celor două stânci care căpătaseră o nuanţă violetă în lumina apusului tomnatic.

— Eşti sigur că n-au fost doar stâncile sau nişte umbre?

— Stâncile şi umbrele arată ca dragonii?

— Nu, dar...

— Meg, erau chiar lângă stânci, claie peste grămadă, o mulţime de aripi, probabil vreo sută, şi printre ele ochi care clipeau întruna, şi nişte fum şi mici răbufniri de flăcări, şi i-am atenţionat să nu dea foc păşunii.

— Cum i-ai atenţionat?

— Am strigat la ei. Şi flăcările s-au stins.

— Te-ai apropiat?

— Nu mi s-a părut o idee bună. Am rămas aici pe zid şi m-am uitat mult timp la ei. Îşi tot strângeau şi desfăceau aripile, şi clipeau către mine cu toţi ochii, apoi au părut că se strâng unul într-altul ca să se culce, aşa că am venit acasă şi te-am aşteptat pe tine. Meg! Nu mă crezi.
îl întrebă fără ocolişuri:
— Şi atunci unde au dispărut cu toţii?
— Nu s-a mai întâmplat să nu mă crezi.
îi spuse atentă:
— Nu-i vorba că nu te cred.
într-un fel ciudat, chiar îl credea. Nu accepta totuşi ideea că văzuse nişte dragoni adevăraţi, dar Charles Wallace nu mai născocise niciodată lucruri. Nu mai separase niciodată realitatea şi iluzia într-un fel atât de explicit. Se uită la el şi văzu că peste cămaşa uzată avea un hanorac. îşi strânse braţele în jurul corpului, tremurând, deşi nu-i era frig, şi spuse:
— Cred că mă întorc să-mi iau un pulover de acasă. Aşteaptă-mă aici. Nu stau mult. Dacă se întorc dragonii...
— Cred că o să se întoarcă.
— Atunci ţine-i aici să-i văd şi eu. Mă întorc cât de repede pot.
Charles Wallace o privi calm:
— Cred că mama ar prefera să n-o întrerupi acum.
— N-am de gând s-o întrerup. îmi iau doar puloverul.
— Cum zici tu, Meg, oftă el.
îl lăsă stând pe zid şi privind spre cele două stânci glaciale, aşteptându-şi dragonii sau ce-o fi văzut el. Ştia, bineînţeles, că se duce să vorbească cu mama lor, dar cât timp n-o spunea cu voce tare, spera să-i ascundă, totuşi, măcar o parte din îngrijorarea ei.
Dădu buzna în laborator.
Mama stătea pe un scaun înalt de laborator, însă nici nu privea prin microscopul din faţa ei, nici nu scria pe caietul care i se odihnea pe genunchi. Părea doar pierdută în gânduri.
— Ce este, Meg?
Se repezi să spună povestea cu dragonii lui Charles Wallace şi să precizeze că el nu mai avusese niciodată astfel de halucinaţii. Dar, din moment ce el nu-i pomenise nimic mamei sale, i se păru o trădare şi se opri la timp. Deşi poate că tăcerea lui în legătură cu dragonii se datorase prezenţei doctoriţei Louise.
Mama ei repetă întrebarea pe un ton uşor nerăbdător:
— Ce este, Meg?^.
— Ce nu-i în regulă cu Charles Wallace?
Doamna Murry puse caietul lângă microscop.
— Azi iar a luat bătaie la şcoală de la băieţii mai mari.
— Nu la asta mă refer.
— Dar la ce te referi, Meg?
— A spus că ai chemat-o pe dr. Colubra să-l examineze.
— Louise a venit să ia prânzul şi m-am gândit că, dacă tot e aici, poate ar fi bine să-l şi consulte.
-Şi?
— Şi ce, Meg?
— Ce nu-i în regulă cu el?
— Nu ştim, Meg. Cel puţin nu încă.
— Charles zice că eşti îngrijorată din cauza lui.

— Sunt. Tu nu eşti?
— Ba da. Dar am pus totul pe seama problemelor de la şcoală. Acum nu mai cred asta. A început să gâfâie după ce-a traversat livada. Şi e prea palid. Şi a început să-şi închipuie lucruri. Şi arată... nu-mi place deloc cum arată.
— Nici mie.
— Ce este? Ce nu-i în regulă? A luat vreun virus sau ceva de genul ăsta?
Doamna Murry ezită.
— Nu sunt sigură.
— Mamă, te rog, dacă într-adevăr e ceva în neregulă cu Charles, sunt destul de mare să ştiu şi eu.
— Nu ştiu dacă e sau nu. Şi nici Louise nu ştie. Când o să ştim ceva sigur, o să-ţi spunem. îţi promit.
— Nu-mi ascunzi nimic?
— Meg, cât timp nu sunt sigură, n-are rost să discutăm despre asta. S-ar putea să aflu peste câteva zile.
Meg îşi frământă nervoasă mâinile.
— Chiar eşti îngrijorată.
Doamna Murry zâmbi.
— Aşa-s mamele. Acum unde e?
— L-am lăsat pe zidul din grădină, i-am spus că mă duc să-mi aduc un pulover. Trebuie să mă duc repede înapoi, altfel o să creadă că...
Ieşi valvârtej din laborator, fără să termine propoziţia, înşfăcă un pulover de pe cuierul din cămară şi fugi pe peluză.
Când ajunse, îl găsi pe Charles Wallace stând pe zid, exact cum îl lăsase. Nu era nici urmă de dragoni. Nu că se aşteptase să fie vreunul. Fu totuşi dezamăgită, iar îngrijorarea în legătură cu Charles crescuse subtil.
— Ce-a spus mama? o întrebă el.
— Nimic.
îşi aţinti asupra ei ochii albaştri şi pătrunzători.
— N-a zis nimic despre mitocondrii[1]? Sau despre farandole?
— Hăă? De ce să zică?
Charles Wallace lovi zidul cu călcâiele tenişilor şi se uită spre Meg, dar nu-i răspunse la întrebare.
Meg insistă:
— De ce să vorbească mama despre mitocondrii? Nu-i aşa că tocmai asta... trăncăneala despre mitocondrii... te-a băgat în bucluc în prima zi de şcoală?
— Sunt foarte interesat de ele. Şi de dragoni. îmi pare rău că nu s-au întors încă.
Era clar că vrea să schimbe subiectul.
— Hai să-i mai aşteptăm puţin. Mai degrabă înfrunt câţiva dragoni decât pe copiii din curtea şcolii. Mulţumesc că te-ai dus să vorbeşti cu domnul Jenkins pentru mine, Meg.
Asta ar fi trebuit să rămână un secret adânc şi întunecat.
— De unde ai aflat?
— Am aflat.
Meg ridică din umeri.
— N-am făcut mare brânză.

---

1 Organite celulare întâlnite în toate tipurile de celule eucariote (organite comune). Mai sunt denumite şi „uzinele energetice ale celulei", deoarece conţin enzime oxido-redu- cătoare necesare respiraţiei.

Nici nu-şi făcuse mari speranţe că o să rezolve ceva. Domnul Jenkins fusese timp de câţiva ani directorul liceului regional. Când se transferase la mica şcoală primară din sat, în septembrie, versiunea oficială fusese că şcoala avea nevoie de modernizare, iar domnul Jenkins era singurul potrivit pentru această misiune. Se zvonea însă că nu reuşise să-i ţină în frâu pe derbedeii de la Regional. Meg însă nu-l prea vedea ţinând în frâu pe nimeni nicăieri. Şi era absolut convinsă că nici nu-l va înţelege, nici nu-l va simpatiza pe Charles Wallace.

în dimineaţa în care Charles Wallace începuse clasa întâi, Meg avusese mai multe emoţii decât el. La ultimele ore nu reuşise deloc să se concentreze şi, după ce se terminase în sfârşit programul, urcase dealul în drum spre casă. Când îl găsise cu buza de sus umflată şi sângerândă şi cu obrazul zgâriat se simţise năpădită de neputinţă şi furie oarbă. Charles Wallace fusese mereu considerat de către săteni ciudat şi uşor sărit de pe fix. în drumurile ei la poştă sau la magazin, Meg se întâmpla să audă frânturi de conversaţie: „Puştiul cel mic al familiei Murry e ciudăţel rău", „Am auzit că nu-i neobişnuit ca oamenii deştepţi să aibă copii proşti", „Cică nu ştie nici să vorbească".

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă Charles Wallace chiar ar fi fost prost. Dar nu era şi nici nu se pricepea să ascundă că ştie mult mai mult decât ceilalţi copii de şase ani de la el din clasă. îl trăda vocabularul. începuse să vorbească foarte târziu, dar când îşi dăduse drumul vorbise în propoziţii complete, fără etapele intermediare prin care trec copiii mici. în prezenţa străinilor nu vorbea mai deloc, şi ăsta era unul dintre motivele pentru care oamenii îl considerau prost. Şi deodată, iată-l, în clasa întâi, vorbind la fel ca părinţii sau sora lui. Sandy şi Dennys se înţelegeau bine cu toată lumea. Nu era de mirare că Charles era antipatizat, toată lumea se aştepta să fie încet la minte, iar el vorbea ca un dicţionar umblător.

— Şi acum, copii, zâmbi voios învăţătoarea spre cârdul de şcolari de clasa întâi care se holbau la ea în prima dimineaţă, vreau să-mi spuneţi fiecare câte ceva despre voi.

Se uită pe lista ei.

— Să începem cu Mary Agnes. Care dintre voi e Mary Agnes?

O fată micuţă, cu un dinte din faţă lipsă şi cu părul blond strâns în două codiţe, anunţă pe toată lumea că locuia la o fermă şi avea găini. în dimineaţa aceea dăduseră şaptesprezece ouă.

— *Foarte* bine, Mary Agnes. Ia să vedem, tu ce ne spui, Richard? Ţi se spune Dicky?

Un băieţel grăsun se ridică, dând din cap şi rânjind.

— Tu *ce* ne spui?

— Băieţii nu ie ca fetele, spuse Dicky. Băieţii ie făcuţi alfel, au alte...

— De ajuns, Dicky, foarte bine. O să învăţăm mai târziu despre asta. Albertina, spune-ne şi tu ceva.

Albertina repeta clasa întâi. Era mai înaltă cu aproape un cap decât ceilalţi copii. Când se ridică din bancă, rosti mândră:

— Corpurile noastre sunt făcute din oase şi pieli, şi muşchi, şi celule, şi de-astea.

— Foarte bine, Albertina. Nu-i grozav, copii? Văd că anul acesta avem un grup de viitori oameni de ştiinţă. Haideţi s-o aplaudăm pe Albertina! Acum, ia să vedem...

îşi consultă din nou lista:

— Charles Wallace. Ţi se spune Charlie?

— Nu, răspunse el. Charles Wallace, vă rog.

— Părinţii tăi sunt cercetători, nu-i aşa?

Nu aşteptă răspunsul lui.

— Hai să vedem ce vrei tu să ne spui.

Charles Wallace („Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu-i o idee bună!" îl certase Meg în seara aceea) se ridică şi spuse:

— în prezent sunt foarte interesat de farandole şi mitocondrii.

— Ce-ai spus, Charles? Micon... ce?

— Mitocondrii. Ele şi farandolele provin din procariote[1]...

— Din ce?

— Acum miliarde de ani au ajuns probabil în celulele noastre eucariote[2] şi au rămas acolo. Au propriul ADN[3] şi ARN[4], ceea ce înseamnă că sunt separate de noi. Au o relaţie simbiotică cu noi şi ce-i cu adevărat extraordinar e că depindem complet de ele pentru procurarea oxigenului.

Charles, te rog să nu mai născoceşti trăsnăi şi, data viitoare când o să te pun să răspunzi, nu mai încerca să te dai mare. George, spune-le şi tu ceva colegilor tăi..

---

1 Grup de organisme primitive (viruşi, bacterii, alge albastre) monocelulare, cu structură simplă. Sunt primele organisme care au apărut pe Terra acum 3,5 miliarde de ani.

2 Celule cu structură complexă, în care materialul genetic este localizat în nucleul sau nucleii celulelor.

3 Denumire prescurtată a acidului dezoxiribonucleic, component principal al aparatului genetic.

4 Denumire prescurtată a acidului ribonucleic, implicat în decodificarea informaţiei ereditare stocată de către ADN, informaţie folosită apoi pentru sinteza de proteine.

.După a doua săptămână de şcoală, Charles Wallace o vizitase pe Meg în dormitorul ei de la mansardă, înainte de culcare.

— Charles, îi spusese ea, nu poţi şi tu să-ţi ţii gura?

Charles Wallace, îmbrăcat cu pijamaua lui galbenă, cu plasturi peste vânătăile recente, cu năsucul umflat şi roşu, se aşezase la picioarele patului ei de alamă şi-şi rezemase capul pe blana strălucitoare a lui Fortinbras, câinele lor mare şi negru. Vocea îi era obosită şi letargică, deşi atunci ea nu observase.

— Nu merge. Nimic nu merge. Dacă nu vorbesc înseamnă că sunt îmbufnat. Dacă vorbesc, tot ce spun e greşit. Am terminat deja manualul şi învăţătoarea a zis că probabil m-ai ajutat tu. Şi ştiu pe dinafară tot caietul de exerciţii.

Meg, cuprinzându-şi genunchii cu braţele, se uită la câine şi la băiat. Fortinbras nu avea deloc voie să se urce în pat, dar la mansardă nu se ţinea seama de această regulă.

— De ce nu te mută în clasa a doua?

— Ar fi şi mai rău. Copiii din a doua sunt şi mai mari decât mine.

Da. Ştia că avea dreptate.

Aşa că se hotărâse să vorbească cu domnul Jen- kins. Se urcase în autobuzul liceului, ca de obicei, la şapte, în lumina plumburie şi neprietenoasă a unei dimineţi care anunţa o furtună. Autobuzul şcolii primare, care avea mai puţin drum de făcut, pleca abia peste o oră. La prima oprire a autobuzului liceului, coborâse pe furiş şi mersese pe jos cei patru kilometri, până la şcoala primară. Era o clădire învechită, deteriorată, zugrăvită în tradiţionalul roşu, supraaglomerată şi cu insuficient personal. Avea într-adevăr nevoie de îmbunătăţiri, iar taxele fuseseră crescute pentru construirea unei noi şcoli.

Se furişase înăuntru prin uşa de serviciu, deschisă mai devreme de către îngrijitor. Auzise huruitul maşinii de lustruit podele în holul principal, lângă uşile încă încuiate de la intrare, şi, sub acoperirea zgomotului, traversase în fugă holul şi se năpustise într-o mică debara, în care se sprijinise, mai zgomotos decât şi-ar fi dorit, de măturile şi mopu- rile agăţate acolo. Debaraua mirosea a mucegai şi praf, iar ea sperase să-şi poată ţine strănutul până când ar fi ajuns domnul Jenkins în birou şi secretara i-ar fi adus obişnuita cană de cafea. îşi schimbase poziţia şi se sprijinise de colţ, de unde putea vedea, printr-o mică fantă, partea

de sus a uşii de sticlă de la biroul domnului jenkins.Când se aprinsese, în sfârşit, lumina din birou, nasul îi era înfundat şi picioarele amorţite. Apoi i se păruse că a avut de aşteptat o zi întreagă, deşi trecuse mai degrabă doar jumătate de oră, timp în care ascultase bocănitul tocurilor secretarei pe podeaua şlefuită şi apoi hărmălaia copiilor care năvăliseră în şcoală când se descuiaseră uşile. Gândul îi zburase la imaginea lui Charles Wallace, împins de valul de copii, majoritatea mult mai mari decât el.

„Parcă ar fi gloata răzbunătoare pe urmele lui Iulius Cezar", se gândise ea. „Numai că Charles nu prea seamănă cu Cezar. Dar pun pariu că viaţa era mult mai simplă în vremurile în care Galia era împărţită în trei părţi."

Sunetul clopoţelului semnalase începerea orelor. Pe coridor răsunaseră din nou tocurile secretarei. Fără îndoială, cafeaua domnului Jenkins. Apoi bocănitul încetă. Meg aşteptase cam cinci minute, după aprecierea ei, apoi ieşise ţinându-şi degetul arătător sub nas, ca să-şi ţină un strănut. Traversase coridorul şi ciocănise la uşa domnului Jenkins, exact când nu-şi mai putu reţine strănutul.

Păruse surprins s-o vadă, cum era de aşteptat, şi nu fusese deloc încântat, deşi îi spuse:

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Vreau să stăm de vorbă, domnule Jenkins.

— De ce nu eşti la şcoală?

— Sunt. La şcoala asta.

— Meg, te rog frumos să nu fii obraznică. Văd că nu te-ai schimbat deloc după vacanţa de vară. Speram că anul ăsta n-o să-mi mai dai bătăi de cap. Ai spus cuiva unde te duci?

Lumina dimineţii îi sclipise în ochelari, ascun- zându-i ochii. Meg îşi împinsese ochelarii pe nas, dar nu reuşise să-i citească expresia. Avea, ca de obicei, expresia unui om care a mirosit ceva neplăcut.

Strâmbă din nas.

— O s-o rog pe secretara mea să te ducă la şcoală. Asta înseamnă că va trebui să mă lipsesc de serviciile ei o jumătate de zi.

— Nu, mulţumesc, o să fac autostopul.

— Nu-ţi ajunge o singură abatere? în caz că nu ştiai, autostopul e interzis în acest stat.

— Domnule Jenkins, n-am venit să discut cu dumneavoastră despre legalitatea autostopului, am venit să discutăm despre Charles Wallace.

— Implicarea ta nu e bine-venită, Margaret.

— Băieţii mai mari îl hărţuiesc. Dacă nu-i opriţi, îl vor răni serios.

— Dacă există nemulţumire vizavi de felul în care gestionez situaţia şi se doreşte o discuţie, cred că iniţiativa trebuie să vină din partea părinţilor tăi.

Meg încercase să se stăpânească, dar tonul ei ridicat îi trădase furia.

— Poate sunt mai deştepţi decât mine şi ştiu că n-are niciun rost. Vă rog mult, domnule Jenkins, ştiu că oamenii nu-l consideră pe Charles Wallace prea deştept, dar e foarte...

O întrerupsese tăios:

— Le-am administrat teste IQ tuturor elevilor din clasa întâi. IQ-ul frăţiorului tău e satisfăcător.

— Ştiţi bine că nu-i doar satisfăcător, domnule Jenkins. Şi părinţii mei i-au făcut teste, tot soiul de teste. IQ-ul lui e atât de mare, încât nu se încadrează în standardele obişnuite.

— Performanţele lui nu indică acest lucru.

— Nu vedeţi că încearcă să ascundă asta ca să nu mai fie bătut de băieţii mai mari? El nu-i înţelege pe ei, iar ei nu-l înţeleg

pe el. Câţi puşti de clasa întâi ştiu despre farandole?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Meg. însă ştiu că Charles Wallace nu-mi pare prea sănătos.

— E perfect sănătos!

— E foarte palid şi are cearcăne adânci.

— Dumneavoastră cum aţi arăta dacă oamenii v-ar pocni în nas şi v-ar învineţi ochii doar pentru că ştiţi mai multe decât ei?

— Dacă-i aşa deştept, spuse domnul Jenkins, privind-o cu răceală prin lentilele ochelarilor, de ce se mai deranjează părinţii tăi să-l trimită la şcoală?

— Dacă n-ar exista o lege care să-i oblige, probabil nu l-ar trimite.

Acum, stând alături de Charles Wallace pe zidul de bolovani şi privind spre cele două stânci glaciare, unde nu pândea niciun dragon, Meg îşi aminti ce spusese domnul Jenkins despre paloarea lui Charles şi o apucă tremuratul.

Charles o întrebă:

— De ce n-au oamenii încredere în cei care sunt altfel decât ei? Chiar atât de diferit sunt?

Meg, trecându-şi vârful limbii peste dinţii recent rămaşi fără aparat dentar, îl privi cu drag şi tristeţe.

— Of, Charles, nu ştiu. Eu sunt sora ta. Te ştiu de când te-ai născut. Sunt prea apropiată ca să-mi dau seama.

Se aşează pe zidul de bolovani, după ce verifică pietrele cu atenţie: printre ele trăia o imensă şerpoaică neagră, blândă şi complet inofensivă. Era un animal de casă mai special al gemenilor şi o văzuseră transformându-se dintr-un şerpişor în ditamai şarpele. O chema Louise, după dr. Louise Colubra[1], pentru că gemenii învăţaseră deja destulă latină ca să se simtă imediat atraşi de ciudatul ei nume de familie.

— Dr. Şarpe, zisese Dennys. Ce dubios.

— E un nume drăguţ, spusese Sandy. O să ne botezăm şerpoaica după ea. Louise cea Mare.

— De ce să-i zicem „cea Mare"?

— De ce nu?

— Trebuie să fie mai mare decât orice?

— Este deja.

— în niciun caz nu-i mai mare decât dr. Louise.

Dennys se răţoise imediat:

— Louise cea Mare e foarte mare pentru un şarpe care trăieşte în zidul unei grădini, iar dr. Louise e o doctoriţă foarte mică, adică e o

---

1 *Colubra* înseamnă şarpe în limba latină.

persoană micuţă. Ca doctor, bănuiesc că e colosală.

— Doctorii nu trebuie să aibă o anumită mărime. Dar ai dreptate, Den, chiar e micuţă. Iar şerpoaica noastră e uriaşă.

Gemenii nu pierdeau prea mult timp discutând în contradictoriu.

— Numai că ea seamănă mai degrabă cu o pasăre, nu cu un şarpe.

— Dar şerpii şi păsările, la începuturile evoluţiei, n-au evoluat cumva din aceeaşi încrengătură sau cum s-o numi? în fine, Louise e un nume foarte potrivit pentru şerpoaica noastră.

Doctoriţei Louise i s-a părut, din fericire, foarte amuzant. Le spusese gemenilor că şerpii sunt nişte creaturi foarte neînţelese şi era onorată că un exemplar atât de frumos îi poartă numele. Adăugase că şerpii apăreau pe caduceu, emblema medicilor, aşa că era, într-adevăr, un nume foarte bine ales.

Louise cea Mare crescuse foarte mult de când îşi primise numele, iar Meg, deşi nu se temea de ea, verifica mereu să nu fie prin preajmă înainte să se aşeze. în acel moment, Louise nu părea să fie pe acolo, aşa că Meg se relaxă şi îşi îndreptă din nou gândurile spre Charles Wallace.

— Eşti mult mai isteţ decât gemenii, iar gemenii nu sunt nici pe departe proşti. Ei cum reuşesc să se descurce?

Charles Wallace îi răspunse:

— Aş vrea să-mi spună şi mie. în primul rând, la şcoală nu vorbesc ca acasă. Eu am crezut că, dacă pe mine mă interesează mitocondriile şi farandolele, îi interesează şi pe alţii.

— Te-ai înşelat.

— Pe mine chiar mă interesează. Ce-i aşa ciudat în asta?

— Nu cred că-i ciudat, dacă ne gândim că mama ta e biolog şi tatăl tău e fizician.

— Majoritatea oamenilor nu sunt interesaţi.

— Majoritatea nu au ca părinţi doi oameni de ştiinţă. Avem foarte multe dezavantaje din cauza lor. Eu n-o să fiu niciodată la fel de frumoasă ca mama.

Charles Wallace se săturase s-o tot încurajeze pe Meg.

— Cel mai incredibil lucru legat de farandole e mărimea lor.

Meg se gândea la părul ei, de culoarea şoarecelui de câmp, în contrast cu pletele arămii ale mamei ei.

— Ce-i cu mărimea lor?

— Sunt atât de mici, încât existenţa lor poate fi doar postulată. Nu pot fi văzuţi nici cu cel mai puternic microscop electronic. Dar sunt importante pentru noi. Dacă n-am avea farandole, am muri. Dar pe nimeni de la

şcoală nu interesează chestia asta. Profesoara noastră are un creier de lăcustă. Cum spuneai şi tu, nu-i un avantaj să ai părinţi faimoşi.

— Dacă n-ar fi faimoşi - poţi să fii sigur că ştie toată lumea când îi sună L.A. sau când tata e chemat la Casa Albă - ar avea şi ei aceleaşi bătăi de cap. Toţi cei din familia noastră sunt diferiţi. Cu excepţia gemenilor. Ei se descurcă bine. Poate din cauză că sunt normali. Sau ştiu să se prefacă. Dar oare ce înseamnă normal? De ce eşti atât de interesat de farandole?

— Le studiază mama.

A studiat multe lucruri care nu te-au interesat la fel de tare

— .Dacă reuşeşte să le dovedească existenţa, va câştiga probabil premiul Nobel.
— Şi ce dacă? Pe tine nu de-asta te preocupă.
— Meg, dacă farandolele noastre păţesc ceva, o încurcăm rău de tot.
— De ce?
Lui Meg i se făcu dintr-odată frig şi, tremurând, îşi închise nasturii cardiganului. Norii fugeau pe cer, şi odată cu ei se înteţea şi vântul.
— Ţi-am zis despre mitocondrii, nu-i aşa?
— Da. Ce-i cu ele?
— Mitocondriile sunt nişte organisme micuţe care trăiesc în celulele noastre. Asta îţi dă o idee despre cât sunt de mici, nu-i aşa?
— Da.
— Pentru o mitocondrie, o fiinţă umană e o lume întreagă, la fel cum e planeta noastră pentru noi. Dar noi depindem mai mult de mitocondrii decât depinde planeta de noi. Pământul s-ar descurca de minune fără oameni, dar dacă mitocondriile noastre ar păţi ceva, am muri.
— Ce-ar putea să păţească?
— Charles Wallace dădu uşor din umeri. Lumina apusului îl făcea să pară şi mai palid.Oamenii păţesc tot felul de accidente. Sau se îmbolnăvesc. Oricui i se poate întâmpla orice. Dar, din ce-am reuşit să prind

de la mama, am înţeles că destul de multe mitocondrii au început să aibă probleme din cauza farandolelor.
— Ţi-a spus mama chestia asta?
— O parte. Restul... am prins din zbor.
Charles Wallace prindea din zbor gândurile mamei sale sau ale lui Meg, la fel cum alţi copii prind fluturi pe un câmp.
— Şi atunci ce sunt farandolele?
îşi schimbă poziţia pe bolovanii tari ai zidului.
— Farandolele trăiesc într-o mitocondrie, la fel cum mitocondria trăieşte în celulele umane. Sunt independente de mitocondria lor, din punct de vedere genetic, la fel cum mitocondriile sunt independente de noi. Şi dacă farandolele dintr-o mitocondrie păţesc ceva, mitocondria... se îmbolnăveşte. Şi probabil moare.
O frunză uscată se desprinse de pe ramura ei şi pluti spre pământ, trecând pe lângă obrazul lui Meg.
— De ce li s-ar întâmpla ceva? repetă ea.
Charles Wallace repetă şi el:
— Oamenilor li se întâmplă accidente, nu-i aşa? Şi boli. Şi oamenii se omoară între ei în războaie.
— Da, dar asta e valabil la oameni. Ce-i tot dai înainte cu mitocondriile şi farandolele?

— Meg, mama lucrează în laborator, zi şi noapte, de câteva săptămâni. Ai observat şi tu.
— Aşa face de obicei când e pe punctul de a descoperi ceva.
— E pe punctul de a descoperi ce-i cu farandolele. Crede că le-a dovedit existenţa studiind nişte mitocondrii, mitocondrii care sunt pe moarte.
— Sper că nu vorbeşti despre lucrurile astea la şcoală.
— Mai bag şi eu la cap unele lucruri, Meg. Nu mă asculţi deloc.
— Mă îngrijorezi.
— Atunci ascultă-mă! Mama stă atât de mult timp în laborator încercând să descopere efectul pe care-l au farandolele asupra mitocondriilor, pentru că bănuieşte că e ceva în neregulă cu mitocondriile mele.
— Poftim?
Meg sări de pe zidul de bolovani şi se întoarse spre fratele ei.
Vorbea foarte încet, aşa că trebui să se aplece, ca să-l audă mai bine.
— Dacă mitocondriile mele se îmbolnăvesc, mă îmbolnăvesc şi eu.
Toată teama pe care Meg încercase s-o ţină sub control ameninţa să iasă la iveală.
— Cât e de grav? Nu poate să-ţi dea mama nişte medicamente?

— Nu ştiu. Nu vrea să vorbească cu mine. Pot doar să-mi dau cu părerea. încearcă să mă ţină la distanţă până când află mai multe, şi abia reuşesc să mai prind câte ceva, printre picături. Poate nu-i chiar atât de grav. Poate e doar din cauza şcolii, sunt lovit şi trântit aproape în fiecare zi. E de ajuns să-mi fie... Hei! Uite-o pe Louise!

Meg se întoarse şi-i urmări privirea. Louise cea Mare venea spre ei, şerpuind de-a lungul bolovanilor din zid, mişcându-se rapid şi sinuos, cu ondulaţiile trupului său care, în lumina toamnei, căpătase străluciri argintiu-violete. Meg strigă:

— Charles! Vino repede!

Nu se mişcă.

— N-o să ne facă nimic.

— Charles, fugi! O să atace!

Louise se opri, însă, din înaintare, la doar câţiva metri de Charles Wallace, se ridică descolăcindu-se, până când ajunse să se sprijine doar pe ultimii centimetri din coadă, şi înălţă capul ca să privească în jur, aşteptând parcă să se întâmple ceva.

Charles Wallace spuse:

E cineva în apropiere.
O persoană pe care
Louise o cunoaşte

— .Dra... dragonii?
— Nu ştiu. Nu văd nimic. Şşşş! Lasă-mă să simt.
închise ochii, nu pentru a se distanţa de Louise
sau de Meg, ci pentru a privi cu ochii minţii.
— Cred că sunt dragonii, împreună cu un om, dar nu unul obişnuit, cineva foarte înalt şi...
Deschise ochii şi arătă cu degetul spre un desiş întunecat.
— Uite!
Lui Meg i se păru că vede o uriaşă formă neclară venind spre ei, dar înainte s-o poată distinge mai bine, Fortinbras veni galopând prin livadă şi lătrând zgomotos. Nu era lătratul lui agresiv, ci lătratul gălăgios cu care îi întâmpina pe părinţii copiilor când se întorceau din călătoriile lor. Apoi, cu coada lui neagră şi stufoasă în sus şi cu nasul fremătând în vânt, străbătu întreaga livadă, sări peste zidul ce dădea spre păşunea din nord şi fugi, adulmecând de zor, spre una dintre stâncile glaciare.
Charles Wallace îl urmă gâfâind.

Se duce unde am văzut dragonii! Haide, Meg, poate a găsit lăsături[1]!Meg alergă după băiat şi câine.

— De unde ştii tu cum arată lăsăturile de dragon? Probabil sunt un fel de balegi mai mari.

Charles Wallace se lăsă în genunchi şi în mâini.

— Uite!

Pe muşchiul din jurul stâncii fluturau câteva pene. Nu păreau să fie pene de pasăre. Erau incredibil de catifelate şi foarte strălucitoare. Printre pene sclipeau argintiu-auriu câţiva solzi în formă de frunze, care, după părerea lui Meg, ar fi putut aparţine unor dragoni.

— Vezi, Meg! Chiar au fost aici! Dragonii mei au fost aici!

O fisură în galaxie

Când Meg şi Charles Wallace se întoarseră acasă, pe tăcute, amândoi nutrind noi şi ciudate gânduri, seara se aşternea adusă de vânt. Gemenii îi aşteptau şi voiau să se joace aruncatul mingii cu Charles Wallace, cât mai era lumină afară.

— S-a făcut deja prea întuneric, spuse Charles Wallace.

---

1 Urme de excremente animale ce conţin resturi nedigerate de alimente, după care vânătorii iau urma prăzii. În original *fewmets,* termen provenit din engleza veche, prin care se făcea referire la urmele unui animal vânat care nu fusese încă văzut.

— Mai avem câteva minute. Haide, Charles. Oi fi tu deştept, dar cu mingea nu prea le ai. Eu am învăţat să arunc de la şase ani, iar tu nu eşti în stare nici măcar să prinzi, fără să te fâstâceşti.

Dennys îl bătu pe spate în semn de consolare, dar fu mai mult o lovitură.

— începe să se descurce. Haide, mai avem doar câteva minute.

Charles Wallace clătină din cap. Nu recunoscu că nu se simte bine. Le spuse doar foarte ferm:

— Nu în seara asta.

Meg îi lăsă negociind şi intră în bucătărie. Doamna Murry tocmai se întorcea din laborator şi mintea îi rămăsese la muncă. Se uită distrată în frigider.

Meg o întrebă:

— Mamă, Charles Wallace crede că e ceva în neregulă cu mitocondriile sau farandolele lui, sau ceva de genul ăsta.

Doamna Murry închise uşa frigiderului.

— Charles Wallace gândeşte uneori prea mult.

— Dr. Colubra ce zice despre chestia asta cu mitocondriile?

— Crede că e o posibilitate. Louise crede că gripa de toamna asta, care a cauzat multe decese, nu e de fapt gripă, ci mitocondrită.

— Şi de asta s-ar putea să sufere Charles?

— Nu ştiu, Meg. încerc să aflu. Când o să ştiu ceva, o să-ţi spun. Ţi-am mai zis o dată. Până atunci nu mă mai bate la cap.

Meg făcu un pas în spate şi se aşeză pe unul dintre scaunele din bucătărie. Mama ei nu mai vorbise niciodată pe un ton atât de rece şi distant cu ei. Asta-i dădu de înţeles că era într-adevăr foarte îngrijorată.

— Doamna Murry se întoarse spre Meg cu un zâmbet împăciuitor.Iartă-mă, Megatron. N-am vrut să fiu răutăcioasă. Sunt în postura dificilă de a cunoaşte posibilele boli ale mitocondriilor mai bine decât oricine altcineva. Nu mă aşteptam să mă confrunt cu rezultatele cercetărilor mele atât de curând. Şi încă nu ştiu suficient ca să vă pot spune ţie, sau lui Louise, ceva sigur. între timp, n-are niciun rost să ne facem griji, fără să ştim dacă avem un motiv real de îngrijorare. Acum ar fi mai bine să ne concentrăm pe problemele lui Charles Wallace de la şcoală.

— E destul de sănătos să meargă la şcoală?

— Aşa cred. Pentru moment. Nu vreau să-l retrag de la şcoală fără un motiv întemeiat.

— De ce nu?

— Până la urmă tot ar trebui să se întoarcă, Meg, şi atunci i-ar fi şi mai greu. Dacă reuşeşte să treacă de primele trei săptămâni...

— Mamă, nimeni de pe aici n-a mai cunoscut un băieţel de şase ani ca Charles.

— E extrem de inteligent. Dar au fost vremuri în care nu era deloc neobişnuit pentru un copil de doisprezece, treisprezece ani să absolve Harvard, Oxford sau Cambridge.Azi e ceva neobişnuit. Iar tu şi tata

nu-l puteţi trimite la Harvard de la şase ani. Oricum, nu-i vorba doar de inteligenţa lui. Cum reuşeşte să afle ce gândim şi ce simţim? Nu ştiu cât de multe i-ai spus tu, dar ştie o mulţime de lucruri despre mito- condrii şi farandole.

— I-am spus destul.

— Ştie mai mult de atât. Şi ştie că eşti îngrijorată din cauza lui.

Doamna Murry se urcă pe unul dintre scaunele înalte din faţa bufetului din bucătărie care separa zona de lucru de restul camerei luminoase care servea deopotrivă drept birou şi loc de luat masa.

— Ai dreptate, Meg, spuse ea oftând. Charles Wallace n-are doar o minte sclipitoare, are şi o intuiţie ieşită din comun. Dacă va reuşi s-o disciplineze şi s-o canalizeze, când va creşte mare, dacă va creşte...

Se opri brusc.

— Trebuie să mă apuc de pregătit cina.

Meg ştia când nu era cazul să insiste.

— Te ajut şi eu. Ce gătim?

Nu pomeni nimic despre dragonii lui Charles Wallace. Nici despre felul ciudat în care se purtase Louise şi nici despre umbra nedesluşită, pe care nu ştia sigur dacă o văzuseră în realitate.

— Spaghetele sunt uşor de făcut, spuse doamna Murry îndepărtându-şi de pe frunte o buclă de păr roşcat, şi sunt numai bune într-o seară de toamnă.
— Putem lua roşiile, ardeii şi restul ingredientelor din grădina gemenilor. Mamă, gemenii îmi sunt dragi chiar şi când mă sâcâie, dar Charles...
— Ştiu, Meg. Tu şi Charles aţi avut mereu o relaţie specială.
— Mamă, nu suport să văd ce păţeşte la şcoală.
— Nici eu, Meg.
— Şi atunci ce-aveţi de gând să faceţi?
— încercăm să nu ne amestecăm. Acum ne-ar fi uşor să-l retragem de la şcoală. Ne-am gândit imediat la soluţia asta, chiar înainte să se... Dar Charles Wallace va trebui să trăiască într-o lume plină de oameni care nu gândesc absolut deloc aşa cum gândeşte el şi cu cât învaţă mai repede să se adapteze, cu atât mai bine. Nici tu şi nici Charles nu aveţi capacitatea de adaptare pe care o au gemenii.
— Charles e mult mai inteligent decât gemenii.
— O formă de viaţă care nu se adaptează, nu rezistă prea mult.
— Tot nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place, Meg, şi nici tatălui tău. Dar ai răbdare. Nu uita, ai tendinţa să te repezi, când cea mai bună soluţie e să ai răbdare şi să aştepţi.
— Răbdarea nu-i nici pe departe punctul meu forte.
— Crezi că-mi spui o noutate?
Doamna Murry luă din coşul de legume roşii, ceapă, ardei graşi, galbeni şi roşii, usturoi şi praz. Apoi, începând să taie cepele într-un ceaun mare şi negru, spuse cu bunăvoinţă:
— Ştii, Meg, şi tu ai trecut printr-o perioadă dificilă la şcoală.
— Pentru Charles e mult mai rău. Iar eu nu sunt la fel de isteaţă ca el. Poate doar la matematică.
— Poate că nu eşti, deşi ai tendinţa să-ţi subestimezi capacităţile. Dar voiam să spun că anul ăsta, pentru tine, şcoala pare să fie mai suportabilă.
— Am scăpat de domnul Jenkins. Şi îl am pe Calvin O'Keefe. Calvin e important. E vedeta echipei de baschet şi preşedintele clasei de seniori. Toţi cei pe care îi simpatizează sunt cumva protejaţi de... aura lui.
— Şi de ce crezi că te place?
— Nu pentru frumuseţea mea, asta-i sigur.
— Dar te place, nu-i aşa, Meg?

— Aşa cred, dar lui Calvin îi plac mulţi oameni. Şi ar putea fi cu orice fată din şcoală.
— Dar te-a ales pe tine, nu-i aşa?

Meg simţi cum se îmbujorează. îşi ascunse obrajii în palme

— .Păi... da. Dar e altceva. E din cauză că am trecut prin nişte chestii împreună. Şi chiar suntem prieteni de-adevăratelea, adică nu suntem ca ceilalţi copii.
— Mă bucur că sunteţi prieteni de-adevărate- lea. Mi-a devenit foarte drag puştiul ăla slăbănog şi roşcovan.
Meg izbucni în râs.
— Calvin te confundă probabil cu Pallas Athena[1]. Pentru el eşti idealul absolut. Ne place pe noi toţi. Familia lui e vraişte. De fapt, cred că pe mine mă place datorită familiei noastre.
Doamna Murry oftă:
— Nu te mai subestima atât, Meg.
— Sper măcar să învăţ să gătesc la fel de bine ca tine. Ştii că azi Charles Wallace a fost bătut de unul dintre fraţii lui Calvin? Pun pariu că e supărat - nu mă refer la Whippy, pe el îl

1 Zeiţa înţelepciunii în mitologia greacă.

doare-n cot - mă refer la Calvin. Sigur i-a spus cineva.
— Vrei să-l suni?
— Nici vorbă. Nu-l sun. Trebuie doar să aştept. Poate o să treacă el pe aici.
Oftă.
— Aş vrea ca viaţa să fie mai puţin complicată. Crezi că o să ajung vreodată să am două doctorate, cum ai tu?

Doamna Murry îşi ridică privirea de la ardeii pe care-i toca şi râse

— .Nu-i răspunsul la toate problemele. Sunt şi alte soluţii. Acum mi-ar plăcea să ştiu dacă am pus prea mulţi ardei în sosul pentru spaghete. Am pierdut numărul.

Tocmai se aşezaseră la cină, când domnul Murry sună să-i anunţe că de la Washington se va duce direct la Brookhaven, pentru o săptămână. Asemenea călătorii nu erau neobişnuite pentru niciunul dintre părinţii lor, dar acum, orice îi ţinea pe părinţii ei departe de casă, lui Meg i se părea ameninţător. Spuse fără prea multă convingere:

— Sper să se distreze. Acolo sunt mulţi oameni pe care-i simpatizează.

Dar era panicată şi simţea nevoia să-i ştie pe ambii părinţi acasă pe timpul nopţii. Motivul nu era doar îngrijorarea ei pentru Charles Wallace; întreaga lume începuse dintr-odată să-i pară un loc nesigur şi imprevizibil. în acea toamnă, câteva case din vecinătate fuseseră prădate şi, cu toate că nu dispăruseră lucruri de valoare, sertarele fuseseră golite cu o răutate nonşalantă, mâncarea fusese azvârlită pe podea, iar fotoliile, sfâşiate. Până şi sătucul lor tihnit se dovedea a fi imprevizibil, absurd şi primejdios, iar Meg, deşi înţelesese deja cu mintea, abia acum simţea acest lucru cu toată fiinţa. în miezul stomacului i se cuibări o

rece conştientizare a nesiguranţei vieţii, care nu ţinea cont de planurile nimănui. înghiţi în sec.
Charles Wallace se uită la ea şi spuse fără să zâmbească:
— Cele mai chibzuite planuri, ale şoarecilor şi ale oamenilor...
— Se duc apoi de râpă[1], termină Sandy.
— Una spune omul, alta face Domnul, adăugă Dennys, ca să nu se lase mai prejos.
Gemenii îşi întinseră farfuriile pentru a mai primi o porţie de spaghete, pentru că niciunul dintre ei nu se lăsa mai prejos când venea vorba de mâncare.
— De ce trebuie să lipsească tata o săptămână întreagă? întrebă Sandy.
— Până la urmă, asta îi e meseria, spuse Dennys. Mamă, cred că ar fi trebuit să pui mai mulţi ardei iuţi în sos.
— Toamna asta a lipsit cam des. Ar trebui să mai stea şi pe acasă, cu familia. Sosul mi se pare bun.
— Sigur că e bun. Doar că mie îmi place puţin mai iute.
Meg nu se gândea la spaghete, deşi presără parmezan pe porţia ei. Se întrebă ce-ar spune mama lor, dacă Charles Wallace i-ar povesti despre dragonii lui. Dacă chiar fuseseră

1 Versuri din poemul *Unui şoarece,* de Robert Burns.

dragoni sau ceva asemănător, pe păşunea din nord, oare n-ar trebui să ştie şi părinţii lor?

Sandy spuse:

— Când mă fac mare, o să fiu bancher şi o să câştig mulţi bani. Măcar cineva din familia asta să trăiască în lumea reală.

— Nu spunem că ştiinţa n-ar fi lumea reală, mamă, zise Dennys, dar tu şi tata nu sunteţi practicieni, sunteţi teoreticieni.

Doamna Murry obiectă:

— Nu sunt total lipsită de simţ practic, Sandy, şi nici tatăl tău nu este.

— Să stai ore întregi cu ochii în microscopul ăla electronic sau cu urechile lipite de drăcovenia aia de micro-sonar nu mi se pare deloc practic, declară Sandy.

— Vă uitaţi la chestii pe care nu le vede nimeni altcineva, adăugă Dennys, ascultaţi lucruri pe care nu le aude nimeni şi vă munciţi creierul cu ele.

Meg sări în apărarea mamei lor.

— Ne-ar fi mai bine dacă din ce în ce mai mulţi oameni ar învăţa să gândească. După ce se gândeşte foarte mult la ceva, mama îşi pune în practică descoperirea, sau se ocupă altcineva de asta.

Charles Wallace înclină capul, cu o mină satisfăcută:
— „Practic" înseamnă că ceva funcţionează în practică?
Mama lui îl aprobă.
— Deci nu contează că mama doar stă şi se gândeşte. Sau că tata petrece săptămâni întregi rezolvând o ecuaţie. Nu contează că o scrie pe faţa de masă. Ecuaţiile lui sunt practice, dacă cineva le pune în practică.
Scotoci prin buzunar, ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea lui Meg despre dragoni şi scoase o pană, dar nu o pană de pasăre, ci una neobişnuită, ce reflecta lumina.
— în regulă, fraţii mei practici, ce ziceţi de asta?
Sandy, care stătea lângă Charles Wallace, se aplecă asupra penei de dragon.
— O pană.
Dennys se ridică şi dădu ocol mesei ca să poată vedea mai bine.
— Dă-mi să văd şi eu...
Charles Wallace ridică pana în faţa lor.
— Ce fel de pană e?
— Hei, e foarte ciudată! spuse Sandy atingând baza penei. Nu cred că e de la o pasăre.
— De ce nu? întrebă Charles Wallace.

— Rahisul[1] nu arată cum trebuie.
— Ce nu-i cum trebuie? întrebă Meg.
— Rahisul. Face parte din structura penei. Ar trebui să fie gol pe dinăuntru, dar ăsta e solid şi pare să fie metalic. Charles, unde ai găsit-o?
Charles Wallace îi dădu pana mamei sale, care o studie cu grijă.
— Sandy are dreptate, rahisul nu e ca cel al unei păsări.
Dennys spuse:
— Atunci ce...
Charles Wallace luă pana şi o puse la loc în buzunar.
— Era pe jos, lângă stâncile de pe păşunea din nord. Nu era doar asta. Erau mult mai multe.
Meg îşi reţinu un chicotit uşor isteric.
— Eu şi Charles credem că sunt lăsături.
Sandy se întoarse indignat către ea.
— Lăsăturile sunt excremente de dragon.
Dennys zise:
— Nu mai vorbiţi prostii. Mamă, tu ştii ce este?
Clătină din cap.

1 Axul principal al unei pene.

Tu ce crezi că sunt, Charles?Charles Wallace se retrase în cochilia lui, cum mai făcea uneori. Când Meg îşi dădu seama că nu avea de gând să răspundă, spuse:

— E ceva ce nu există în lumea practică a lui Sandy şi Dennys. O să vă spun când o să aflu mai multe.

Vorbea exact ca mama lor.

— Bine, atunci.

Dennys îşi pierdu interesul. Se întoarse pe scaunul lui.

— Ţi-a spus tata de ce se duce aşa degrabă în Brookhaven sau e tot o chestie dintr-aia ultrasecretă?

Doamna Murry privi spre faţa de masă în carouri, pe care se mai vedeau încă urmele unei ecuaţii care nu ieşise la spălat. Mâzgălitul ecuaţiilor pe orice fel de suprafaţă era un obicei de care nu reuşise să-l dezveţe pe soţul ei.

— Nu-i un secret. S-au scris câteva articole în ziare despre asta.

— Despre ce? întrebă Sandy.A avut loc un fenomen inexplicabil, nu în partea noastră de galaxie, ci la capătul celălalt, şi în alte câteva galaxii. Cea mai simplă explicaţie ar fi că noile noastre sonare supersensibile au captat nişte sunete ciudate, care nu sunt în niciun registru cunoscut, ci sunt mult mai înalte. După un asemenea sunet - un ţipăt

cosmic, aşa cum l-au denumit senzaţionalist cei de la *Times*[1] - pare să fi apărut o mică fisură în galaxie.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Dennys.

— Se pare că au dispărut câteva stele.

— Unde au dispărut?

— Asta-i partea inexplicabilă. Au dispărut. Complet. în locul în care erau stelele, din ce pot detecta instrumentele noastre, n-a mai rămas nimic. Tatăl vostru a fost acum câteva săptămâni în California, la muntele Palomar, dacă ţineţi minte.

— Dar lucrurile nu pot dispărea pur şi simplu, zise Sandy. Am învăţat la şcoală, e vorba de echilibrul materiei.

Mama lor adăugă în şoaptă:

— Se pare că începe să se dezechilibreze.

— Te referi la natură?

— Nu. Vreau să spun că materia pare să fie treptat anihilată.

Dennys spuse tranşant:

— Dar e imposibil.

---

1 *The Times* este cel mai vechi ziar din Marea Britanie, înfiinţat în anul 1785 sub numele de *The Daily Universal Register*. Ziarul este tipărit zilnic (mai puţin duminica) începând cu anul 1788.

Plantă erbacee bienală din familia *Asteraceae,* cultivată în grădini pentru rădăcinile sale comestibile sau întâlnită frecvent ca buruiană.

— E = MC^2, zise Sandy. Materia poate fi convertită în energie şi energia în materie. Trebuie să fie ori aşa, ori aşa.
Doamna Murry spuse:
— Până acum, teoria lui Einstein n-a fost niciodată infirmată. Dar începe să fie pusă în discuţie.
— Neant, spuse Dennys. Imposibil.
— Să sperăm.
— Şi de asta a trebuit să plece tata?
— Da, pentru a se consulta cu alţi câţiva oameni de ştiinţă, Shasti din India şi Shen Shu din China. Aţi auzit de ei.
Un şuvoi de lumină străluci dincolo de ferestrele sufrageriei, urmat de un tunet puternic. Ferestrele se zguduiră. Uşa de la bucătărie se deschise brusc. Toată lumea tresări.
Meg sări în sus şi izbucni într-un plâns nervos.
— Mamă...
— Stai jos, Meg, nu-i pentru prima oară când auzi un tunet.
— Eşti sigură că nu-i o chestie dintr-aia cosmică?
Sandy închise uşa.
Doamna Murry îi linişti.
— Sunt sigură. Sunt complet inaudibile pentru urechea umană.
Străluci un nou fulger, urmat de un tunet puternic.

— De fapt, în lume sunt doar două instrumente îndeajuns de sensibile pentru a capta sunetul ăsta incredibil de înalt. E posibil să fi fost emis de milenii întregi şi doar acum au reuşit instrumentele noastre să-l înregistreze.
— Păsările pot auzi sunete de frecvenţe foarte înalte, spuse Sandy, adică foarte ascuţite, pe care noi nu le putem auzi deloc.
— Sunetul ăsta nu poate fi auzit nici de păsări.
Dennys spuse:
— Oare şerpii pot auzi sunete la fel de înalte ca păsările?
— Şerpii n-au urechi, îl contrazise Sandy.
— Şi ce dacă? Pot percepe vibraţii şi unde sonore. Cred că Louise aude tot felul de lucruri ce depăşesc nivelul auzului uman. Ce avem la desert?
în vocea lui Meg se simţea încă o urmă de tensiune.
— Nu prea avem furtuni în octombrie.
— Te rog să te linişteşti, Meg.
Doamna Murry începu să strângă masa.
— Dacă stai puţin să te gândeşti, o să-ţi aminteşti că am avut câte o furtună târzie sau timpurie în fiecare lună a anului.
Sandy spuse:

— De ce trebuie să exagereze Meg toate cele? De ce trebuie să fie atât de cosmică? Ce avem la desert?

— Nu exa... începu Meg să se apere, apoi tresări când stropii de ploaie începură să biciuie ferestrele.

— E nişte îngheţată în congelator, spuse doamna Murry. îmi pare rău, n-am pregătit nimic la desert.

— E treaba lui Meg să se ocupe de desert, spuse Dennys. Nu că ne-am aştepta la plăcinte sau lucruri de genul ăsta, Meg, dar nici măcar tu nu poţi s-o dai în bară cu un jeleu.

Charles Wallace prinse privirea lui Meg, iar ea închise gura. îşi vârî din nou mâna în buzunarul halatului, fără să mai scoată pana, şi îi zâmbi tainic. Probabil se gândea la dragonii lui, dar ascultase cu atenţie, atât conversaţia, cât şi furtuna, cu capul lui blond înclinat uşor într-o parte.

— Mamă, fisura asta din galaxie are vreun efect asupra sistemului nostru solar?

— Asta vrem cu toţii să aflăm, răspunse doamna Murry.

Sandy schimbă nerăbdător subiectul:

— Chestiile astea sunt prea complicate pentru mine. Sunt sigur că meseria de bancher e mai simplă.

— Şi mai bănoasă, adăugă Dennys.

Fereastra tremură zgâlţâită de vânt. Gemenii priviră prin întuneric ploaia torenţială.

— Bine că am adus atât de multe chestii din grădină înainte de cină.

— Aproape dă cu grindină.

Meg întrebă neliniştită:

— Fisura asta din cer sau ce-o fi ea e periculoasă?

— Meg, încă nu ştim nimic despre ea. E posibil să fi existat dintotdeauna şi doar acum avem instrumente cu care s-o percepem.

— La fel ca farandolele, spuse Charles Wallace. Obişnuim să credem că lucrurile sunt noi, doar pentru că tocmai le-am descoperit.

— Dar e periculoasă? repetă Meg.

— Meg, încă nu ştim destul despre ea. De-asta e atât de important să se întâlnească tatăl tău cât mai repede cu ceilalţi fizicieni.

— Dar poate fi periculoasă?

— Orice poate fi periculos.

Meg se uită la resturile din farfuria ei. Dragoni şi fisuri în cer. Louise şi Fortinbras salutând o arătare mare şi ciudată. Charles Wallace palid şi apatic. Nu-i plăcea nimic din toate astea.

— Spăl eu vasele, îi spuse mamei.

Strânseră prin bucătărie în tăcere. Doamna Murry îi trimise pe gemeni să exerseze cam fără tragere de inimă pentru orchestra şcolii. Dennys cânta bine la flaut, acompaniat de Sandy, mai puţin priceput, la pian. Dar era un

zgomot plăcut şi familiar, care o ajută pe Meg să se relaxeze. Când începu să se audă zbârnâitul maşinii de spălat vase, iar cratiţele şi tigăile fură atârnate la locul lor, urcă să-şi facă temele în camera ei de la mansardă. Camera trebuia să fie spaţiul ei intim, şi ar fi fost perfectă, cu excepţia faptului că se întâmpla foarte rar să rămână intimă: gemenii îşi ţineau trenuleţele electrice în zona deschisă a mansardei şi tot acolo fusese depozitată şi masa de ping-pong, pe lângă multe alte obiecte pe care nu le voia nimeni la parter, dar pe care nu se îndurau să le arunce. Deşi camera lui Meg era tocmai la celălalt capăt al mansardei, gemenilor le venea uşor s-o viziteze când aveau nevoie de ajutor la matematică. Iar Charles Wallace ştia mereu când era cuprinsă de griji, fără să-i spună nimeni, şi venea la mansardă, unde se aşeza la picioarele patului. Singurele momente în care prezenţa lui Charles Wallace nu era dorită erau cele în care tocmai el era sursa îngrijorării ei. Ca acum.

Ploaia îi biciuia în continuare fereastra, dar scăzuse mult în intensitate. Vântul sufla cu putere dinspre sud spre vest, furtuna începea să se domolească, iar temperatura să scadă. în cameră se lăsă frigul, dar nu băgă în priză micul radiator electric pe care i-l dăduseră părinţii ei pentru a suplini căldura

anemică ce venea de jos. în schimb, dădu cărţile deoparte şi se întoarse pe vârfuri la parter, păşind cu grijă peste a şaptea treaptă, care nu doar scârţâia, ci uneori pocnea ca o împuşcătură.

Gemenii încă exersau. Mama ei era în sufragerie şi-i citea lui Charles Wallace în faţa şemineului, dar nu din cărţile despre trenuri sau animale, care le plăcuseră gemenilor când erau de vârsta lui, ci un articol dintr-o revistă ştiinţifică, cu titlul „Polariza- bilităţile şi hiperpolarizabilităţile moleculelor mici", scris de un chimist teoretician, Peter Liebmann.

„Vai de mine", se gândi Meg cu mâhnire. „Asta i se citeşte lui Charles Wallace înainte de somn, iar părinţii noştri se aşteaptă să înceapă clasa întâi fără să intre în bucluc?"

Charles Wallace era întins pe jos în faţa şemineului şi privea flăcările, pe jumătate atent la ce i se citea, pe jumătate absorbit de gânduri, cu capul rezemat confortabil, ca de obicei, pe corpul masiv al lui Fortinbras. Meg ar fi vrut să-l ia pe Fort cu ea, dar asta ar fi însemnat să-şi anunţe familia că iese pe afară. Traversă cât putu de repede şi de silenţios bucătăria şi ajunse în cămară. în timp ce se străduia să închidă uşa bucătăriei cu cât mai puţin zgomot, uşa cămării se deschise brusc izbindu-se de perete, iar uşa

laboratorului mamei sale, din stânga, fu trântită de o puternică rafală de vânt.

Se opri, ascultă şi aşteptă să-l vadă pe vreunul dintre gemeni deschizând uşa bucătăriei ca să vadă ce se petrecuse. Dar nu se întâmplă nimic, în afara vântului care suflă puternic prin cămară. începu să tremure şi înşfăcă primele haine de ploaie care îi veniră la îndemână, o voluminoasă pelerină neagră impermeabilă, care aparţinea gemenilor şi era folosită uneori ca folie de protecţie pentru cort, şi pălăria galbenă de ploaie a lui Charles Wallace. Luă apoi lanterna mare din cuier, închise bine uşa cămării în urma ei şi traversă în fugă peluza, împiedicân- du-se de portiţa de crochet. Trecu şchiopătând pe lângă şirurile de păpădie, brusture[1] şi iarba-flutu-rilor[1], care creşteau în deschizătura tăiată de gemeni în gardul viu. Odată ajunsă în grădina de legume, speră că va fi invizibilă celor care s-ar fi putut uita pe fereastră. îşi imagina reacţia lui Sandy sau a lui Dennys dacă ar fi întrebat-o unde se duce, iar ea le-ar fi răspuns că se duce să caute dragoni.

---

1 Plantă originară din America de Nord, cu flori portocalii care atrag o mare varietate de insecte, specii de fluturi, albine, dar şi păsări colibri. Mai este denumită şi ceară-ră- dăcinoasă sau iarba-fiarelor. Are denumirea ştiinţifică de *Asclepias tuberosa* şi face parte din familia *Asclepiadaceae*.

Până la urmă, de ce ieşise afară? Ce căuta? Dragoni? Fortinbras şi Louise văzuseră ceva care nu-i speriase, şi acel ceva lăsase în urmă penele şi solzii. Iar păşunea udă nu prea avea cum să fie pe placul acelui sau acelor ceva. Dacă el sau ei aveau de gând să caute adăpost în casă, voia să fie pregătită.

Nu se gândea doar la dragoni, în existenţa cărora nu prea credea, deşi avea încredere în Charles Wallace şi văzuse pana cu rahisul ciudat, ci la Louise cea Mare. Gemenii tot insistau că Louise nu era un şarpe obişnuit, dar în acea după-amiază Meg văzuse pentru prima oară semne că Louise nu era un simplu şarpe de grădină.

Meg inspectă umbrele de pe zid, dar nu văzu nici urmă de Louise, aşa că mai zăbovi prin preajmă, deloc grăbită să traverseze livada de meri pentru a ajunge pe păşunea din nord, la cele două stânci glaciale. Avea să rămână pentru câteva momente să-şi adune curajul în grădina familiară, unde nu era în pericol să fie descoperită: gemenii n-aveau de ce să iasă după lăsarea întunericului, în frig şi umezeală, să admire ultimele verze sau lujerul care dăduse cel mai frumos castravete, de mărimea unui dovlecel.

Grădina era mărginită spre răsărit de două rânduri de floarea-soarelui, ale căror pălării grele, întoarse spre pământ, le făceau

să semene cu un sobor de vrăjitoare. Meg le aruncă o privire speriată. De pe chipurile lor se scurgeau cu o melancolică nepăsare picături de apă, deşi ploaia se oprise. în spatele norilor rarefiaţi, se întrezărea luna plină, iar lumina ei făcea toate legumele să pară nişte creaturi stranii şi nefireşti. Rândurile goale, unde crescuseră fasole, salată şi mazăre, aveau o înfăţişare urgisită. Tiparul ordonat le conferea o notă de tristeţe şi confuzie.

— Ca peste tot, le spuse Meg celor câteva conopide rămase, se alege praful. E strigător la cer că în Statele Unite ale Americii un băieţel nu-i în siguranţă la şcoală.

Păşi încet de-a lungul zidului livezii. Parfumul de cidru al merelor căzute fu împrăştiat de vântul care îşi schimbă brusc direcţia şi începu să mătur grădina suflând dinspre nord-vest, tăios şi sclipind a chiciură. Zări o umbră alunecând pe zid şi sări înapoi: Louise cea Mare, ea trebuie să fie. Meg nu putea să se caţere peste zid sau să traverseze livada ca să ajungă pe păşunea din nord, înainte să se asigure că nici Louise, nici silueta aceea nedesluşită nu stăteau la pândă, gata s-o atace. Picioarele i se înmuiară, aşa că se aşeză pe un dovleac mare să mai aştepte. Vântul rece îi mângâia obrajii, iar mătasea de porumb fremăta

precum valurile oceanului. Privi îngrijorată în jurul ei şi îşi dădu seama că se uită prin lentilele pătate şi stropite de picăturile de ploaie ce se scuturau din şirurile de floarea-soarelui şi porumb. îşi scoase ochelarii, pipăi pe sub pelerină după kilt şi îi şterse. Acum era mai bine, deşi lumea se vedea în continuare uşor vălurită, ca şi cum ar fi privit pe sub apă.

Continuă să asculte. în livadă se auzeau bufniturile uşoare ale merelor ce se desprindeau de pe ramuri, vântul scuturând copacii, foşnetul crengilor. Scrută întunericul cu privirea. Ceva se mişca, apropiindu-se încet...

Şerpii nu ies niciodată în întuneric şi frig, ştia bine asta. Şi totuşi...

Louise...

Da, era şerpoaica cea mare. Ieşea încet dintre bolovanii zidului, atentă, precaută. Lui Meg inima-i bătea să-i sară din piept, deşi Louise

nu era amenințătoare. Sau, mai bine zis, nu era amenințătoare față de ea. însă Louise rămase în așteptare și, de data asta, așteptarea nu prevestea nimic bun. Meg privi fascinată cum șerpoaica își legănă capul înainte și înapoi, apoi sâsâi în semn de recunoaștere

.Din spatele lui Meg se auzi o voce:

— Margaret!

Se întoarse răsucindu-se pe călcâie.

Era domnul Jenkins. îl privi uluită.

El îi spuse:

— Frăţiorul tău mi-a spus că te-aş putea găsi aici, Margaret.

Da, Charles ar ghici, sau, mai bine zis, ar şti unde e. Dar de ce să fi vorbit domnul Jenkins cu Charles Wallace? Directorul nu mai fusese niciodată acasă la familia Murry şi, de altfel, nici la părinţii altor elevi. Toate confruntările aveau loc în anonimatul confortabil al biroului său. De ce-ar veni s-o caute prin iarba udă din grădina încă îmbibată de apă, în loc să-l trimită pe vreunul dintre gemeni?

El îi spuse:

— Am vrut să vin chiar eu, Margaret, deoarece simt că-ţi datorez scuze pentru asprimea cu care te-am tratat săptămâna trecută, când ai venit să mă vezi.

îi întinse o mână palidă în lumina tremurândă a lunii ce se ascundea în spatele norilor.Stăpânită de confuzie, îi întinse şi ea mâna, în timp ce Louise se ridică pe zidul din spatele ei, sâsâind şi scoţând un zornăit ciudat şi amenin ţător. Meg se întoarse şi văzu cum şerpoaica mare şi impunătoare ca o cobră sâsâie cu furie spre domnul Jenkins şi

îşi arcuieşte uriaşul trup negru, pregă- tindu-se de atac.
Domnul Jenkins scoase un ţipăt strident şi as-cuţit, cum nu crezuse niciodată că poate ţipa un bărbat.
Apoi se ridică în întunericul nopţii, asemenea unei păsări uriaşe, şi zbură ţipând spre înaltul cerului, până când din el rămase doar o dungă, o fâşie de vid, o frântură de neant...
Meg se trezi şi ea ţipând.
Aşa ceva nu era cu putinţă.
Acolo nu era nimeni, nu era nimic.
I se păru că o vede pe Louise dispărând printr-o spărtură întunecată din zid...
Era imposibil.
0 luase razna. Fusese o halucinaţie cauzată de vremea de afară, de teama ei, de starea lumii...
Din locul în care fusese domnul Jenkins se ridică o miasmă[1] grea, o duhoare ca de varză stricată, ca de tulpini de flori uitate prea mult în apă...
Dar nu era cu putinţă să fi fost cu adevărat acolo...
Ţipă din nou, cuprinsă de o panică nestăpânită, văzând cum o siluetă înaltă se năpusteşte spre ea.
Calvin. Calvin O'Keefe.

---

1 Emanaţie rău mirositoare.

Meg izbucni într-un plâns isteric de uşurare. Calvin sări peste zid până ajunse lângă ea şi o cuprinse cu braţele lui zvelte şi puternice.

— Meg! Meg, ce este?

Nu-şi putu opri hohotele îngrozite de plâns.

— Meg, ce s-a întâmplat? Ce e?

O scutură cu tărie.

Gâfâind, încercă să-i povestească totul.

— Ştiu că pare de necrezut, îşi termină ea relatarea.

încă tremura vizibil, iar inima îi bătea cu repeziciune. Pentru că el nu-i spuse nimic, ci continuă doar s-o mângâie blând pe spate, îi zise printre ultimele hohote de plâns:

— Calvin, aş vrea să-mi fi imaginat totul. Crezi... crezi că aşa a fost?

— Nu ştiu, răspunse Calvin.

Continuă s-o ţină strâns în braţe.

Acum că-l avea pe Calvin lângă ea şi situaţia era sub control, reuşi să chicotească uşor isteric:

— Domnul Jenkins îmi spune mereu că am foarte multă imaginaţie, dar n-am ajuns niciodată aşa de departe. N-am mai avut niciodată halucinaţii sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el ferm. N-ai mai avut. Ce-i duhoarea asta îngrozitoare?

— Nu ştiu. înainte să vii tu a fost mult mai rău.

— Pe lângă chestia asta, bălegarul miroase a trandafiri. Bleah.
— Calvin... Louise cea Mare... nu-i pentru prima oară azi când face ceva neobişnuit.
— Poftim?
îi povesti cum se purtase Louise după-amiază.
— Dar atunci nu voia să atace sau ceva de genul ăsta, era doar prietenoasă. A fost mereu un şarpe foarte prietenos.
Expiră, eliberând un oftat prelung.
— Cal, dă-mi batista ta, te rog. Mi s-au murdărit ochelarii şi nu văd nimic, şi acum mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă.
— Batista mea e murdară.
Dar Calvin scotoci totuşi prin buzunar.
— Tot e mai bună decât fusta mea.
Meg scuipă pe ochelari şi îi şterse. Fără ajutorul lor, băiatul mai mare din faţa ei era doar o siluetă neclară, aşa că îşi găsi curajul să spună:
— Cal, speram să vii în seara asta.

Mă mir că mai vrei vorbeşti cu mine. Am venit să-mi cer scuze pentru ce i-a făcut

fratele meu lui Charles Wallace

.Meg îşi potrivi ochelarii, împingându-i pe nas cu obişnuitul ei gest repezit, tocmai în momentul în care o rază a lunii pătrunse printre nori şi lumină chipul îngrijorat al lui Calvin. îi dădu înapoi batista.

— N-a fost vina ta. Atunci... înseamnă că am avut un moment de rătăcire, cu Louise şi domnul Jenkins, nu-i aşa?

— Nu ştiu, Meg. Nu ţi s-a mai întâmplat până acum, nu-i aşa?

— Din câte ştiu, nu.

— Domnul Jenkins n-are decât să se ducă-n lăsă- turi. Asta-i noua mea înjurătură. M-am plictisit de alea vechi. Lăsăturile sunt excremente de dragon şi...

— Ştiu că lăsăturile sunt excremente de dragon! Dar ce ţi-a venit să te gândeşti tocmai la ele?

— Mi s-au părut o alegere potrivită.

Dintr-odată, începu din nou să tremure.

— Calvin, te rog, e ceva serios.

Renunţă la tonul glumeţ.

— Bine, Meg, care-i treaba cu lăsăturile?

— Ah, Cal, m-am pierdut cu firea din cauza întâmplării cu domnul Jenkins şi am uitat cu totul de dragoni.

— Ce-ai uitat!?

îi povesti totul despre Charles Wallace şi despre dragonii lui şi aminti că „nici el nu avusese niciodată halucinaţii". îi spuse din nou cum Louise păruse să întâmpine umbra nedesluşită, pe care nu era convinsă c-o văzuseră în realitate, „dar care sigur nu fusese domnul Jenkins. Cu el Louise n-a fost deloc prietenoasă".

— Asta-i nebunie curată, spuse Calvin.

— Dar chiar am văzut lăsături, Calvin, sau ceva de genul ăsta. Erau mai degrabă nişte pene, dar nu pene obişnuite. Charles Wallace a luat una acasă. Erau o grămadă de pene din astea şi solzi de dragon lângă bolovanul cel mare de pe păşunea din nord.

Calvin sări în picioare.

— Atunci, hai să mergem! Ia-ţi şi lanterna.

Acum, cu Calvin alături de ea, fu în stare să traverseze livada şi să meargă pe păşune. Principala preocupare a lui Meg, mai presus de frică, era nevoia de a dovedi că ea şi Charles Wallace nu inventaseră lucruri, că povestea nebunească pe care i-o spusese lui Calvin era reală. Ce-i drept, nu episodul în care domnul Jenkins se transformase într-o pasăre a neantului, asta nu voia să fie real. Ci

povestea cu dragonii. Dacă nimic din ceea ce se întâmplase nu se pupa deloc cu realitatea însemna că începuse s-o ia razna.

Când ajunseră la păşune, Calvin îi ceru lanterna.

— O s-o iau puţin înainte.

însă Meg îl urmă îndeaproape. I se păru că-i simte neîncrederea când lumina lanternei mătură baza stâncii. Raza de lumină se opri asupra unei grămăjoare rotunde în centrul căreia strălucea ceva auriu.

— Pfiu, spuse Calvin.

Meg chicoti de emoţie şi uşurare.

— Vrei să zici lăsături? A văzut cineva vreodată o lăsătură de dragon?

Calvin îngenunche şi îşi trecu mâinile prin grămăjoara de pene şi solzi.

— Asta-i într-adevăr foarte neobişnuit. Dar ce le-a lăsat aici? Până la urmă, o gaşcă de dragoni nu poate să dispară pur şi simplu.

— Un pâlc de dragoni, îl corectă Meg. Chiar crezi că sunt dragoni?

Calvin nu-i răspunse. O întrebă:

— I-ai spus mamei tale?

— Charles Wallace le-a arătat pana gemenilor la cină şi atunci a văzut-o şi mama. Gemenii au spus că nu-i o pană de pasăre, pentru că nu are rahisul cum trebuie şi apoi s-a schimbat subiectul. Cred că Charles l-a schimbat intenţionat.

— Cum se mai simte? întrebă Calvin. Cât de tare l-a lovit Whippy?
— A fost lovit mai rău de atât. Mama i-a pus comprese pe ochi şi acum i s-a înveneţit. Dar asta-i tot.

jîncă nu era pregătită să-i povestească despre paloarea lui şi despre problemele de respiraţie.

— Parcă am trăi la oraş, într-un cartier rău famat, nu într-un sătuc liniştit de la ţară. Nu trece nicio zi fără să fie îmbrâncit de unul dintre băieţii mai mari. Nu-i doar Whippy. Cal, cum se face că părinţii mei ştiu totul despre fizică, biologie şi ştiinţă şi nimic despre cum să-şi apere fiul împotriva bătăuşilor?

Calvin se căţără pe bolovanul mai mic.

— Meg, dacă te consolează cu ceva, cred că părinţii mei nici nu ştiu care e diferenţa dintre fizică şi biologie. Poate lui Charles i-ar fi mai bine într-o şcoală de la oraş, unde sunt tot felul de copii: albi, negri, asiatici, latino-americani, bogaţi, săraci. Poate n-ar mai ieşi în evidenţă, dacă ar fi printre copii diferiţi. Aici... toată lumea e cam la fel. Oamenii sunt mândri că părinţii tăi s-au mutat la noi în sat şi că se întreţin cu preşedintele ţării. Dar voi, familia Murry, nu sunteţi deloc ca ceilalţi.

— Tu te-ai descurcat.

— La fel ca şi gemenii. Am respectat legea junglei. Ştii asta. Oricum, părinţii şi bunicii mei s-au născut în sat, la fel şi străbunicii. Nu-i mare lucru de capul familiei O'Keefe, dar măcar nu suntem nou-veniţi.

O tristeţe mai veche îi adânci vocea.
— Of, Cal...
îşi scutură mâhnirea ridicând din umeri.
— Cred că ar trebui să vorbim cu mama ta.
— Nu încă.
Din spatele lor se auzi vocea lui Charles Wallace.
— Are destule pe cap. Haideţi să aşteptăm să se întoarcă dragonii.
Meg sări în sus.
— Charles! De ce nu eşti în pat? Mama ştie că ai ieşit afară?
— Am fost în pat. Evident că nu ştie. Meg simţi că ajunse la capătul puterilor.
— Nimic nu mai este evident.
Apoi continuă pe tonul de soră mai mare:
— N-ar trebui să fii afară la ora asta.
— Ce s-a întâmplat?
— Ce vrei să spui?
— Meg, am venit pentru că te-a speriat ceva. Oftă. Un oftat ciudat, mult prea istovit şi împovărat de vreme pentru un băieţel atât de mic.
— Aproape adormisem şi te-am auzit strigând.
— Nu vreau să-ţi povestesc ce s-a întâmplat. Refuz să cred că a fost real. Unde-i Fortinbras?
— L-am lăsat acasă şi i-am spus să nu lase pe nimeni să descopere că nu sunt în

pat. N-am vrut să se ia la harţă cu dragonii.
Meg, ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui.
Meg spuse:
— Bine, Charles, nu mă mai îndoiesc de existenţa dragonilor tăi. Dragonii sunt mici copii pe lângă domnul Jenkins, care a venit să mă caute în grădină şi apoi s-a transformat ţipând într-o... într-o mare pasăre de neant. Vorbi repede, pentru că ceea ce povestea suna absurd.
Charles Wallace nu râse. Deschise gura ca să spună ceva, apoi se întoarse pe călcâie.
— Cine-i acolo?
— Nimeni, spuse Calvin. Suntem doar noi trei.
Dar sări de pe bolovan şi veni lângă ei.
— Mai e cineva. Foarte aproape.
Meg se apropie de Calvin. I se păru nu-şi mai simte bătăile inimii.
— Şşşşt, spuse Charles Wallace, deşi nu scosese nimeni niciun cuvânt.
Ascultă cu capul ridicat, cum făcea Fortinbras când adulmeca un miros.în dreapta păşunii era o pădurice de stejari, arţari şi mesteceni golaşi, pe crengile cărora se mai găseau doar câteva frunze uscate, ce contrastau cu verdele închis şi iernatic al diverselor soiuri de molizi şi brazi. Covorul jilav, format din frunze moarte şi ace de brad, ce acoperea pământul nemângâiat de razele lunii, atenua

orice zgomot de paşi. Apoi auziră trosnetul strident al unei crenguţe frânte.
Meg şi Calvin scrutară cu atenţie desişul, însă nu văzură nimic.
Apoi Charles Wallace strigă:
— Dragonii mei!
Se întoarseră şi, lângă stânca cea mare, văzură...
aripi, păreau să fie sute de aripi, ce se desfăceau, se pliau, se întindeau...
şi ochi
oare câţi ochi poate avea un pâlc de dragoni?
şi mici jeturi de flăcări.
Deodată, auziră o voce venind dinspre pădure:

Nu vă temeţi

!Omul de noapte

O uriaşă siluetă întunecată ieşi cu paşi mari şi repezi din pădure şi ajunse pe păşune. Acoperi distanţa până la ei din câţiva paşi şi apoi rămase atât de neclintit, încât faldurile mantiei sale lungi păreau a fi sculptate în granit.

— Nu vă temeţi, repetă el. El n-o să vă facă niciun rău.

El?

Da. Pâlcul de dragoni al lui Charles Wallace era, de fapt, o singură creatură, deşi Meg înţelese de ce confundase Charles Wallace această creatură fioroasă cu o ceată de dragoni. I se părea că nu reuşeşte să-l cuprindă dintr-o singură privire şi nu ştia spre care dintre perechile de ochi să se uite. Avea de ales dintre ochii jucăuşi, cei înţelepţi, cei fioroşi, cei de pisicuţă, cei de dragon, toţi clipind neîncetat în timp ce priveau spre ea, spre Charles, spre Calvin şi spre ciudatul uriaş. Şi aripi, o mulţime de aripi în continuă mişcare, ce ascundeau şi descopereau perechile de ochi. Când erau întinse, aripile aveau o anvergură de cel puţin trei metri, iar când erau strânse, creatura părea o sferă diafană. Dintre aripi ţâşneau mici jeturi de flăcări şi norişori de fum. Într-un moment de neatenţie ar fi putut stârni cu uşurinţă un incendiu de vegetaţie. Pentru Meg nu mai era

de mirare că Charles Wallace hotărâse să păstreze distanţa.
Uriaşul străin îi linişti din nou.
— N-o să vă facă niciun rău.
Străinul era negru, întunecat precum noaptea şi înalt cât un copac. însă, ceva din prezenţa sa, din vocea sa blândă, alunga orice teamă.
Charles Wallace păşi spre el.
— Cine eşti?
— Sunt un învăţător.
Charles Wallace oftă trist.
— Mi-ar plăcea să fii învăţătorul meu.
— Dar sunt.
Vocea lui, ca de violoncel, era calmă şi uşor amuzată.
Charles Wallace făcu încă un pas spre el.
— Şi dragonii mei?
Uriaşul, învăţătorul, întinse mâna în direcţia creaturii sălbatice, care păru să se regrupeze, să se înalţe şi să se încline adânc şi politicos în faţa lor.
învăţătorul spuse:
— El e Proginoskes.
Charles Wallace întrebă:
— El?
— Da.
— Nu e un pâlc de dragoni?

— E un heruvim[1].
— Un ce?!
— Un heruvim.
Neîncrederea lor fu întâmpinată cu jeturi de flăcări care ţâşniră spre cer în semn de indignare. Aripi uriaşe se ridicară şi se întinseră şi asupra copiilor se aţintiră o mulţime de ochi. Când sălbăticiunea li se adresă, nu rosti cuvinte, ci îşi trimise gândurile în mintea lor.
— V-aţi fi aşteptat mai degrabă la un chip de bebeluş blond, fără trup şi cu două aripioare inutile?
Charles Wallace se holbă la uriaşa creatură.
— Ar fi fost mai simplu aşa.
Meg îşi strânse mai bine pelerina pe lângă ea, în caz că heruvimul avea să scuipe flăcări în direcţia ei.
— Nu încetează să mă mire, gândi heruvimul către ei, că atât de mulţi pictori pământeni ne fac să semănăm cu nişte purceluşi.
Calvin scoase un sunet care, într-o situaţie mai puţin uluitoare, s-ar fi transformat într-un hohot de râs.
— Dar singularul este heruv[2].
Bestia scuipătoare de flăcări îi răspunse:

1 Heruvimii sunt o clasă specială de îngeri, care urmează ierarhic după arhangheli. Sunt menţionaţi de mai multe ori în Biblie şi sunt prezentaţi ca făpturi cereşti înaripate.

— Sunt practic plural. Băieţelul a crezut că sunt un pâlc de dragoni, nu-i aşa? Nu sunt nici pe departe un singur heruv. Sunt un pâlc de heruvimi.
— Ce faci aici? întrebă Charles Wallace.
— Am fost trimis.
— Trimis?
— Să-ţi fiu coleg de clasă. Nu ştiu cu ce-am greşit să fiu trimis într-o clasă cu nişte pământeni atât de imaturi. De parcă munca mea n-ar fi şi aşa destul de dificilă. Nu-mi place deloc că trebuie să mă întorc la şcoală la vârsta mea.
— Câţi ani ai?
Meg îşi desfăcu larg pelerina, pregătindu-se s-o folosească ca pe un scut.
— Pentru heruvimi, vârsta e imaterială. Ea are însemnătate doar pentru creaturile supuse timpului. în termeni heruvimici, eu sunt încă un copil şi asta-i tot ce trebuie să ştiţi. E foarte nepoliticos să întrebi pe cineva ce vârstă are.
îşi încrucişă două dintre aripi, apoi le desfăcu la loc. Păru mai degrabă dezamăgit decât enervat.
Charles Wallace îl întrebă pe uriaş.

2 Cuvântul „heruvim" este în limba ebraică la plural (cu terminaţia *-im).* La singular ar fi „heruv", dar în limba română cultică, prin tradiţie, cuvântul „heruvim" este folosit la singular, cu pluralul „heruvimi". în original se foloseşte termenul *cherubim,* pluralul de la *cherub,* în limba engleză.

— Tu vei fi şi învăţătorul meu, şi al lui?
— Da.
Charles Wallace îşi ridică privirea spre chipul straniu şi întunecat, deopotrivă sever şi blând.
— E prea frumos ca să fie adevărat. Probabil visez. Sper să nu mă trezesc, ca să nu mă opresc din visat.
— Ce este real?
învăţătorul întinse mâna şi mângâie cu blândeţe vânătaia de pe obrazul lui Charles Wallace şi umflătura decolorată de sub ochi.
— Eşti treaz.
— Dacă eşti adormit, spuse Meg, înseamnă că visăm cu toţii acelaşi lucru. Nu-i aşa, Calvin?
— Eu cred că suntem treji. Dacă aş visa un heruvim, n-ar arăta în niciun caz precum...
Spre Calvin se aţintiră imediat câteva perechi de ochi foarte albaştri, umbriţi de gene lungi.
— Proginoskes, după cum ţi-a spus învăţătorul. Proginoskes. Şi să nu te apuci cumva să-mi spui Cherry, Cheery sau Bimmy.
— Ar fi mai uşor, spuse Charles Wallace.
Dar creatura repetă cu fermitate.
— Proginoskes.
Dinspre silueta întunecată a învăţătorului se auzi un murmur adânc şi blând de amuzament, murmur care crescu şi se transformă într-un râs jovial şi nestăvilit.

— Bine, copii. Sunteţi gata să începem - din lipsa unui cuvânt mai bun în limba voastră, o să-i spunem şcoală - sunteţi gata să începem şcoala?
Charles Wallace, micuţ şi uşor ridicol cu fâşul său galben tras peste pijama, privi spre învăţătorul înalt şi puternic ca un stejar.
— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Timpul se scurge.
— Mai uşor cu graba, obiectă Calvin. Ce-ai de gând să faci cu Charles? Tu şi he... heruvimul nu-l puteţi lua cu voi fără să vorbiţi cu părinţii lui.
— Ce te face să crezi că asta mi-am propus? învăţătorul făcu un mic salt şi în clipa următoare
era aşezat confortabil pe cea mai înaltă stâncă, folosită acum pe post de scăunel. Braţele îi atârnau lejer pe lângă genunchi, iar faldurile mantiei păreau să se contopească cu stânca luminată de lună.
— Şi n-am venit doar pentru Charles Wallace. Am venit să vă chem pe toţi trei.
Meg tresări speriată.
— Pe toţi? Dar...
— Puteţi să-mi spuneţi Blajeny, spuse învăţătorul.
Charles Wallace întrebă:
— Domnul Blajeny? Doctor Blajeny? Sir Blajeny?

— Blajeny e de ajuns. E singurul nume pe care trebuie să-l cunoaşteţi. Sunteţi gata?
Meg nu-şi revenise încă din uimire.
— Adică şi eu, şi Calvin?
— Da.
— Dar...
Meg deveni combativă, cum făcea mereu în momentele de nesiguranţă:
— Calvin n-are nevoie... E cel mai bun elev şi cel mai bun sportiv din şcoală. Şi e foarte popular. Iar eu am început să mă descurc. Doar Charles are probleme, după cum se poate vedea. Şcoala, orice şcoală normală, nu-i pentru el.
Blajeny răspunse impasibil.
— Asta nu-i problema mea.
— Atunci de ce eşti aici?
Ideea că Blajeny ar fi fost trimis doar ca să-l ajute pe frăţiorul ei, nu i se părea deloc ieşită din comun.
Se auzi din nou murmurul înfundat, care crescu şi se transformă într-un hohot de râs.
— Dragii mei, nu trebuie să vă luaţi întotdeauna în serios. De ce presupuneţi că lui Charles Wallace trebuie să-i fie bine la şcoală?
— Dar nici chiar aşa de rău. Suntem totuşi în Statele Unite ale Americii. Dacă nu intervine nimeni, o s-o păţească rău de tot.

— Va trebui să învețe să se apere singur.

Charles Wallace, care părea mic şi lipsit de apărare, spuse încet:

— învăţătorul are dreptate. Trebuie să învăţ să mă adaptez, şi nimeni nu poate face asta pentru mine. Dacă o să mă lase toată lumea în pace şi n-o să mai încerce nimeni să mă ajute, o să învăţ, până la urmă, să nu mai ies în evidenţă. Să ştiţi că în ultimul timp n-am mai pomenit nimic despre mitocondrii şi farandole.

învăţătorul îl aprobă clătinând din cap cu solemnitate.

Charles Wallace se apropie şi mai mult de el.

— Mă bucur foarte tare că n-ai venit pentru că nu mă descurc la şcoală. Dar, Blajeny, dacă n-ai venit pentru asta, atunci de ce eşti aici?

— Am venit mai degrabă să vă cer ajutorul, nu să vi-l ofer.

— Să ne ceri ajutorul? întrebă Meg.

Charles Wallace ridică ochii către învăţător.

— Eu nu prea sunt în stare să ajut pe nimeni. Nu-i doar din cauza problemelor de la şcoală...

— Da, spuse Blajeny. Ştiu despre cealaltă problemă. Cu toate astea, ai fost chemat şi

toţi cei chemaţi să studieze cu unul dintre învăţători primesc această chemare cu un motiv. Ai anumite talente pe care nu ne permitem să le pierdem.

— Atunci...

— Trebuie să aflăm ce te îmbolnăveşte şi, dacă se poate, să te însănătoşim.

— Dacă se poate? întrebă Meg speriată.

Calvin întrebă:

— Charles? E bolnav? Ce i se întâmplă? Ce-i în neregulă cu Charles?

— Uită-te la el, spuse Meg încet. Uite cât e de palid. Şi abia respiră. Nu mai poate nici să traverseze livada fără să gâfâie.

Se întoarse către învăţător:

— Te rog mult, Blajeny, îl poţi ajuta?

Blajeny o privi tainic şi abătut.

— Copila mea, cred că tu eşti cea care trebuie să-l ajute.

— Eu?

— Da.

— Ştii bine că aş face orice ca să-l ajut pe Charles.

Calvin privi întrebător către învăţător.

— Da, Calvin, şi tu.

— Dar cum? Cum îl putem ajuta?

— Veţi învăţa pe măsură ce avansăm cu lecţiile.

Calvin întrebă:

— Şi unde-o să facem lecţiile astea? Unde-i şcoala ta?

Blajeny coborî de pe stâncă cu un salt lin. În ciuda înălţimii şi taliei impresionante, lui Meg i se păru că se mişcă de parcă ar fi obişnuit cu o gravitaţie mai puternică decât a Pământului. Păşi uşor peste păşune, până când ajunse la piatra mare şi plată din mijlocul ei, de pe care copiii obişnuiau să privească stelele împreună cu părinţii lor. Se aşeză pe piatră şi se întinse pe spate, făcându-le semn şi celorlalţi să vină alături de el. Meg se aşeză lângă el, cu Calvin de cealaltă parte. Astfel, se simţea protejată, nu doar de vântul rece al nopţii, ci şi de heruvim, care ajunse la ei fluturând o aripă şi se grupă într-o învălmăşire de aripi, ochi şi nori de fum, la o distanţă decentă faţă de Charles Wallace, aşezat de cealaltă parte a lui Blajeny.

— E în regulă, dragonilor, zise Charles Wallace. Nu mi-e frică de voi.

Heruvimul îşi rearanjă aripile.

— Proginoskes, te rog.

Blajeny privi spre cer, îşi ridică braţele şi le desfăcu într-o îmbrăţişare largă. Aproape toţi norii se risipiseră. Doar câteva crâmpeie fugare mai ascundeau din când în când stelele ce străluceau aprig, odată cu scăderea mercurului din termometre. Gestul amplu al

învăţătorului indică întreaga întindere sclipitoare a cerului. Apoi se ridică şi îşi încrucişă braţele, iar ochii săi stranii şi luminoşi se întoarseră spre interior. Acum nu mai privea nici spre stele, nici spre copii, ci spre un loc adânc şi întunecat din străfundurile sale şi dincolo de ele. Stătu acolo o veşnicie, călătorind din ce în ce mai adânc înlăuntrul său. Apoi îşi întoarse privirea spre copii, le zâmbi cu căldură şi răspunse la întrebarea lui Calvin, de parcă trecuse doar o clipă.

— Unde-i şcoala mea? Aici, acolo, peste tot. în curtea şcolii, în timpul recreaţiilor de la clasa întâi. Cu heruvimii şi serafimii[1]. Printre farandole.

Charles Wallace exclamă:

— Mama a reuşit să izoleze farandolele!

— Aşa este.

— Blajeny, e ceva în neregulă cu mitocondriile şi farandolele mele?

[1] Serafimii sunt fiinţe celeste din religiile creştină şi iudaică, în religia creştină, aceştia se află pe una din cele mai înalte trepte din ierarhia cerească, fiind numiţi „cei mai iubiţi" deoarece se află cel mai aproape de însăşi fiinţa lui Dumnezeu.

Blajeny răspunse reţinut:

— Asta încearcă să afle mama ta, împreună cu dr. Colubra.

— Şi acum ce facem?

— Vă duceţi la culcare.

— Şi şcoala?
— Mâine-dimineaţă veţi merge cu toţii la şcoală, ca de obicei.
Fu cel mai dezamăgitor răspuns.
— Şi cu şcoala ta cum rămâne? protestă Meg.
Sperase că Charles nu va mai fi niciodată nevoit
să intre în vechea clădire roşie a şcolii, că de acum înainte va fi educat de către Blajeny şi că totul va fi în regulă...
— Copiii mei, spuse Blajeny solemn, clădirea şcolii mele e întreg cosmosul. Înainte să se scurgă timpul pe care-l avem de petrecut împreună, s-ar putea să călătorim în locuri foarte îndepărtate şi neobişnuite.
— Noi suntem singurii tăi elevi? întrebă Calvin. Eu, Meg şi Charles Wallace?
Proginoskes pufăi indignat un norişor de fum.
— Scuze, şi heruvimul.
Blajeny spuse:
— Aveţi răbdare. Veţi afla la momentul potrivit.
— Şi, pentru Dumnezeu, de ce trebuie să fim colegi cu un heruvim? întrebă Meg. Scuze, Proginoskes, dar pare foarte nedrept faţă de tine să înveţi alături de nişte muritori.
Proginoskes îşi ceru scuze clipind din câteva perechi de ochi.
— N-am vorbit serios când v-am numit pământeni imaturi. Dacă am fost trimişi la acelaşi învăţător înseamnă că avem ceva de

învăţat unii de la alţii. Să ştiţi că un heruvim nu e dintr-un ordin superior pământenilor, doar dintr-unul diferit.
Blajeny încuviinţă clătinând din cap.
— Aşa este. Aveţi multe de învăţat unii de la ceilalţi. între timp, o să vă dau fiecăruia dintre voi o temă. Charles Wallace, poţi să ghiceşti care va fi tema ta?
— Să învăţ să mă adaptez.
— Nu vreau să te schimbi! strigă Meg.
— Nici eu, replică Blajeny. Misiunea lui Charles Wallace e să înveţe să se adapteze, dar să rămână el însuşi.
— Şi tema mea care e, Blajeny? întrebă Meg.
Profesorul se încruntă gânditor. Apoi spuse:
— încerc să-ţi explic în termeni pământeni, pe care să-i înţelegi. Ai de trecut trei probe sau trei încercări. Pe prima trebuie s-o începi imediat.
— Despre ce e vorba?
— O parte din probă e să descoperi singură despre ce e vorba.
— Dar cum?
— Asta nu-ţi pot spune. Dar nu vei fi singură. Te va ajuta Proginoskes. Cred că pe limba voastră asta înseamnă că veţi fi parteneri. Trebuie să treceţi împreună cele trei probe.
— Şi dacă vom eşua?
La un asemenea gând, Proginoskes îşi acoperi îngrozit ochii cu mai multe aripi.

Blajeny spuse încet:
— E posibil, dar aş prefera să nu vă gândiţi la aşa ceva. Nu uitaţi că aceste trei încercări vor fi cu totul altfel decât vă imaginaţi acum.
— Dar, Blajeny, n-am cum să iau un heruvim la şcoală!
Blajeny privi cu drag magnifica creatură, care rămăsese învăluită protector în aripile sale.
— Asta rămâne să decideţi voi doi. Să ştii că nu e întotdeauna vizibil. Eu îl prefer sub formă de adiere sau flacără, dar el e convins că pământenilor le-ar fi mai uşor să-l vadă întrupat.
Charles Wallace întinse mâna şi o strecură în palma învăţătorului.
— Dacă aş putea să-l iau în curtea şcolii, exact aşa cum e, sub forma unui pâlc de dragoni, pun pariu c-aş scăpa de toate problemele.
Meg spuse:
— Nu ziceai că mâine trebuie să aduci la şcoală un animal de companie?
Charles Wallace râse.
— Mâine avem voie să aducem un animăluţ, pe care să-l arătăm colegilor.
Proginoskes îi privi pe furiş, de sub o aripă.
— Nu mai glumiţi pe seama mea.
— Of, Progo, îl linişti Meg, facem şi noi haz de necaz.

Charles Wallace, care continua să-l ţină de mână pe învăţător, întrebă:

— Acum o să vii cu noi acasă, ca s-o cunoşti pe mama?

— Nu în seara asta, Charles, la ora asta ar trebui să te odihneşti. Cine ştie ce ne va aduce ziua de mâine?

— Tu nu ştii?

— Sunt doar un învăţător şi n-aş interveni asupra viitorului, nici dacă mi-ar sta în putere. Acum haideţi să pornim spre casă, vă însoţesc şi eu o parte din drum.

Meg întrebă:

— Şi cu Progo... Proginoskes, cum rămâne?

Heruvimul răspunse:

— Dacă Blajeny consideră că nu-i momentul potrivit să vă cunoască familia, de mine nici nu
poate fi vorba. Mă simt foarte bine aici. Poate treceţi mâine-dimineaţă pe la mine, să vorbim despre gândurile care ne vor fi trecut prin cap peste noapte.

— Păi... cum zici tu. Cred că-i cel mai bine. Noapte bună!

— Noapte bună, Megling.

Flutură o aripă în semn de rămas-bun, apoi se împături până deveni o sferă vaporoasă. Nu lăsă la vedere niciun ochi, nicio flacără şi niciun norişor de fum.

Meg începu să tremure.

Blajeny întrebă:

— Ţi-e frig?

Tremură din nou.

— Furtuna de dinaintea cinei... Bănuiesc că a fost cauzată de ciocnirea unui front de aer rece cu unul de aer cald, dar mi s-a părut tare cosmică. Şi nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi întâlni un heruvim...

— Blajeny, spuse Calvin, mie nu mi-ai dat nicio temă.

— Nu, fiule. Vei avea şi tu ceva de făcut, o lucrare dificilă şi periculoasă, dar nu-ţi pot spune încă despre ce e vorba. Tema ta e să aştepţi, fără să pui întrebări. Mâine, după şcoală, te rog să vii acasă la familia Murry. Poţi face asta?

— Sigur că da, spuse Calvin. Măcar o dată să las şi eu baltă treburile de după şcoală.

— Bun. Atunci rămâne stabilit. Acum, haideţi să mergem.

Charles Wallace deschidea drumul, iar Meg şi Calvin îl urmau îndeaproape. Vântul sufla dinspre nord-vest şi cu fiecare rafală se făcea din ce în ce mai frig. Când au ajuns la zidul de bolovani ce mărginea livada de meri, luna strălucea limpede, cu acea sclipire neobişnuită ce separă şi accentuează graniţa dintre lumină şi întuneric. Câteva mere rămăseseră încă agăţate de crengi, unele

erau înnegrite precum Blajeny, iar altele străluceau argintiu, ca şi cum ar fi fost luminate din interior.

Deasupra bolovanilor cenuşii ai zidului plutea o umbră întunecată ce se mişca lent şi sinuos. Se ridică descolăcindu-se tacticos şi se contură deasupra lor, părând să extindă o glugă ca de cobră. Limba bifurcată îi străluci în lumina lunii şi din gură scoase un sâsâit.

Louise.

Dar nu era Louise cea ameninţătoare, care sâsâise şi zornăise la irealul domn Jenkins. Era Louise pe care Meg şi Charles Wallace o văzuseră în acea după-amiază. Aceeaşi Louise care ieşise în întâmpinarea umbrei necunoscute, umbră care, înţelese Meg dintr-odată, trebuie să fi fost Blajeny. Cu toate astea, se apropie şi mai mult de Calvin. Nu se simţise niciodată în siguranţă pe lângă Louise, iar comportamentul ei ciudat, din după-amiaza şi seara aceea, o făcuseră să pară şi mai stranie decât înainte, când era doar animalul de casă al gemenilor. Acum Louise pendula înainte şi înapoi într-un ritm domol, ca şi cum ar fi făcut o plecăciune şerpească, iar şuieratul ei semăna cu acordurile blânde ale unui flaut.
Blajeny se înclină în faţa şerpoaicei.
Louise îi răspunse printr-o plecăciune.
Blajeny explică solemn:

— Ea e o colegă de-ale mele.
— Dar... dar... hei, ia stai! se bâlbâi Calvin. Stai puţin...
— E o învăţătoare. De aceea ţine atât de mult la cei doi băieţi, Sandy şi Dennys. Într-o zi, vor deveni şi ei învăţători.
Meg spuse:
— O să devină afacerişti de succes şi o să ne arate cum e să trăieşti pe picior mare.
Blajeny o contrazise:
— Vor fi învăţători. E o înaltă Chemare şi nu trebuie să fii necăjită că nu-i şi menirea ta. Ai şi tu o Lucrare de făcut.

Cu un ultim acord al cântecului său straniu şi melodios, Louise se retrase spre zid şi se făcu nevăzută printre bolovani.

— Poate că totuşi visăm, zise Calvin gânditor.

— Ce e real? îi întrebă din nou învăţătorul. Şi cu asta vă spun noapte bună.

Charles Wallace nu-şi dorea să plece.

— Şi mâine-dimineaţă, când o să ne trezim, n-o să aflăm că, de fapt, nu s-a întâmplat nimic? N-o să descoperim că totul a fost doar un vis?

— Dacă doar unul dintre noi o să ţină minte, spuse Meg, iar ceilalţi n-o să-şi amintească nimic înseamnă că e un vis. Dar dacă o să ne amintim cu toţii înseamnă că s-a întâmplat de-adevăratelea.

— Nu încercaţi să aflaţi azi ce vă rezervă ziua de mâine, îi sfătui Blajeny. Noapte bună, copiii mei!

Nu-l întrebară unde avea să-şi petreacă noaptea, deşi Meg era curioasă, pentru că nu-şi permiteau să-i pună lui Blajeny astfel de întrebări nelalocul lor. îl lăsară stând în picioare şi urmărindu-i cu privirea, învăluit în faldurile pelerinei lui ce părea sculptată în granit. Chipul său negru prindea razele lunii şi le reflecta asemenea unui vitraliu.

Traversară livada şi grădina şi intrară în casă prin cămară, cum făceau de obicei. Uşa laboratorului era deschisă şi luminile erau aprinse. Doamna Murry era aplecată asupra microscopului, iar dr. Colubra citea ghemuită într-un fotoliu vechi din piele roşie. Laboratorul era o încăpere lungă şi îngustă, cu pardoseală de piatră. Iniţial, fusese destinată păstrării laptelui, untului şi altor alimente perisabile, înainte de apariţia frigiderelor, şi continua să fie greu de încălzit iarna. Blatul lung de lucru, care se termina la un capăt cu o chiuvetă din piatră naturală, era ideal pentru echipamentul de laborator al doamnei Murry. într-unui dintre colţuri erau două fotolii comode şi o veioză pentru citit, care îmblânzea lumina crudă a lămpilor de pe blat. însă Meg nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe mama ei relaxân- du-se în vreun

fotoliu. O găsea invariabil cocoţată pe unul dintre scaunele înalte de laborator.

îşi ridică privirea din ciudatele tuburi ale microscopului electronic.

— Charles! De ce nu eşti în pat?

— M-am trezit din somn, zise senin Charles Wallace. Ştiam că Meg şi Calvin sunt pe afară şi m-am dus să-i caut.

Doamna Murry îi aruncă fiului său o privire severă, apoi îl întâmpină pe Calvin cu căldură.

Charles Wallace întrebă:

— Putem să ne facem nişte cacao?

— E foarte târziu, Charles, şi mâine e zi de şcoală.

— O să mă ajute să adorm.

Doamna Murry părea pregătită să refuze, dar dr. Colubra închise cartea spunând:

— O dată n-o fi foc! Pune-l pe Charles să tragă un pui de somn mâine, după ce se întoarce de la şcoală. Şi mie mi-ar prinde bine nişte cacao. Haideţi să-l facem aici şi s-o lăsăm pe mama voastră să-şi continue treaba. îl prepar eu.

— Aduc eu laptele şi celelalte chestii din bucătărie, spuse Meg.

Cu dr. Louise de faţă simţi că nu puteau vorbi cu mama lor despre evenimentele din seara aceea. Copiii ţineau la dr. Louise şi

aveau încredere absolută în ea, ca doctor. însă nu erau convinşi că avea capacitatea familiei Murry de-a accepta evenimentele ieşite din comun. Erau aproape convinşi, dar nu absolut convinşi. Dr. Colubra avea foarte multe lucruri în comun cu părinţii lor. Şi ea renunţase la un post care-i aducea foarte mulţi bani şi prestigiu, pentru a trăi în acest sătuc uitat de lume. („Prea mulţi dintre colegii mei au uitat că vindecarea e o artă. Dacă mâinile mele nu sunt călăuzite de harul vindecării, pregătirea mea nu valorează nimic.") Şi ea întorsese spatele iluzoriei lumi a succesului. Meg ştia că părinţii ei, în ciuda faptului că erau consultaţi de către preşedintele Statelor Unite, renunţaseră la multe lucruri când se mutaseră la ţară şi hotărâseră să-şi dedice viaţa cercetării. Descoperirile lor, multe dintre ele făcute în laboratorul cu pardoseala de piatră, îi făcuseră mai deschişi spre lumea evenimentelor stranii, misterioase sau inexplicabile. Munca realizată de dr. Colubra era prin natura sa mai aplicată şi Meg nu-şi putea imagina cum ar răspunde dacă i s-ar povesti despre un ciudat învăţător negru, înalt de vreo trei metri. Cu atât mai puţin, nu-şi putea închipui cum ar reacţiona la auzul descrierii unui heruvim. Probabil le-ar spune

că suferă de psihoză în masă şi ar insista să se programeze urgent la un psihiatru.

— Sau poate mi-e teamă să vorbesc despre asta, chiar şi cu mama? se întrebă Meg în timp ce luă din bucătărie zahăr, cacao, lapte şi un ibric şi se întoarse în cămară.

Dr. Colubra tocmai spunea:

— Povestea asta cu ţipetele cosmice şi fisurile în galaxii îndepărtate îmi insultă fiecare strop de raţiune.

Doamna Murry se sprijini de blatul de lucru.

— Nici în farandole n-ai crezut, până nu ţi-am dovedit existenţa lor.

— Nu mi-ai dovedit-o, spuse dr. Colubra. încă.

Era uşor zbârlită, ca o mică pasăre cenuşie. Părul ei scurt şi cârlionţat încărunţise, iar ochii îi erau cenuşii, deasupra unui nas în formă de cioc. Purta un costum cenuşiu de lână.

— Singurul lucru care mă face să bănuiesc că ai dreptate e faptul că te uiţi spre maşinăria aia idi- oată, zise şi arătă spre microscop, la fel cum se uita soţul meu la vioara lui. Era întotdeauna ca o întâlnire între doi îndrăgostiţi.

Doamna Murry întoarse privirea dinspre „maşinăria idioată".

— Cred că aş fi preferat să nu fi auzit niciodată de farandole. Şi cu atât mai puţin să ajung la concluziile...

Se opri brusc, apoi spuse:

— Apropo, copii, chiar înainte să daţi voi buzna în laborator, m-a surprins domnul Jenkins cu un telefon. M-a sunat să-mi sugereze lecţii de autoapărare pentru Charles Wallace.

„Domnul Jenkins?" se întrebă Meg. Apoi continuă cu voce tare:

— Dar domnul Jenkins nu sună niciodată părinţii. Părinţii sunt cei care trebuie să ia legătura cu el.

Fu cât pe-aci să întrebe: „Eşti convinsă că a fost domnul Jenkins?"

Dar se opri imediat când îşi aminti că nu-i povestise lui Blajeny despre falsul domn Jenkins, care se transformase într-o pasăre de neant, falsul domn Jenkins pe care Louise îl ameninţase cu atâta furie. Ar fi trebuit să-i spună lui Blajeny. îşi propuse să-i povestească mâine la prima oară.

Charles Wallace se cocoţă pe unul dintre scaunele înalte de laborator şi se aplecă spre mama lui.

— Mie-mi trebuie lecţii de adaptare. Am citit Darwin[1], dar nu m-a ajutat prea mult.

— Vedeţi? o întrebă Calvin pe dr. Louise. Nimeni nu se aşteaptă să audă aşa ceva de la un copil de şase ani.

— Chiar îl citeşte pe Darwin, o asigură Meg pe doctoriţă.

— Şi tot n-am învăţat să mă adaptez, adăugă Charles Wallace.

Dr. Louise făcea o pastă din cacao, zahăr şi puţină apă fierbinte dintr-un distilator de-al doamnei Murry.

— E doar apă, aşa-i? întrebă ea.

— Din fântâna noastră arteziană. Cea mai bună apă.

Dr. Louise adăugă lapte, puţin câte puţin.

— Voi sunteţi prea mici să mai ţineţi minte, iar mama voastră e mai mică decât mine cu mai bine de zece ani, dar eu n-o să uit niciodată momentul în care au ajuns primii astronauţi pe lună, cu mulţi ani în urmă, iar eu am stat trează toată noaptea să-i urmăresc.

— Ba îmi amintesc şi eu, spuse doamna Murry. Nu eram chiar aşa de mică.

1 Charles Darwin (1809-1882) - celebru om de ştiinţă britanic care a pus bazele evoluționismului şi teoriei selecţiei naturale.

Dr. Louise amestecă în cacaua ce se încălzea deasupra unui arzător Bunsen.

— Îţi aminteşti primii paşi pe lună, la început atât de nesiguri, în acel mediu neobişnuit, straniu şi lipsit de aer? Apoi, nu după mult timp, Arm- strong[1] şi Aldrin[2] au început să păşească siguri pe ei şi comentatorul a remarcat marea adaptabilitate de care dau dovadă oamenii.

— Dar n-au făcut decât să se adapteze la suprafaţa lunii! protestă Meg. Nu era locuită. Când or să ajungă pe o planetă locuită, pun pariu că astronau- ţilor noştri n-o să le mai fie aşa de uşor. E mult mai simplu să te adaptezi la o forţă gravitaţională mai slabă, la lipsa atmosferei sau la furtuni de nisip decât la nişte locuitori ostili.

Fortinbras, care avea o pasiune deosebită pentru cacao, veni în laborator, adulmecând nerăbdător. Se ridică pe picioarele din spate şi-şi puse labele din faţă pe umerii lui Charles Wallace.

Dr. Colubra o întrebă pe Meg:

1 Neil Armstrong (1930-2012) -astronaut american, primul om care a păşit pe Lună.

2 Erwin Eugene Aldrin (n. 20 ianuarie 1930), poreclit Buzz- astronaut american, al doilea om care a păşit pe Lună.

— Deci crezi că puştii de clasa întâi de la şcoala din sat sunt localnici ostili?
— Bineînţeles! Charles nu e ca ei, aşa că sunt ostili faţă de el. Oamenii sunt mereu ostili faţă de cei care sunt diferiţi.
— Până se obişnuiesc cu el, spuse doctoriţa.
— Cu Charles nu dau semne că s-ar putea obişnui.
Charles Wallace spuse în timp ce mângâia masivul câine:
— Nu uita să-i pui şi lui Fort pe o farfurie, îi place cacaua.
— Aveţi nişte animale de casă foarte ciudate, spuse dr. Louise, dar îi turnă lui Fortinbras puţin cacao pe o farfurie. îl las puţin să se răcească înainte să-l pun jos. Meg, ne trebuie căni.
— Bine.
Meg se repezi în bucătărie, luă câteva căni şi se întoarse în laborator.
Dr. Louise le aşeză la rând şi le umplu cu cacao.
— Apropo de animale de casă, ce mai face tiza mea?
Meg fu cât pe aici să verse cana cu cacao pe care tocmai i-o întindea mamei ei. O privi cu atenţie pe dr. Louise, dar, deşi întrebarea păruse să ţintească ceva anume, pe chipul micuţ ca de pasăre se citea doar un interes amuzat. Cum spunea Charles Wallace,

dr. Louise se pricepea să vorbească la un nivel şi să gândească la un cu totul alt nivel.

Charles Wallace răspunse la întrebare.

— Louise cea Mare e o şerpoaică magnifică. Oare i-ar plăcea şi ei nişte cacao? Şerpilor le place laptele, nu-i aşa?

Doamna Murry spuse ferm:

— Nu mai ieşi în seara asta ca să afli dacă unei şerpoaice, oricât de magnifică ar fi, îi place cacaua. Păstrează-ţi zelul dedicat experimentelor pentru zi. Louise probabil doarme dusă.

— Dr. Louise turnă cu grijă în cana ei restul de cacao.Unii şerpi sunt foarte sociabili noaptea. Acum mulţi ani, pe când lucram la un spital din Filipine, aveam pe post de animal de casă un boa[1]. Aveam o problemă cu şobolanii în secţie şi şerpoaica mea păstra populaţia de rozătoare sub control. îi plăcea supa cremă de ciuperci, dar cacao recunosc că n-am încercat să-i dau. Seara era o companie foarte plăcută, era afectuos şi îi plăcea să se cuibărească.

Meg nu se vedea cuibărindu-se alături de un şarpe, fie el şi Louise.

— Se pricepea de minune să citească oamenii. Avea o fire foarte prietenoasă şi dacă-mi arăta că nu-i place

1 Boa constrictor - specie de şarpe carnivor neveninos.

cineva sau că nu are încredere, îl luam în serios. Odată ni s-a adus un pacient în salonul bărbaţilor. Nu părea să aibă vreo problemă gravă, avea doar apendicele inflamat. Numai că şerpoaica mea l-a antipatizat de când a fost internat. în acea noapte, individul a încercat să-l ucidă pe omul din patul alăturat. Din fericire l-am prins la timp. Dar Louise a ştiut. După aceea, am ţinut mereu seama de instinctele ei.

— Şi Fortinbras are aceleaşi instincte, spuse doamna Murry. Păcat că noi, oamenii, le-am pierdut.

Meg vru să spună „şi Louise cea Mare", dar mama ei sau doctoriţa i-ar fi cerut să-şi justifice afirmaţia. O asemenea remarcă ar fi sunat mai firesc venind de la gemeni

.Charles Wallace o privi pe dr. Colubra, care se întorsese în fotoliul din piele roşie şi îşi sorbea cacaua, cu picioarele strânse sub

ea, ca un copil. De fapt, era chiar mai micuţă decât Meg.

— Şi noi o luăm pe Louise în serios, dr. Louise, spuse Charles. Foarte în serios.

Dr. Louise clătină din cap. îi răspunse cu vocea ei subţire şi blândă.

— Asta era şi ideea.

Calvin îşi termină de băut cacaua.

— Mulţumesc frumos. Ar trebui să plec spre casă. Ne vedem mâine la şcoală, Meg. Mulţumesc încă o dată, doamnă Murry şi dr. Colubra. Noapte bună!

După ce plecă, doamna Murry spuse:

— Gata, Charles. Gemenii dorm deja de o oră. Meg, şi pentru tine e vremea să mergi la culcare. Charles, voi veni peste câteva minute să văd ce faci.

în timp ce ieşeau din laborator, Meg o văzu pe mama sa întorcându-şi privirea spre microscopul electronic.

Meg se dezbrăcă încet, lângă fereastra mansardei, întrebându-se dacă discuţia despre şerpi pe care o avusese cu dr. Louise fusese doar o simplă pălăvrăgeală la o cană de cacao. Poate că ciudatele evenimente din seara respectivă o făceau să caute semnificaţii dincolo de suprafaţa unor conversaţii lipsite de importanţă. Stinse lumina şi se uită pe fereastră. Putea cuprinde cu privirea grădina de legume şi livada, însă

copacii mai aveau încă destule frunze, şi nu putea să vadă dincolo de ei, spre păşunea din nord.
Oare chiar exista un heruvim care aştepta cuibărit ca un ghem uriaş de pene la baza unui bolovan? Oare dormea cu toţi ochii închişi?
Era real?

Ce e real

?Zţ. | Proginoskes

Meg se trezi înainte de răsăritul soarelui, brusc şi complet, ca şi cum ceva ar fi smuls-o din somn. Ascultă: nimic în afară de zgomotele obişnuite ale casei adormite. Aprinse lumina şi se uită la ceas: setase alarma, ca de obicei, la şase. Acum era cinci. Mai avea o oră întreagă în care se putea cuibări sub pături şi se putea bucura de confort şi căldură pentru a aţipi din nou...

Apoi îşi aminti.

încercă să se liniştească spunându-şi că fusese doar un vis, deşi visele nu-ţi rămân în memorie atât de clar. Trebuie să fi fost un vis, sigur că trebuie să fi fost un vis...

Singurul mod în care se putea convinge că fusese doar un vis,

fără să-l trezească pe Charles Wallace ca să-l întrebe, era să se îmbrace şi să se ducă până la bolovanul de pe care priveau stelele şi să se asigure că nu-i niciun heruvim acolo. Şi oricum, chiar dacă prin absurd nu fusese un vis, îi promisese heruvimului că va veni la el înainte de micul dejun

.Dacă n-ar fi existat cumplitul moment în care domnul Jenkins sfâşiase cerul cu ţipătul lui, nu şi-ar fi dorit să fie un vis. Voia cu disperare ca Blajeny să fie real şi să aibă grijă de tot. Dar irealitatea domnului Jenkins, care fusese mereu enervant de predictibil, era mai greu de acceptat decât învăţătorul sau heruvimul care semăna cu un pâlc de dragoni.

Se îmbrăcă în grabă, trăgându-şi pe ea fusta pli- sată şi o bluză curată. Coborî la parter în vârful degetelor, la fel de atentă şi cu băgase de seamă ca în seara trecută. Trecu apoi prin bucătărie şi prin cămară, unde îşi puse cea mai groasă jachetă şi o beretă tricotată multicoloră, una dintre puţinele realizări meşteşugăreşti ale mamei sale.

De data asta, nu mai bătu niciun vânt şi nu se mai trânti nicio uşă. Aprinse lanterna ca să poată vedea mai bine pe unde merge. Dimineaţa era răcoroasă şi liniştită. Iarba era acoperită de urzeala albă a pânzelor de păianjen încărcate de rouă şi brumă. Deasupra peluzei plutea un abur fin şi delicat. Munţii erau învăluiţi de o ceaţă joasă, deşi pe cer se puteau vedea stelele. Traversă grădina în fugă, uitându-se cu precauţie în jurul ei. Nici urmă de domnul Jenkins. Bineînţeles că nu era nici urmă de domnul Jenkins! Când ajunse la zidul de bolovanise uită după Louise, dar şerpoaica nu părea să fie prin preajmă. Traversă livada şi se căţără din nou pe zid. Louise nu-şi făcu nici acum apariţia. Ce-i drept, pentru şerpi era încă mult prea devreme şi mult prea frig. Alergă apoi pe păşunea din nord, trecu pe lângă cele două stânci şi ajunse până la bolovanul de pe care obişnuiau să privească stelele.

Nu găsi nimic, cu excepţia rotocoalelor de ceaţă ce pluteau lin în briza domoală a dimineţii.

Deci totul fusese un vis.

Apoi ceaţa începu să se închege şi să se transforme în fâlfâiri de aripi, clipiri de ochi, mici scântei, norişori de fum...

— Eşti real! spuse ea cu voce tare. Deci, până la urmă, nu te-am visat.

Proginoskes îşi întinse delicat spre cer o uriaşă aripă, apoi o strânse la loc.

— Mi s-a spus că oamenii visează foarte rar heruvimi. îţi mulţumesc pentru punctualitate. Heruvimii au, prin natura lor, o aversiune faţă de întârzieri.

Meg oftă a resemnare, teamă şi, surprinzător, a uşurare.

— Bine, Progo, se pare că nu eşti o plăsmuire a imaginaţiei mele. Acum ce facem? Mai am cam o oră până la micul dejun.

— Ţi-e foame?

— Nu, sunt prea agitată ca să-mi fie foame, dar dacă nu mă întorc la timp nu cred c-o să dea bine explicaţia c-am stat la taclale cu un heruvim. Nici mamei nu-i place când întârzii.

Proginoskes spuse:

— într-o oră se pot face multe. Trebuie să descoperim care-i prima noastră probă.

— Nu ştii?

— De ce-aş şti?

— Eşti un heruvim.

— Până şi heruvimii au limite. Când se pregătesc cele trei încercări, nimeni nu ştie dinainte despre ce e vorba. S-ar putea să nu ştie nici măcar învăţătorul.

— Atunci ce facem? Cum aflăm?

Proginoskes fâlfâi gânditor din câteva aripi, gest

care într-o zi fierbinte de vară ar fl fost plăcut, dar în dimineaţa aceea friguroasă, o făcu pe Meg să ridice gulerul jachetei. Heruvimul nu observă şi continuă să dea gânditor din aripi. Apoi îi simţi vorbele mişcându-se şovăitor şi lent în mintea ei.

— Dacă mi-ai fost dată în grijă, bănuiesc că şi tu eşti tot un fel de Numitor, deşi unul mai primitiv.

— Un ce?

— Un Numitor. De exemplu, ultima oară când am fost dat în grija unui învăţător, sau la şcoală, cum îi ziceţi voi, tema mea a fost să ţin minte numele stelelor.

— Care stele?

— Toate.

— Adică toate stelele, din toate galaxiile?

— Da. Dacă el o cheamă pe vreuna, cineva trebuie să ştie la care se referă. Şi oricum, lor le place. Puţini le ştiu pe toate după nume, şi când nimeni nu-ţi cunoaşte numele te simţi teribil de singur.

— Trebuie să învăţ şi eu numele tuturor stelelor?

Gândul ăsta o îngrozea.

— Sfântă galaxie, nu!

— Atunci ce trebuie să fac?

Proginoskes flutură câteva aripi, gest care, din câte începea Meg să înţeleagă, era felul lui de a spune: „N-am nici cea mai vagă idee."

— Atunci, dacă sunt un Numitor, ce înseamnă asta? Ce face un Numitor?

Aripile se strânseră, iar ochii începură să se închidă, la început pe rând, apoi mai mulţi deodată, până când nu mai rămase niciunul deschis. Mici rotocoale de fum se ridicară şi plutiră în jurul lui.

— Când am memorat toate numele stelelor, un scop era să ajut fiecare stea să-şi împlinească destinul şi să devină ea însăşi. Cam asta face un Numitor. Poate că treaba ta e să-i faci pe pământeni să fie mai umani.

— Cum adică?

Se aşeză alături de el pe piatră. Ajunsese cumva să nu se mai teamă nici de aspectul lui sălbatic, nici de mărimea şi nici de flăcările lui.

— Eu cum te fac să te simţi? o întrebă.

Ezită, nevrând să-l jignească, dar uită că heruvimul, asemenea lui Charles Wallace şi chiar mai mult decât acesta, nu avea nevoie să-i audă cuvintele ca să ştie ce gândea. îi răspunse însă cu sinceritate:

— Confuză.

Spre cer se înălţară câţiva norişori de fum.

— Păi, încă nu ne cunoaştem prea bine. Cine te face să te simţi cel mai puţin confuză?

— Calvin, răspunse ea fără nicio ezitare. Când sunt cu Calvin mă simt în largul meu.
— Adică te aduce mai aproape de tine, nu?
— Bănuiesc că se poate spune şi aşa.
— Şi cine te face să te simţi cel mai departe de tine?
— Domnul Jenkins.
Proginoskes o întrebă îngrijorat:
— Ce te-a speriat şi înfuriat atât de tare?
— Anul ăsta e directorul şcolii primare din sat. Dar anul trecut a fost directorul liceului meu şi eram mereu trimisă în biroul lui. Nu înţelege niciodată
nimic şi tot ce fac eu e automat greşit. Lui Charles Wallace i-ar fi mai uşor dacă n-aş fi sora lui. Asta îl pune din start pe picior greşit cu domnul Jenkins.
— Asta-i tot?
— Cum adică?
— Când spui „domnul Jenkins", simt cum te inundă un val de groază care-mi îngheaţă şi mie sângele în vene.
— Progo, aseară s-a întâmplat ceva, înainte să te întâlnesc pe tine şi pe Blajeny, când eram singură în grădină...
Vocea îi pieri.
— Ce s-a întâmplat, pământeano? Spune-mi. Simt că e ceva important.

Ce era aşa greu să-i povestească lui Proginoskes? Şi existenţa heruvimului era greu de acceptat. Dar heruvimul era el însuşi, era Proginoskes, în timp ce domnul Jenkins nu fusese domnul Jenkins.

în timp ce încerca să-i explice lui Proginoskes, îl simţi îndepărtându-se şi deodată văzu cum îşi strânse toate aripile în jurul lui, într-un frenetic reflex de autoconservare. Apoi doi ochi o priviră de sub o aripă:

— Echthroi.[1]

[1] *Echthroi* - inamici, limba greacă, plural (singular, *ech- thros).*

3Era un cuvânt urât. Când îl pronunţă Proginoskes, aerul dimineţii se răci şi mai tare.

— Cum ai spus? întrebă Meg.

— Domnul Jenkins de la şcoală, cel real, ar fi în stare să facă ce-a făcut domnul Jenkins despre care mi-ai povestit? Ar putea să zboare spre cer şi să dispară în neant? Un asemenea lucru nu-i tocmai la îndemâna fiinţelor umane, nu-i aşa?

— Nu.

— Zici că semăna cu o pasăre întunecată de neant care a sfâşiat cerul?

— Păi... aşa ţin minte. S-a întâmplat totul foarte repede şi pe neaşteptate. M-am speriat foarte tare şi nu-mi venea să cred că fusese real.

— Sună a Echthroi, spuse heruvimul, ascunzându-şi din nou ochii.
— Ace?
îşi descoperi lent câţiva ochi, ca şi cum ar fi făcut un mare efort.
— Echthroi. Of, pământeano, dacă nu ştii ce sunt Echthroi...
— Nici nu vreau să ştiu. Mai ales dacă sunt aşa cum am văzut aseară.
Proginoskes fâlfâi agitat din aripi.
— Cred că trebuie să mergem la domnul Jenkins, cel de la şcoala frăţiorului tău.
— De ce?
Proginoskes se retrase din nou la adăpostul aripilor sale. Meg îl simţi gândind morocănos: „Mi-au spus că o să fie greu... Nu puteau să mă trimită într-un loc liniştit să recit din nou numele stelelor? Aş fi dispus să memorez numele farandolelor... N-am mai fost niciodată pe Pământ, sunt prea tânăr, mi-e frică de planetele din umbră. Şi, până la urmă, ce fel de stea are planeta asta?"
Apoi ieşi din nou la iveală, descoperindu-şi pe rând perechile de ochi.
— Megling, cred că ai văzut un Echthros. Dacă avem de-a face cu Echthroi, ştiu cu fiecare pană din aripile mele (şi poate la un moment dat vei încerca să le numeri) că trebuie

să mergem să vorbim cu acest domn Jenkins. Cred că face parte din încercarea noastră.

— Domnul Jenkins? Să facă parte din prima noastră probă? Dar asta-i... n-are niciun sens.

— Pentru mine are.

— Progo, protestă ea, e imposibil. Pot să mă furişez din autobuzul şcolar şi să mă duc pe jos până la şcoala primară, la fel cum am făcut când m-am dus să vorbesc cu domnul Jenkins despre Charles Wallace. Nu c-aş fi rezolvat mare lucru...

— Dacă ce-ai văzut tu a fost un Echthros, acum totul e diferit, spuse Proginoskes.
i »

— 5 Bine, eu pot să ajung bine mersi la şcoală, dar n-am cum să te iau cu mine. Eşti prea mare ca să încapi în autobuzul şcolar. Şi-n plus, ai băga spaima în toată lumea.

Gândul o făcu să zâmbească, dar lui Proginoskes nu-i ardea de glume.

— Nu mă poate vedea toată lumea, îi spuse el. Eu sunt real, iar pământenii nu tolerează prea multă realitate. Dar dacă asta te va face să te simţi mai bine, mă voi dematerializa, zise el fluturând graţios câteva aripi. Pentru mine e mai confortabil să nu fiu împovărat de materie, dar am crezut că vouă v-

ar fi mai uşor să staţi de vorbă cu o fiinţă pe care s-o puteţi vedea.

Heruvimul era chiar în faţa ei, acoperind aproape tot bolovanul, apoi se făcu dintr-odată nevăzut. I se păru că vede o vagă sclipire în aer, dar putea la fel de bine să fie doar lumina răsăritului. Continuă, totuşi, să-l simtă mişcându-se în mintea ei.

— Te simţi curajoasă, Megling?

— Nu.

O lumină palidă contura linia orizontului dinspre răsărit. Stelele, aproape stinse, abia se mai zăreau.

— Cred că va trebui să fim curajoşi, copil pământean, dar ne va fi uşor pentru că suntem împreună. Mă întreb dacă învăţătorul ştie.

— Ce să ştie?

— C-ai văzut un Echthros.

— Progo, tot nu înţeleg. Ce-i un Echthros?

Proginoskes se materializă brusc, îşi întinse câteva aripi şi o trase mai aproape de el.

— Vino, micuţo. Te voi duce ieri într-un loc şi-ţi voi arăta.

— Cum să mă duci ieri?

— Doar n-o să te duc azi, prostuţo. E vremea pentru micul dejun, iar mamei tale nu-i place să întârzii. Şi-n plus, cine ştie unde va trebui să mergem şi câte vom avea de făcut până mâine? Vino!

O trase şi mai aproape de el.
Se trezi uitându-se direct într-unui dintre ochii lui, un ochi galben, ca de pisică, a cărui pupilă întunecată se deschidea atrăgând-o ca o chemare.
Ovalul său o atrase, o absorbi, până când trecu dincolo.
în noaptea deplină din partea cealaltă.
Simţi apoi un vânt puternic şi fierbinte şi-şi dădu seama că face cumva parte din el.
Apoi fu luată pe sus şi se trezi pe vârful stâncos şi golaş al unui munte. Proginoskes clipea întruna şi-i făcea cu ochiul. I se păru că vede ochiul oval, ca o mandală[1], prin care ajunsese acolo, dar nu era sigură.

Heruvimul ridică o aripă uriaşă şi descrise cu un gest amplu curbura lină a cerului de deasupra lor. Lumina roz-violetă a apusului îşi pierdu din intensitate, păli şi se stinse. Culorile cerului variau de la verdele intens al orizontului până la movul-albăs- triu pe fundalul căruia începură să apară stelele, grupate în constelaţii necunoscute.

Meg întrebă:

— Unde suntem?

— N-are importanţă unde. Priveşte.

---

1 Diagramă circulară ce simbolizează în unele religii orientale universul sau cosmosul.

Stătu alături de el şi privi strălucirea stelelor. Apoi auzi un sunet ce părea să fie mai presus de sunet, dincolo de sunet, o explozie surdă, violentă şi electrizantă, care-o făcu să-şi acopere urechile cu mâinile. Apoi, în zona în care se zărea o aglomeraţie de stele asemănătoare Căii Lactee, apăru o despicătură care se transformă într-o fâşie de neant.

Dacă în univers se întâmplau asemenea grozăvii, indiferent cât de aproape sau departe de Pământ şi de Calea Lactee, Meg nu se mai mira că tatăl ei fusese nevoit să plece la Washington şi Brookhaven.

— Progo, ce-i asta? Ce s-a întâmplat?

— Echthroi au eXterminat.

— Ce-au făcut?

— Anihilat. Negat. Eliminat. eXterminat.

Meg se holbă cu o fascinaţie îngrozită la fisura de pe bolta cerului. Era cel mai cumplit lucru pe care-l văzuse vreodată, mai cumplit decât domnul Jenkins-Echthros, pe care-l întâlnise cu o seară înainte. Se lipi de heruvim, lăsându-se învăluită de aripi, ochi şi vălătuci de fum. Dar încă mai putea zări despicătura din cer.

I se păru de neîndurat.

închise ochii ca să n-o mai vadă. încercă să se gândească la cel mai confortabil, cel mai sigur, rezonabil şi obişnuit lucru. Care putea fi

acela? Masa pe care luau cina acasă, iarna, draperiile roşii trase peste ferestre şi ninsoarea blândă de afară, focul din şemineu şi Fortinbras sforăind fericit pe covor, o casetă cu *Planetele*[1], de Holst. Nu, asta nu era prea confortabil. Mintea ei se duse cu gândul la o înregistrare oribilă a fanfarei şcolare, cu Sandy şi Dennys auzindu-se pe fundalul vacarmului general.

Terminaseră de mâncat, iar ea strângea masa şi punea vasele în maşina de spălat, pe jumătate atentă la conversaţia părinţilor ei, care rămăseseră să mai stea de vorbă la o cafea.

Totul părea tangibil, de parcă ar fi fost acolo aievea, şi i se păru că Proginoskes îi ghidează mintea, ajutând-o să-şi amintească.

Oare îşi ascultase părinţii cu atât de multă atenţie, în timp ce stătea în faţa chiuvetei, lăsând apa fierbinte să curgă peste farfurii? Le auzea clar vocile, ca şi cum ar fi fost acolo. Tatăl ei pomenise probabil de lucrul înfricoşător pe care tocmai i-l arătase Proginoskes, lucru care-o înfricoşa tocmai pentru că, de fapt, nu era niciun lucru, era nimic. Putea auzi foarte clar vocea calmă şi raţională a tatălui său discutând cu mama sa.

---

1 Suita în şapte părţi *The Planets,* compusă de Gustav Holst între anii 1914 şi 1916.

Termen provenit din engleza veche, însemnând a anunţa, a proclama, a declara, a se manifesta, a deveni vizibil.

— Şi lucrurile astea ciudate şi incredibile nu se întâmplă doar în galaxii îndepărtate. Lipsa de raţiune s-a insinuat pe nesimţite în vieţile noastre. Gândeşte-te la ce se întâmplă în ţara noastră, lucruri pe care nu le-ai fi crezut posibile acum câţiva ani.

Doamna Murry învârti ceaşca cu restul de cafea.

— Nici acum nu-mi vine să cred, deşi le văd întâmplându-se.

îşi ridică privirea şi văzu că gemenii şi Charles Wallace ieşiseră din bucătărie, iar Meg împroşca apă în chiuvetă frecând o cratiţă.

— Acum zece ani nu aveam nici măcar cheie la casă. Acum încuiem de fiecare dată când ieşim.
în oraşe, violenţa iraţională a scăpat şi mai mult de sub control.

Domnul Murry începu să rezolve absent o ecuaţie pe faţa de masă. De data asta, doamna Murry nu păru nici măcar să observe.

— Ei nici n-au cunoscut vremurile în care puteai să bei apă curată de ploaie, să mănânci zăpadă sau să înoţi în orice râu sau pârâu, îi spuse el. Ultima oară când m-am întors acasă de la Washington, traficul a fost atât de congestionat, încât aş fi ajuns mai repede cu un cal. Vedeam peste tot semne imense cu limita

de viteză de xoo km/h, iar noi ne târâm cu 40 km/h.

— Iar eu şi copiii ţi-am păstrat trei ore cina caldă. Până la urmă, am mâncat prefăcându-ne că nu suntem îngrijoraţi că poate ai avut vreun accident, spuse doamna Murry cu amărăciune. Iată-ne, în culmea civilizaţiei, într-un stat care se vrea o mare democraţie. Şi patru puşti de zece ani au fost arestaţi săptămâna trecută pentru trafic cu droguri periculoase la şcoala în care băieţelul nostru de şase ani sfârşeşte în mod regulat cu ochii vineţi şi cu nasul însângerat.

Observă dintr-odată ecuaţia care tot creştea pe faţa de masă.

— Ce faci acolo?

— Am o bănuială că există o legătură între descoperirile tale despre efectele farandolelor asupra mitocondriilor şi fenomenele inexplicabile din spaţiu.

Creionul său mai adăugă o fracţie cu nişte caractere greceşti, pe care le închise într-un pătrat.

Doamna Murry şopti:

— Descoperirile mele nu sunt foarte plăcute.

— Ştiu.

— Am izolat farandolele pentru că poluarea aerului nu explică creşterea numărului

de decese datorate insuficienţei respiratorii şi aşa-zisei epidemii de gripă. Micro-sonarul mi-a dat primul indiciu...

Se opri brusc şi se uită spre soţul ei.

— E acelaşi sunet, nu-i aşa? Ciudatul „ţipăt" al mitocondriilor bolnave seamănă înspăimântător de mult cu „ţipătul" captat cu noul paraboloidoscop în acele galaxii îndepărtate. Nu-mi place deloc. Nu-mi place că nu reuşim să vedem nici măcar ce se întâmplă în ţara noastră. L.A. încearcă să se achite cât mai onorabil de funcţia de preşedinte, într-o lume atât de orbită de dezonoare şi violenţă, încât oamenii au început să le considere firești. Trebuie să vedem o imensă fisură pe bolta cerului ca să luăm pericolul în serios. Iar eu trebuie să mă îngrijorez de moarte din cauza băieţelului nostru cel mic, ca să privesc farandolele şi altfel, nu doar din perspectiva mea rece şi academică.

La auzul suferinţei din vocea mamei sale, Meg îşi întoarse privirea dinspre chiuvetă şi văzu cum tatăl ei se întinse peste masă şi îi prinse mâna.

— Draga mea, nu-ţi stă în fire să gândeşti aşa. Intelectul meu mă face să văd doar motive de pesimism şi disperare. Dar nu mă pot opri la ce-mi spune intelectul. Există ceva mai presus.

— Ce e mai presus? întrebă doamna Murry cu o voce stinsă.

— Mai sunt încă stele care se mişcă după acelaşi ritm ordonat şi armonios. Mai sunt încă oameni pe lumea asta care-şi ţin promisiunile. Chiar şi cele mărunte, cum ar fi gătitul tocăniţei pe arzătorul Bunsen. Oricât de absorbită ai fi de un experiment, nu uiţi niciodată să-ţi hrăneşti familia. Toate astea sunt de ajuns să-mi păstreze inima optimistă, indiferent de pesimismul din mintea mea. Iar noi doi avem minţile suficient de evoluate ca să ne dăm seama de limitele lor. Intelectul singur e un instrument extraordinar de imprecis.

Proginoskes spuse:

— Tatăl tău e un om foarte înţelept.

— Mi-ai auzit amintirile?

— Mi-am amintit odată cu tine. Să ştii că mare parte din acea conversaţie n-ai auzit-o cu mintea conştientă.

— Am o memorie foarte bună, începu Meg. Apoi se opri.

— Bine, de acord. Ştiu că nu mi-aş fi putut aminti de una singură toate amănuntele astea. Bănuiesc că am captat cumva undele sonore, nu-i aşa? Dar tu cum ţi-ai amintit odată cu mine?

Proginoskes o privi cu doi ochi rotunzi, ca de bufniţă.

— începi să înveţi kythingul[1].

— Poftim?

— Kything. Aşa comunică heruvimii. înseamnă să vorbeşti fără cuvinte, la fel cum eu pot fi eu însămi, fără să mă întrupez.

— Dar eu trebuie să fiu întrupată şi am nevoie de cuvinte.

— Ştiu, Meg, replică el blând. Când voi comunica cu tine voi folosi cuvinte. Dar e bine să-ţi aminteşti că heruvimii nu folosesc cuvinte când vorbesc între ei. Eşti foarte talentată la kything pentru o pământeană.

Se îmbujora uşor la auzul complimentului. Bănuia că heruvimului nu-i prea stătea în obicei să facă complimente.

— Progo, mi-ar fi plăcut să văd mai bine ecuaţia mâzgălită de tata pe faţa de masă. Dacă am văzut-o vreodată înseamnă că a rămas cumva depozitată undeva în mintea mea, iar tu o poţi găsi.

— Gândeşte-te, spuse Proginoskes. O să te ajut şi eu.

— Mama a pus faţa de masă la spălat.

— Dar îţi aminteşti că erau nişte litere greceşti.

— Da...

— Hai să le căutăm împreună.

închise ochii.
— Bun. Acum relaxează-te. Poate aşa vom reuşi să facem kything. Nu încerca să gândeşti. Dă-mi voie să mă mişc liber prin mintea ta. Printre numerele ecuaţiei mâzgălite de către tatăl ei pe faţa de masă i se păru că zăreşte cu ochiul minţii trei caractere greceşti. Le gândi către Proginoskes.
— Epsilon, chi şi theta. Asta înseamnă Echth, spuse heruvimul.
— Echthroi... Dar cum a reuşit tata...
— Gândeşte-te la conversaţia pe care tocmai ne-am amintit-o împreună, Meg. Părinţii tăi sunt foarte conştienţi de manifestările răului în lume.
— Da. Bine. Aşa e. Ai dreptate, spuse Meg supărată. Până să înceapă Charles şcoala am crezut că putem să ignorăm totul. Ca struţii. Heruvimul îşi retrase toate aripile din jurul ei, lăsând-o expusă şi înfrigurată pe ciudatul vârf de deal.
— Deschide ochii şi priveşte locul în care cerul a fost sfâşiat.
— Aş prefera să n-o fac.
— Haide! Eu am toţi ochii deschişi. Tu trebuie să deschizi doar doi.
Meg deschise ochii. Fâşia de neant era încă acolo. Se întrebă ce are a face acest fenomen

îndepărtat cu paloarea lui Charles Wallace şi cu mitocondrita, sau cum s-o fi numind.

— Cum... Of, Progo, cum au reuşit Echthroi să facă aşa ceva?

La fel ca Charles Wallace, heruvimul îi simţi imediat teama.

— Prin ne-Numire. Dacă noi suntem Numitori, Echthroi sunt ne-Numitori sau non-Numitori.

— Progo, şi ce legătură au toate astea cu domnul Jenkins?

Se simţi cuprinsă de un val de repulsie.

— Micuţo, cred că tocmai asta trebuie să aflăm. Probabil face parte din prima noastră încercare. Să pornim.

O trase din nou în interiorul său. Se văzu iar în faţa ochiului oval şi fu absorbită dincolo prin pupila lui. Apoi pupila se închise brusc şi se găsiră din nou pe bolovanul de pe păşune, în timp ce răsăritul lumina încet estul.

Progo îşi desfăcu larg aripile, iar ea ieşi de sub acoperirea lor.

— Şi acum ce facem? întrebă el.

Heruvimul o întreba pe ea?

— Sunt doar un om şi nici măcar nu sunt adult, îi răspunse. De unde vrei să ştiu eu?

— Megling, eu n-am mai fost niciodată pe planeta ta. Suntem la tine acasă. Charles Wallace e fratele tău. Tu eşti cea care-l cunoaşte

pe domnul Jenkins. Tu trebuie să-mi spui ce vom face în continuare.

Meg bătu furioasă din picior pe suprafaţa tare şi rece a pietrei.

— E o responsabilitate prea mare! Sunt doar un copil! N-am cerut nimic din toate astea!

— Refuzi să te supui probei? întrebă Proginoskes, îndepărtându-se de ea.

— Dar n-am cerut eu chestia asta! Nu l-am cerut nici pe Blajeny, nici pe tine! N-am cerut nimic!

— Nu? Credeam că te îngrijorează Charles Wallace.

— Da! Mă îngrijorează totul!

— Meg!

Proginoskes rămase solemn şi neînduplecat.

— Ai de gând să te supui probei? Trebuie să ştiu. Acum.

Meg bătu din nou din picior.

— Sigur că da. Ştii bine că n-am de ales. Charles Wallace e în pericol. O să fac totul ca să-l ajut, oricât de prostesc ar fi.

— Atunci ce facem în continuare?

îşi împinse ochelarii pe nas, ca şi cum asta ar fi ajutat-o să gândească.

— Trebuie să mă duc acasă şi să iau micul dejun. După-aia o să mă urc în autobuzul şcolii.

Opreşte la baza dealului şi cred c-ar fi bine să mă aştepţi acolo. S-ar putea să te latre Fortinbras. Sunt sigură că te-ar simţi dacă ai intra casă, chiar şi dematerializat sau cum îi zici tu.

— Cum crezi, spuse Proginoskes supus.

— La şapte voi fi în capătul drumului. Autobuzul liceului acoperă o distanţă foarte mare şi face multe opriri, aşa că tot drumul durează o oră şi jumătate, iar eu mă urc la una dintre primele staţii.

Heruvimul îi transmise telepatic încuviinţarea sa, apoi dispăru. Nu mai văzu nicio sclipire în jurul ei şi nici nu-l mai simţi în minte. Se îndreptă spre casă. Ţinu lanterna aprinsă, nu de teamă că ar putea rătăci poteca bine cunoscută, ci pentru a preîntâmpina eventualele surprize care ar fi putut s-o aştepte.

Când ajunse la zidul de bolovani, o găsi pe Louise cea Mare aşteptând. Nu era pregătită nici de întâmpinare, nici de atac. Doar aştepta. Meg se apropie de ea cu precauţie. Louise o privi cu nişte ochii care străluceau în lumina lanternei ca apa unei fântâni adânci.

— Louise, îmi dai, te rog, voie să trec? întrebă Meg cu sfială.

Louise se descolăci, salutând mlădios cu privirea aţintită spre Meg. Apoi îşi înclină capul şi dispăru printre bolovani. Meg bănui că Louise o aşteptase ca s-o prevină în legătură cu ce avea să urmeze şi să-i ureze noroc. Fu totuşi ciudat de liniştitor să vadă cum urările ei de bine dispar odată cu ea.

La micul dejun avură cârnaţi şi terci. Meg îşi propuse să mănânce mult cu gândul la ce avea să urmeze. Dar se opri doar după câteva înghiţituri.

— Ţi-e bine, Meg? întrebă mama ei.

— Da. Mulţumesc.

— Eşti puţin cam palidă. Sigur nu te paşte vreo răceală?

„De când cu mitocondrita asta, îşi face griji pentru toţi", îşi spuse Meg.

— Chinurile normale ale adolescenţei, zâmbi ea către mama ei.

Sandy spuse:

— Dacă n-ai de gând să-ţi mănânci cârnatul, dă-mi-l mie.

Dennys spuse:

— îmi păstrezi şi mie jumătate, bine?

Charles Wallace mâncă încet şi hotărât un bol întreg de terci, însă le dădu gemenilor cârnatul lui.

— Atunci, eu o tulesc, spuse Meg după ce spălă vasele şi le puse la locul lor.

— Aşteaptă-ne şi pe noi, zise Sandy.

N-avea niciun chef să-i aştepte pe gemeni şi să le asculte pălăvrăgeala în drum spre autobuz. Pe de altă parte, ar fi ajutat-o să nu se mai gândească la ce-o aştepta. De când îl cunoscuse pe domnul Jenkins se gândise la el cu antipatie, cu iritare şi uneori cu furie, dar niciodată cu frică

.Când plecă de acasă, avu sentimentul rău prevestitor că nu avea să se mai întoarcă pentru multă vreme. Şi-ar fi dorit ca Fortinbras să-i însoţească până la autobuz, cum îi stătea în

obicei, şi apoi să se întoarcă şi să facă acelaşi drum cu Charles Wallace. Dar în dimineaţa aceea nu dădea niciun semn că ar dori să părăsească confortul călduros al bucătăriei.

— Ce crezi că o să se întâmple azi? întrebă Sandy când coborau dealul în răcoarea dimineţii.

Dennys dădu din umeri.

Nimic. O să fie ca de obicei. Hai să facem întrecere până la poalele dealului

.Prima încercare

Meg şi heruvimul ajunseră cu bine în curtea goală a şcolii.

— Avem ceva de aşteptat, îi spuse Meg. Tu poţi rămâne aici, eşti invizibil. Dar eu trebuie să-mi găsesc o ascunzătoare.

Nu-l vedea pe Proginoskes, dar vorbea în direcţia în care ştia că se află, după sclipirile aerului.

— Prea târziu, spuse heruvimul.

Meg se întoarse şi îl văzu pe domnul Jenkins venind dinspre parcarea profesorilor şi traversând curtea şcolii.

Domnul Jenkins. Obişnuitul domn Jenkins, cel de toate zilele. Nu era niciun şarpe prin preajmă care să sâsâie şi să zornăie ameninţător la el, iar acesta îşi continuă liniştit drumul prin curtea şcolii. Arăta la fel ca întotdeauna. Purta obişnuitul său costum de culoare închisă, care avea întotdeauna umerii ninşi de un strat de mătreaţă, oricât de des ar fi fost periat. Părul său grizonant era tuns scurt, iar ochii îi erau tulburi în spatele lentilelor bifocale. Nu era nici scund, nici înalt, nici gras, nici slab. Şi, de fiecare când îl vedea, lui Meg i se părea că picioarele n-o mai ascultă şi nu mai ştie ce să facă cu mâinile.

— Ce-i asta, Margaret? Ce faci aici?

Avea tot dreptul să fie iritat.

Nu ştiu ce să-i răspundă. îl simţi pe Proginoskes în apropierea ei, îl simţi în minte, dar nu-i dădu niciun sfat.

— Dragul meu copil, spuse domnul Jenkins cu o voce neobişnuit de compătimitoare. Dacă ai venit din nou să vorbim despre frăţiorul tău, tot ce pot să-ţi spun e că îi evaluăm cazul. Politica mea educaţională nu permite hărţuirea unui elev de către colegii săi. Dar testele noastre preliminare arată că aptitudinile lui Charles Wallace sunt atât de neobişnuite, încât impun măsuri la fel de neobişnuite. Am avut câteva consultări cu Consiliul profesoral şi ne

gândim să-i punem la dispoziţie un meditator special.

Meg îl privi neîncrezătoare pe director. Suna prea frumos ca să fie adevărat.

Iar Louise încercase s-o prevină în legătură cu ceva. Oare cu ce?

Şi heruvimul era neliniştit. îl simţi mişcându-se blând în mintea ei, cercetându-i reacţia la acest domn Jenkins neobişnuit de rezonabil.

— Asta-i o aiureală, îi spuse domnul Jenkins domnului Jenkins. Nu putem face excepţie pentru niciun copil. Charles Wallace Murry trebuie să înveţe să se descurce.

Un al doilea domn Jenkins stătea lângă domnul Jenkins.

Era imposibil. La fel de imposibil ca...

Dar în faţa ei stăteau doi domni Jenkins identici şi la fel de respingători.

Proginoskes sclipi, dar nu se materializă. Meg păşi înapoi spre licăr şi-l simţi pe heruvim desfăcând o aripă invizibilă şi trăgând-o spre el. Simţi cum bătăile înfricoşate ale inimii lui uriaşe şi sălbatice bubuie ca un tunet în urechile ei.

— Suntem Numitori, auzi ea printre bătăile inimii. Suntem Numitori. Cum îi cheamă?

— Domnul Jenkins.

— Nu, nu! Asta-i încercarea, Meg, sunt singur. Unul dintre cei doi domni Jenkins e un

Echthros. Trebuie să-l descoperim pe adevăratul domn Jenkins.

Meg se uită la cei doi bărbaţi care se priveau duşmănos.

— Progo, mie îmi poţi simţi gândurile. Nu poţi să faci la fel şi cu ei? Nu poţi face kything?

— Dacă nu ştiu cine sunt, nu pot. Doar tu ştii care-i prototipul.

— ¡Proto... ce?
— Tu ştii care-i cel real. Singurul domn Jenkins care este într-adevăr domnul Jenkins. Uite...
Deodată, lângă cei doi domni Jenkins, răsări un al treilea domn Jenkins. Când ajunse în rând cu ei, ridică mâna în semn de salut, dar nu către Meg, ci către ceilalţi doi.
— Lăsaţi-o pe biata fată în pace câteva minute, spuse domnul Jenkins Trei.
Cei trei bărbaţi se puseră în mişcare, băţoşi ca nişte marionete, traversară curtea şcolii şi intrară în clădire.
— Trebuie să gândim. Trebuie să gândim.
Kythingul lui Proginoskes se opaciză pentru o secundă, iar lui Meg i se păru că se abţine cu greu să nu scuipe flăcări.
Meg spuse:
— Progo, dacă chiar eşti un heruvim...
Fu înconjurată de un val invizibil de indignare. îşi lovi pumnul de cealaltă palmă.
— Ia stai. Tu mi-ai spus să gândesc, iar eu exact asta fac.
— Nu trebuie să gândeşti cu voce tare. De fapt, nici nu trebuie să gândeşti. Mă asurzeşti. încearcă să faci kything, Meg.
— încă nu înţeleg kythingul. E un fel de telepatie?
Proginoskes ezită.
— Se poate spune că telepatia e primul pas înspre învăţarea kythingului. Dar limbajul heruvimic înseamnă doar kything. Cu tine, cu

galaxiile, cu sarea din ocean, cu frunzele copacilor.
— Dar eu nu sunt heruvim. Cum trebuie să fac?
— Meg, creierul tău înmagazinează toţi stimulii senzoriali pe care îi primeşte, dar mintea ta conştientă nu are cheia de la depozit. Eu vreau doar să te deschizi către mine, ca eu să pot deschide uşa depozitului din mintea ta.
— Bine. O să încerc.
Nu avea să-i fie deloc uşor să se deschidă faţă de heruvim şi să devină complet vulnerabilă. Dar avea încredere deplină în Proginoskes.
— Ascultă, spuse ea, pe planeta mea au mai venit şi alţi heruvimi.
— Ştiu asta. De unde crezi că am făcut rost de informaţii?
— Ce ştii despre noi?
— Am auzit că planeta care vă găzduieşte e umbrită, tulburată.
— E foarte frumoasă, spuse Meg defensiv. Simţi un blând fâlfâit de aripi.
— Şi în mijlocul oraşelor?
— Păi... nu... dar eu nu locuiesc la oraş.
— E paşnică planeta ta?
— Păi... nu, nu-i foarte paşnică.
— Din câte am înţeles, se mişcă Proginoskes şovăitor în mintea ei, pe planeta voastră sunt războaie. Oamenii se luptă şi se ucid între ei.
— Da, aşa este, dar...
— Şi copiii mor de foame.

— Da.
— Şi oamenii nu se înţeleg între ei.
— Nu mereu.
— Şi că... există ură?
— Da.
îl simţi pe Proginoskes îndepărtându-se.
— Tot ce vreau, murmură pentru sine, e să mă duc într-un loc liniştit şi să recit numele stelelor...
— Progo! Ai spus că suntem Numitori. Eu tot n-am înţeles. Ce este un Numitor?
— Ţi-am spus! Un Numitor trebuie să ştie cine sunt oamenii şi care-i menirea lor. Nu ştiu de ce-am fost şocat să găsesc Echthroi pe planeta ta.
— De ce sunt aici?
— Echthroi sunt mereu prin preajmă când e război. Ei stârnesc toate războaiele.
— Progo, am văzut toată grozăvia pe care mi-ai arătat-o, crăpătura din cer şi toate cele, dar tot nu mi-ai explicat ce sunt Echthroi.
Proginoskes îi scotoci mintea, în căutarea unor cuvinte pe înţelesul ei.
— Cred că în mitologia ta s-ar numi îngeri căzuţi. Misiunea lor e să răspândească război şi ură, iar una dintre principalele lor arme e ne-Numirea. îi fac pe oameni să uite cine sunt. Dacă un om ştie cu adevărat cine e, atunci nu are de ce să urască. De aceea mai avem încă nevoie de Numitori, pentru că mai există locuri în univers precum planeta Pământ.

Când toată lumea va fi Numită cu adevărat şi pe deplin, Echthroi vor fi învinşi.

— Dar ce...

— Of, copil pământean, de ce crezi că v-a chemat Blajeny? în rai e război şi avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obţine. Echthroi se răspândesc prin univers. De fiecare dată când se stinge o stea, un Echthros a câştigat o bătălie. Nu contează că-i o stea, un copil sau o farandolă, mărimea nu-i importantă, Meg. Echthroi vor să pună mâna pe Charles Wallace şi rezultatul acestei bătălii va pune în balanţă echilibrul întregului univers.

— Dar, Progo, ce legătură au toate astea cu proba noastră şi cu cei trei domni Jenkins? Mi se pare o nebunie!

Proginoskes răspunse cu răceală.

Exact.în liniştea şi răcoarea dimineţii răsună zgomotul autobuzelor şcolare, al uşilor deschise şi al copiilor care coborau în grabă, pentru a năvăli apoi în clădirea şcolii.
Printre ei era şi Charles Wallace.
Proginoskes pluti calm prin zgomotul asurzitor din mintea ei.
— Nu mă înţelege greşit, Meg. Căile Echthroi sunt nebuneşti. Şi învăţătorii fac lucruri stranii, dar niciodată nu fac ceva la întâmplare. Ştiu că domnul Jenkins trebuie să aibă o legătură, altfel n-am fi aici.
Meg îi spuse tristă:
— Dacă-l urăsc pe domnul Jenkins de fiecare dată când mă gândesc la el înseamnă că-l Numesc?
Proginoskes dădu din aripi.
— Îl eXterminezi, cum fac şi Echthroi.
— Progo!
— Meg, când oamenii nu ştiu cine sunt, pot fi eXterminaţi sau Numiţi.
— Şi crezi că eu trebuie să-l Numesc pe domnul Jenkins? Mi se pare o idee caraghioasă. Oricâţi domni Jenkins au fost, toţi au fost domnul Jenkins. Asta-i tot.
Dar Proginoskes răspunse categoric:
— Da.
Meg strigă rebelă:
— E o probă caraghioasă!

— N-are importanţă ce crezi. Contează doar ce vei alege să faci.

— Cum ar putea chestia asta să-l ajute pe Charles?

— Nu ştiu. Nu trebuie să ştim totul de la început. Rezolvăm probele pe rând, în ordinea în care le primim.

— Dar cum să fac asta? Cum să-l Numesc pe domnul Jenkins, dacă de fiecare dată când îl văd mă gândesc la cât e de îngrozitor?

Proginoskes oftă şi aruncă aripile înspre cer atât de violent, încât se înălţă câţiva metri, se materia- liză şi apoi reveni pe pământ cu o bufnitură.

— Există un cuvânt, dar dacă ţi-l voi spune s-ar putea să înţelegi greşit.

— Trebuie să mi-l spui.

— E un cuvânt din patru litere. De obicei, pe planeta voastră cuvintele din patru litere sunt considerate rele, nu-i aşa?

— Fii serios. Am văzut toate cuvintele din patru litere pe pereţii toaletelor de la şcoală.

Proginoskes scoase un mic norişor de fum.

— Dlahoste.

— Ce?

— Dragoste[1]. Asta-l face pe un om să ştie cine e. Eşti plină de dragoste, Meg, dar nu ştii s-o păstrezi când dai de greu.

— Ce vrei să spui?

— Îţi iubeşti familia. Asta-i uşor. Uneori îţi displace foarte tare cineva, dar te întorci la starea de echilibru gândindu-te la… îmi

1 în original, *Iove.*

transmiţi că odată te-ai întors la dragoste gândindu-te la Charles Wallace.

— Da...

— Dar de data asta nu-ţi va fi uşor. Trebuie să treci la nivelul următor.

— Dacă-mi sugerezi că trebuie să ajung să-l iubesc pe domnul Jenkins, poţi să aştepţi mult şi bine, se răţoi Meg.

Proginoskes oftă adânc.

— Dacă trecem proba, vei avansa şi ţi se vor preda lucrurile pe care le-am învăţat şi eu în primul mileniu petrecut alături de învăţători. A trebuit să trec o galaxie de probe până am ajuns Numitor de Stele. Dar tu eşti o fiinţă umană şi pentru tine lucrurile stau foarte diferit. Uit mereu chestia asta. Pe mine mă consideri demn de iubire? Mă poţi iubi?

Meg fu înconjurată de o mulţime de ochi care clipeau neîncetat şi de aripi ce fluturau. În toată învălmăşeala, o mică flacără îi arse mâna şi fu retrasă rapid. Tuşi puţin şi supse locul în care pielea fusese arsă, dar impulsul ei fu să-l ia în braţe pe Proginoskes, la fel cum ar fi făcut cu Charles Wallace:

— Eşti foarte iubit, spuse ea.

— Dar nu-i aşa că nu mă iubeşti la fel cum îl iubeşti pe slăbănogul ăla de Calvin?

— E altceva.

— Am bănuit. E genul de sentiment nedesluşit. Nu-i genul de dragoste de care ai nevoie ca să-l Numeşti pe domnul Jenkins.

— Îl urăsc pe domnul Jenkins.

— Meg, asta-i încercarea. Trebuie să-l numeşti pe adevăratul domn Jenkins, iar eu trebuie să te ajut. Dacă tu dai greş, şi eu dau greş.
— Şi ce-o să se întâmple?
— Ai primit pentru prima oară un învăţător. Şi va fi şi ultima.
— Şi tu?
— Când stai cu învăţătorii atât de mult timp, cum am stat eu, ţi se dă de ales. Aş putea să trec de partea Echthroi...
— Poftim?
— Mulţi dintre cei care eşuează aleg această cale.
— Dar Echthroi sunt...
— Ştii bine ce sunt. Sfâşietorii cerului. Hoţii de lumină. Cei care întunecă planeta. Dragonii. Viermii. Cei care urăsc.
— Progo, n-ai face aşa ceva!
— Aşa sper şi eu. Dar alţii au făcut-o. Nu-i o alegere uşoară.
— Şi dacă nu treci de partea Echthroi... Proginoskes îşi acoperi toţi ochii cu aripile.
— Sunt un Numitor. Echthroi vor să ne-Numească. Dacă n-aş trece de partea lor, ar trebui să mă eXterminez.
— Poftim?!
— îţi voi spune o ghicitoare. Ce se înmulţeşte când dăruieşti?
— Bănuiesc că dragostea.
— Aşadar, dacă ţin la Numire mai mult decât la orice altceva, atunci poate că trebuie

să-mi dăruiesc existenţa, dacă asta-i singura cale să-mi dovedesc dragostea. Să merg până la capăt. Să mă eXterminez.
— Şi dacă te eXterminezi, e pentru totdeauna? întrebă Meg temătoare.
— Nu ştie nimeni. N-o să ştie nimeni până la sfârşitul lumii.
— Am şi eu de ales, dacă... dacă dăm greş?
Se întoarse dinspre clădirea şcolii înspre strigătele şi fluierele din curtea şcolii, apoi îşi lipi chipul de penele moi ale unei aripi uriaşe.
— Muritorii nu au de ales, pământeano.
— Adică nu păţesc nimic, mă întorc acasă şi gata?
— Dacă se poate spune *nimic*. în iad ar fi sărbătoare. Dar tu crezi în iad?
Meg îi ignoră întrebarea.

— Dar dacă eşuăm, tu...
— Trebuie să aleg. Prefer să mă eXtermin singur decât să fiu eXterminat de Echthroi.
— Lucrul pe care m-ai dus să-l văd, cel despre care vorbea mama la cină, motivul pentru care tata s-a dus la Brookhaven, nu cred că are legătură cu domnul Jenkins. E ceva atât de cosmic, de măreţ...
— Mărimea n-are nicio importanţă, Meg. Acum e vorba despre Charles Wallace. Echthroi vor să-l anihileze pe Charles Wallace.
— Dar e doar un băieţel!
— Ai spus chiar tu că e un băieţel special.
— Da, şi încă cum!

Tresări speriată când în clădirea şcolii răsună strident şi categoric primul clopoţel.

— Progo, nu înţeleg nimic din toate astea, dar dacă tu crezi că Numirea domnului Jenkins o să-l ajute pe Charles Wallace, o să fac tot ce-mi stă în putere. Mă ajuţi?

— încerc.

Dar Proginoskes nu păru prea sigur pe el. Peste tot în jurul lor răsuna zarva unei zile obişnuite de şcoală. Apoi se deschise uşa dinspre cantină şi sala de sport şi de acolo ieşi un domn Jenkins. Care domn Jenkins? Nu se deosebeau prin nimic. Meg privi spre heruvim, dar acesta se dematerializase din nou, lăsând în urma lui doar o uşoară strălucire.

Domnul Jenkins veni lângă ea. Se uită la umerii lui. Mătreaţa era la locul ei. Se duse mai aproape şi îl mirosi. Da, avea bine cunoscutul miros al domnului Jenkins, de gel de păr învechit şi deodorant stătut. Dar era convinsă că toţi domnii Jenkins erau în stare să reproducă asemenea detalii. Nu avea să-i fie uşor.

O privi rece, cu privirea sa piezişă ce aluneca de-a lungul nasului strâmb.

— Bănuiesc că eşti la fel de confuză ca şi mine în legătură cu toate astea, Margaret. N-am nici cea mai vagă idee de ce doi străini şi-au propus să se dea drept mine. E foarte neplăcut, mai ales acum la începutul anului şcolar, când am foarte multe treburi de rezolvat. Mi s-a spus că are legătură cu tine şi

cu nefericitul tău frăţior. Am sperat că, anul ăsta, măcar tu n-o să te numeri printre problemele mele. Mi se pare că tu mi-ai mâncat timpul mai mult decât orice alt elev din această şcoală. Asta mi-a fost ghinionul. Şi acum, de parcă nu mi-ar fi fost de ajuns problemele frăţiorului tău, care-i la fel de dificil ca şi tine, te-ai întors şi tu pe capul meu.

— Acesta era domnul Jenkins. îi recitase acelaşi discurs, cu infinite variaţiuni, aproape de fiecare dată când fusese trimisă în biroul lui.Dintr-un motiv, al cărui înţeles îmi scapă, trebuie să alegi între mine şi aceşti impostori. Fără îndoială, e în interesul meu să te ajut să treci de această probă absurdă. Poate aşa voi reuşi să te ţin departe de şcoala mea.

— Şi atunci, spuse domnul Jenkins Doi, apărând lângă domnul Jenkins Unu, voi avea timp să mă concentrez pe problemele prezentului, în loc să-mi pierd timpul cu cele din trecut. Meg, dac-ai face şi tu măcar o dată în viaţă ce-ţi spun eu şi nu ce vrei tu... înţeleg că eşti foarte bună la matematică. Dacă ai înceta să mai abordezi fiecare problemă din viaţa ta de parcă ai fi Einstein şi e de datoria ta să rezolvi toate problemele universului, şi ai accepta să urmezi câteva reguli de bază, ţi-ar fi mult mai uşor. Şi mie la fel.

Şi acesta era tot bine-cunoscutul domn Jenkins.

Strălucirea heruvimului pâlpâi şovăitor.

— Meg, spuse domnul Jenkins Doi, te rog să rezolvi aiureala asta şi să le spui impostorilor că eu sunt adevăratul domn Jenkins. Toată farsa asta îmi consumă timpul. Eu sunt domnul Jenkins şi tu ştii asta foarte bine.

— Îl simţi pe Proginoskes scormonindu-i frenetic mintea.Meg, când ai fost cel mai aproape de tine, când ai fost, cu adevărat, tu însăţi?

închise ochii. îşi aminti prima după-amiază în care Calvin venise acasă la familia Murry. Calvin era un elev de nota zece, dar se pricepea mai bine la cuvinte decât la numere, iar Meg îl ajuta să rezolve o problemă de trigonometrie. Din moment ce trigonometria nu se preda la clasa lui Meg, competenţa ei a fost unul dintre primele lucruri cu care l-a surprins pe Calvin. Dar atunci nu-şi propusese să-l surprindă. Se concentrase întru totul pe Calvin, pe ce avea el de făcut şi fusese ea însăşi, pe deplin prezentă.

— Cum o să ne ajute chestia asta? îl întrebă ea pe heruvim.

— Gândeşte-te. Pe atunci nu-l cunoşteai prea bine pe Calvin, nu-i aşa?

— Aşae.

— Dar îl iubeai, nu-i aşa?

— Atunci? Nu mă gândeam la dragoste. Mă gândeam la trigonometrie.

— Păi vezi? spuse Proginoskes ca şi cum asta ar fi explicat natura iubirii.

— Dar cu domnul Jenkins nu mă pot gândi la trigonometrie. Şi nu pot nici să-l iubesc.

— Dar pe mine mă iubeşti.

— Dar, Progo, tu eşti adorabil de îngrozitor.

— Şi el e la fel. Şi va trebui să-l Numeşti.

Al treilea domn Jenkins veni lângă ceilalţi doi.

— Meg, nu intra în panică şi ascultă-mă.

Cei trei bărbaţi stăteau unul lângă altul, identici, gri, antipatici, insensibili, stresaţi: imposibil de iubit.

— Meg, spuse domnul Jenkins Doi, dacă mă vei Numi pe mine, cât mai repede, voi avea grijă ca Charles Wallace să ajungă imediat pe mâinile unor medici competenţi.

— Nu-i nici pe departe aşa de uşor, spuse domnul Jenkins Trei. Până la urmă, părinţii ei...

— ...nu ştiu cum să gestioneze situaţia şi nici nu-şi dau seama de gravitatea ei, îl întrerupse domnul Jenkins Doi.

Domnul Jenkins Trei schimbă subiectul.

— Meg, nu ţi se pare ieşit din comun că ai de-a face cu trei versiuni de-ale mele?

întrebarea lui nu primi niciun răspuns.

Domnul Jenkins Unu dădu nervos din umeri.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— E musai să rămânem concentraţi pe esenţial. Numărul nostru e un detaliu insignifiant.

Adevăratului domn Jenkins îi plăcea să elimine detaliile insignifiante şi să se concentreze pe faptele esenţiale.

Domnul Jenkins Trei spuse:

— Contează doar că există un singur eu şi acela sunt eu.

Domnul Jenkins Doi pufni arţăgos.

— Uiţi un mic detaliu, la fel de important, şi anume: eu sunt acela. încercarea la care suntem supuşi este ieşită din comun. Niciunul dintre noi, mă refer la noi doi, Margaret, nu va mai fi vreodată la fel. Confruntarea cu aceste două versiuni ale mele m-a făcut să mă privesc diferit. Nimănui nu-i place să se vadă aşa cum e văzut de ceilalţi. Acum îţi înţeleg punctul de vedere mai bine ca înainte. A fost o idee bună să vii să discutăm despre frăţiorul tău. E într-adevăr special şi am ajuns la concluzia că am greşit pentru că n-am ţinut seama de asta şi pentru că nu l-am tratat aşa cum merită.

— Să n-ai încredere în el, spuse domnul Jenkins Trei.

Interveni şi domnul Jenkins Doi.

— Cred că noi doi am avut un fel de... cum să-i spun... un conflict despre importurile şi exporturile din Nicaragua, despre care trebuia să înveţi la una dintre orele tale de ştiinţe sociale. Ai avut dreptate că nu are niciun rost să înveţi despre importurile şi exporturile din Nicaragua. Voi încerca să nu fac aceeaşi greşeală cu Charles Wallace. Dacă interesele lui Charles Wallace sunt diferite de cele ale elevilor noştri de clasa întâi, vom încerca să nu uităm că a fost educat de către tatăl lui, un mare fizician. îmi pare rău pentru toată suferinţa prin care ai trecut. Şi pot să te asigur că, dacă mă vei Numi pe mine, lui Charles Wallace îi va fi

mult mai bine la şcoală şi sunt convins că sănătatea lui se va îmbunătăţi.

Meg privi neîncrezătoare spre domnul Jenkins Doi. Acest domn Jenkins părea cu adevărat schimbat şi această schimbare nu-i inspira deloc încredere. Pe de altă parte, îşi amintea foarte clar conflictul pe subiectul importurilor şi exporturilor din Nicaragua.

Domnul Jenkins Trei murmură:

— De jurăminte-mi pare c-a depăşit măsura![1]

Domnul Jenkins Doi se răţoi:

— Ce-ai zis?

Domnul Jenkins Unu privea în gol.

Domnul Jenkins Trei strigă triumfător:

— Eram sigur că n-o să-l recunoască pe Shake- speare. E un impostor.

Meg nu era prea convinsă că adevăratul domn Jenkins l-ar recunoaşte pe Shakespeare.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— Shakespeare e un detaliu insignifiant. Dacă până acum ţi-am părut mai mereu arţăgos, e din cauză că am fost îngrijorat. în ciuda părerii tale neplăcute despre mine, nu-mi place să văd că unul dintre copiii mei e nefericit, spuse el trăgându-şi nasul.

Domnul Jenkins Unu îi privi pieziş.

1 William Shakespeare, *Hamlet,* traducere de Dan Ame- deu Lăzărescu, editura Pandora, Bucureşti, 2009.

— Dacă aş avea cooperarea Consiliului Şcolii şi a Asociaţiei de Părinţi, poate aş avea mai multă libertate şi aş putea să rezolv ceva.

Meg se uită la cei trei bărbaţi îmbrăcaţi cu costume identice.

— E ca un joc dintr-o emisiune TV.

— Nu-i un joc, spuse tăios domnul Jenkins Trei. Miza e prea mare.

Meg întrebă:

— Ce se întâmplă cu voi - cu voi toţi - dacă îl Numesc pe cel greşit?

Pentru o clipă, toţi atomii de aer din curtea şcolii părură să sclipească. Era ca şi cum un fulger de neant străbătuse curtea şcolii, sfâşiase ţesătura atmosferei şi apoi o cususe la loc. Deşi nimic nu fusese vizibil, lui Meg îi veni în minte imaginea unui vultur întunecat şi înspăimântător care străbate cerul.

Domnul Jenkins Unu spuse:

— Nu cred în supranatural. Dar toată această situaţie este anormală.

Nasul lui coroiat se încreţi într-un gest de dezgust.

Apoi, toţi cei trei bărbaţi se întoarseră pe călcâie exact în momentul în care uşa laterală a şcolii se deschise trântindu-se de perete, şi Charles Wallace, cu Louise cea Mare încolăcită în jurul braţului şi umerilor, coborî treptele şi păşi în curtea şcolii.

Adevăratul domn Jenkins

— Charles! strigă Meg.

Toţi cei trei domni Jenkins ridicară mâinile în semn de apărare şi rostiră la unison:
— Charles Wallace Murry, asta ce mai înseamnă?
Charles Wallace îi privi curios pe cei trei bărbaţi.
— Bună ziua! Ce se întâmplă?
Domnul Jenkins Unu spuse:
— Ce faci cu... cu...
Toţi cei trei bărbaţi erau vizibil înspăimântaţi de Louise. Nu avea cum să-şi dea seama care-i „adevăratul" domn Jenkins după reacţia la vederea ei. Louise îşi înălţă capul, închise ochii pe jumătate şi scoase acelaşi zornăit ciudat, de alertă, pe care Meg îl auzise cu o seară înainte. Charles Wallace o mângâie blând şi se uită întrebător spre cei trei bărbaţi.
— Ni s-a spus să aducem la şcoală un mic animal de companie, pe care să-l arătăm colegilor.
Meg îşi spuse în gând: „Bravo, Charles! Ce idee genială s-o aduci pe Louise cea Mare. Dacă ai reuşit
să-l sperii pe domnul Jenkins înseamnă că ai mai crescut puţin în ochii colegilor tăi. Singurul lucru cu care toată lumea de la şcoală e de acord e faptul că domnul Jenkins e un rozător retardat.
Domnul Jenkins Trei spuse tăios:
— Ştii foarte bine că ne-am referit la animale mici, Charles Wallace. Ţestoase sau peşti tropicali, poate chiar un hamster.

— Sau un gerbil[1], adăugă domnul Jenkins Doi. Un gerbil ar fi acceptabil.
— De ce v-aţi înmulţit? întrebă Charles Wallace. Unul singur era de ajuns.
Louise zornăi din nou ameninţător. Era un sunet care-ţi îngheţa sângele în vene.
Domnul Jenkins Trei întrebă:
— De ce nu eşti în clasă, Charles?
— Pentru că profesorul mi-a spus s-o iau pe Louise cel Mare şi să mă duc acasă. Chiar n-am înţeles de ce. Louise e foarte prietenoasă şi nu face rău nimănui. Doar fetele s-au speriat de ea. Locuieşte în zidul nostru de bolovani, aproape de grădina de legume a gemenilor.
Meg se uită la Louise, la ochii ei iscoditori, la poziţia precaută a capului, la felul în care scutura

[1] Mic rozător originar din zonele deşertice şi câmpurile aride din Mongolia, nord-estul Chinei, sudul Siberiei şi zonele uscate din peninsula Manciuria şi Africa de Nord.

ameninţător ultimii centimetri din coada ei neagră. Blajeny le spusese că Louise era un învăţător. Şi chiar ea le dovedise cu vârf şi îndesat în ultimele douăzeci şi patru de ore că nu era un simplu şarpe de grădină.

Meg era convinsă că Louise l-ar recunoaşte, ba chiar îl recunoscuse deja, pe adevăratul domn Jenkins. înghiţindu-şi propria frică de şerpi, se îndreptă spre Charles Wallace.

— Charles, dă-mi-o puţin pe Louise.

Dar, cu urechea minţii, îl auzi pe Proginoskes spunându-i:

— Nu, Meg. Trebuie să te descurci singură. N-o poţi lăsa Louise să aleagă pentru tine.

Aşa era. îi dădu dreptate. Dar poate că Louise ar fi putut totuşi să le fie de ajutor.

Charles Wallace îşi privi gânditor sora. Apoi întinse spre ea braţul în jurul căruia era încolăcită jumătatea inferioară a şerpoaicei. Louise alunecă şerpuitor spre Meg. Trupul ei era rece şi o furnică precum un curent electric. Meg încercă să nu tresară.

— Domnule Jenkins, spuse Meg. Fiecare dintre voi. Pe rând. Ce veţi face cu Charles Wallace şi Louise? Charles Wallace nu poate merge singur acasă. E prea departe. Cum aveţi de gând să rezolvaţi situaţia lui Charles Wallace şi problemele şcolii, în general?

Nu se grăbi niciunul să răspundă. Toţi trei îşi încrucişară impasibili braţele la piept.

— Domnule Jenkins Trei, spuse Meg.

— Mă Numeşti, Meg? Aşa şi trebuie.

— N-am Numit pe nimeni încă. Vreau doar să ştiu ce ai de gând să faci.

— Credeam că ţi-am spus deja. E o situaţie pe care o voi gestiona cu grijă. A fost prostesc din partea lui Charlie să aducă un şarpe la şcoală. Unii oameni se tem foarte tare de şerpi.

Louise sâsâi încet. Domnul Jenkins Trei păli vizibil.

Spuse:

— Voi avea o discuţie lungă cu profesorul lui Charles Wallace. Apoi voi sta separat de vorbă cu fiecare copil din clasa întâi. Am să mă asigur că toată lumea înţelege problema. Dacă unii dintre ei se vor aduna într-o gaşcă şi vor încerca să-l hăr- ţuiască, voi lua măsuri disciplinare ferme. Această şcoală a fost administrată într-o manieră mult prea lejeră şi permisivă. De acum încolo, intenţionez să conduc cu o mână de fier. Şi acum, Charles Wallace, te voi conduce acasă. Sora ta îţi va aduce animalul de casă.

Meg îşi întoarse privirea.

— Domnule Jenkins Doi?

Domnul Jenkins Doi făcu un pas şi se îndepărtă de ceilalţi.

— Forţă, asta susţine acest impostor. Dictatură. Niciodată nu voi tolera o dictatură. Dar n-ar fi trebuit să aduci şarpele la şcoală, Charlie. Ar fi trebuit să te gândeşti. Dar cred că te înţeleg. Ai crezut că îţi va spori prestigiul social şi vei fi privit ca un egal de către colegii tăi. Acolo e fericirea, în popularitatea printre semenii tăi. Vreau ca toţi copiii mei să semene între ei, aşa că trebuie să te ajutăm să fii mai normal, chiar dacă asta înseamnă că va trebui să mergi la o altă şcoală pentru un timp. înţeleg că cineva dintr-o altă galaxie vrea să te ajute. Poate că asta-i soluţia pentru moment.

Meg se întoarse spre domnul Jenkins Unu care ridică uşor deranjat din umeri, cu un gest tipic lui.

— Nu prevăd prea multe schimbări în relaţia mea cu Charles Wallace pe viitor. Nu înţeleg de ce călătoria interplanetară e privită ca o soluţie la toate problemele Pământului. Am trimis oameni pe Lună şi pe Marte şi nu ne-am ales cu mare lucru. Nu văd cu ce l-ar ajuta pe Charles Wallace o călătorie la câteva miliarde de ani lumină în spaţiu. Poate doar dacă aşa ceva i-ar îmbunătăţi starea fizică, în legătură cu care nimeni, cu excepţia mea, nu pare să-şi facă griji. îşi privi ceasul. Cât mai ţine farsa asta?

Meg simţi gândurile heruvimului ca pe nişte mici împunsături ascuţite şi dureroase. Nu voia să-l asculte.

— E o pierdere de timp! strigă ea. De ce trebuie să-mi bat capul cu toţi aceşti domni Jenkins? Ce legătură poate să aibă chestia asta cu Charles?

Simţi lângă ureche respiraţia rece şi blândă a şerpoaicei.

— Aaaare, aaare, sâsâi Louise cea Mare.

Proginoskes spuse:

— Nu e nevoie să ştii. Lasă-te în voia lucrurilor.

Charles Wallace spuse obosit:

— Meg, dă-mi-o, te rog, pe Louise. Vreau să merg acasă.

— E prea departe să mergi pe jos.

— O s-o luăm încet.

Domnul Jenkins Trei spuse tăios:

— Am stabilit deja că te duc eu acasă. Poţi să iei şerpoaica, dacă rămâne pe bancheta din spate.

Domnul Jenkins Unu şi Doi spuseră simultan:

— Îl duc eu pe Charles Wallace. împreună cu şerpoaica.

Tremurară toţi trei, dar nu chiar la unison, ci mai degrabă sincopat.

Charles Wallace întinse braţul şi Louise alunecă de la Meg spre băieţel.

— Să mergem, le spuse el celor trei bărbaţi, apoi le întoarse spatele şi se îndreptă spre parcarea profesorilor. Domnii Jenkins îl urmară, mergând aliniaţi pe lângă el, cu inconfundabilul mers greoi şi dizgraţios al domnului Jenkins.

— Dar cu cine va merge? îl întrebă Meg pe Proginoskes.

— Cu cel adevărat.

— Dar atunci...

— Cred că, după ce vor da colţul, va rămâne doar unul dintre ei. Aşa o să avem şi noi parte de un moment de respiro.

Heruvimul se materializă încet, apărând la început ca o sclipire, apoi ca un contur transparent. Dimensiunile i se adâncină şi deveni complet vizibil când cei trei domni Jenkins ieşiră din câmpul lor vizual.

— Nu pierde timpul, gândi el spre ea. Gândeşte. Care-i cel mai frumos lucru pe care l-ai auzit vreodată despre domnul Jenkins?

— Frumos? N-am auzit nimic frumos. Ascultă, poate că toţi trei sunt impostori. Poate n-or să se mai întoarcă.

Simţi din nou mica împunsătură dureroasă.

— Ar fi prea uşor. Unul dintre ei e real şi, nu se ştie de ce, important pentru noi. Gândeşte-te, Meg. Trebuie să ştii ceva bun despre el.

— Nu vreau să ştiu nimic bun despre el.

— Nu te mai gândi la tine. Gândeşte-te la Charles. Adevăratul domn Jenkins îl poate ajuta pe Charles.

— Cum?

— Nu e nevoie să ştim cum, Meg! Nu mă mai bloca. E singura noastră speranţă. Trebuie să mă laşi să comunic cu tine.

îl simţi mişcându-se în mintea ei cu mai multă blândeţe, dar la fel de stăruitor.

— încă mă blochezi.

— încerc să nu fac asta...

— Ştiu. Rezolvă în minte nişte probleme de matematică. Fă tot ce poţi să-ţi înfrânezi ne-iubirea şi să-mi dai voie să-l caut pe domnul Jenkins. Rezolvă nişte probleme de matematică pentru Calvin, îl iubeşti pe Calvin. Bun! Gândeşte-te la Calvin. Meg! Pantofii lui Calvin.

— Ce-i cu ei?

— Ce fel de pantofi poartă?

— Bănuiesc că pantofii obişnuiţi de şcoală. De unde să ştiu eu? Cred că are doar o pereche de pantofi şi nişte tenişi.

— Cum sunt pantofii?

— Nu ştiu. N-am observat. Nu mă interesează prea mult hainele.

— Mai rezolvă nişte probleme de matematică şi lasă-mă să ţi-i arăt.

Pantofi. Pantofi tip Oxford, robuşti, destul de noi, pe care Calvin îi purta cu o şosetă roşie şi una mov, genul de pantofi pe care domnul O'Keefe cu greu îşi permitea să cumpere pentru familia sa. Meg văzu pantofii foarte clar. Imaginea îi fu trimisă de Proginoskes. Fusese destul de sinceră când spusese că n-o interesează hainele. Cu toate astea, mintea ei înregistrase totul şi imaginile rămăseseră depozitate acolo, pentru a fi găsite de kythingul heruvimului. Cu o sclipire de intuiţie, înţelese diferenţa dintre kythingul ei şi limba heruvimică. Kythingul ei semăna cu o melodie cântată la pian cu un singur deget, de un copil mic, pe când limba heruvimică o ducea cu gândul la armonia unei întregi orchestre.

în urechea minţii îi răsună ecoul vocii lui Calvin, întorcându-se la ea dintr-o după-amiază în care fusese trimisă pe nedrept, în opinia ei, în biroul domnului Jenkins, unde fusese tratată cu asprime, tot pe nedrept. Auzi vocea lui Calvin, liniştită, calmă, enervant de rezonabilă.

— Când am început clasa a şaptea şi m-am dus la Regional, mama mi-a cumpărat nişte pantofi de la un magazin de chilipiruri. Au costat-o un dolar, mai mult decât îşi permitea, şi erau pantofi Oxford pentru femei, genul de

pantofi negri cu şiret pe care-i poartă femeile bătrâne. Şi, pe deasupra, erau mai mici cu trei numere. Când i-am văzut, am început să plâng şi asta a făcut-o şi pe mama să plângă. Şi tata m-a bătut. Aşa că am luat un fierăstrău, am tăiat călcâiele şi vârfurile ca să-mi încapă picioarele şi m-am dus la şcoală. Copiii mă cunoşteau prea bine ca să comenteze în prezenţa mea, dar îmi dădeam seama că râdeau de mine pe la spate. După câteva zile, domnul Jenkins m-a chemat în biroul lui. Observase că mi-au rămas mici pantofii şi mi-a spus că are, din întâmplare, o pereche care credea că mi s-ar potrivi. Se chinuise să-i facă să pară uzaţi, ca să nu-mi dau seama că se dusese şi mi-i cumpărase. Acum câştig destui bani în timpul verii ca să-mi cumpăr pantofi, dar nu voi uita niciodată că el mi-a dăruit prima pereche decentă de pantofi pe care am avut-o vreodată. Sigur, ştiu toate lucrurile rele care se spun despre el şi toate sunt adevărate. Şi eu am avut conflicte cu el, dar per ansamblu ne înţelegem. Poate datorită faptului că părinţii mei nu-l fac să se simtă inferior şi ştie că mă poate ajuta, aşa cum ei nu sunt în stare s-o facă.

Meg mormăi:

— Mi-ar fi fost mult mai uşor dacă aş fi putut să-l urăsc în continuare.

De data asta, în mintea ei nu mai răsună vocea lui Calvin, ci a lui Proginoskes.

— Ce-ar fi mai uşor?

— Să-l Numesc.
— Crezi? N-ai aflat destule despre el?
— De la alţii. Eu nu l-am văzut niciodată făcând ceva frumos.
— Ce crezi că simte el pentru tine?
— M-a văzut doar nervoasă, recunoscu ea.
Fu cât pe-aci să izbucnească în râs când îşi aminti ce-i spusese odată domnul Jenkins: „Margaret, tu eşti cel mai recalcitrant[1] copil pe care am avut ghinionul să-l chem în acest birou."
Aflase ce înseamnă cuvântul „recalcitrant" abia când ajunsese acasă şi căutase în dicţionar.
Proginoskes întrebă:
— Crezi că el ar crede ceva bun despre tine?
— Probabil că nu.
— Vrei să vadă o altă Meg? Pe Meg cea adevărată?
Ridică din umeri.
— Ce-ai zice să fii altfel cu el?
Spuse agitată:
— Aş vrea să am păr blond şi frumos.
— Nu-i adevărat.

[1] încăpăţânat, îndărătnic, nesupus.

— Ba da!
— Dacă ai avea un păr blond şi frumos, n-ai mai fi tu.
— Ar putea fi o idee bună. Au, Progo, mă doare!
— N-avem timp de vise.
— Când domnul Jenkins se poartă frumos, nu-i el însuşi. Dacă m-aş purta frumos cu domnul Jenkins, ar fi ca şi cum aş avea păr blond.

Proginoskes trimise spre ea un gând furios şi rece ca gheaţa.

— Meg, nu mai avem timp. O să se întoarcă din clipă în clipă.

Simţi cum o cuprinde panica.

— Progo, dacă nu-l Numesc pe cel adevărat, dacă greşesc, tu ce vei face?

— Ţi-am spus. Trebuie să aleg.

— Nu asta vreau să aflu. Vreau să ştiu ce-o să alegi.

Penele lui Proginoskes tremurară ca şi cum ar fi fost străbătute de un vânt rece.

— Meg, nu mai avem timp. Sunt pe cale să se întoarcă. Trebuie să-l Numeşti pe unul dintre ei.

— Dă-mi un indiciu.

— Nu-i un joc! Domnul Jenkins avea dreptate. ti aruncă o privire chinuită, iar el îşi ceru scuze

— plecându-şi câteva perechi de gene.Progo, cum pot să fac imposibilul, fie şi pentru Charles Wallace? Cum pot să-l iubesc pe domnul Jenkins?

Proginoskes nu-i răspunse. Nu se zări nicio flacără, niciun nor de fum. îşi ascunse doar ochii în spatele aripilor.

— Progo! Ajută-mă! Cum pot să simt dragoste pentru domnul Jenkins?

într-o clipă, o mulţime de ochi se deschiseră larg.

— Ce idee ciudată. Dragostea nu-i un sentiment. Dacă ar fi aşa, eu n-aş putea să iubesc. Heruvimii n-au sentimente.

— Dar...

— Prostuţo, spuse Proginoskes, mai degrabă nerăbdător decât supărat. Dragostea nu e ceea ce simţi. E ceea ce faci. Eu n-am avut niciodată vreun sentiment. De fapt, noi ne întrupăm doar pentru pământeni.

— Progo, dar eu te iubesc oricum.

Proginoskes pufăi câţiva norişori azurii.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că heruvimii se întrupează doar pentru pământeni. Voi numiţi asta materializare.

— Atunci, dacă eşti vizibil doar pentru noi, de ce trebuie să arăţi aşa de înfricoşător? Pentru că aşa arătăm noi când ne întrupăm. Tu ţi-ai ales înfăţişarea când te-ai întrupat?

— Bineînţeles că nu. Aş fi ales să arăt cu totul altfel. Aş fi ales să fiu frumoasă... Aha, acum înţeleg! Vrei să spui că n-ai ales tu să arăţi ca un pâlc de dragoni fioroşi, cum nici eu nu mi-am ales părul, şi ochelarii, şi restul? Nu faci asta doar din amuzament?

Proginoskes îşi acoperi sfios o mulţime de ochi cu trei dintre aripile sale.

— Sunt un heruvim. Aşa arată un heruvim când se materializează.

Meg îngenunche în faţa măreţei şi înfricoşătoarei creaturi, de-o stranie frumuseţe.

— Progo, eu nu sunt o adiere de vânt sau flacăra unui foc. Sunt o fiinţă umană. Simt. Nu pot gândi fără să simt. Din moment ce tu eşti important pentru mine, atunci contează şi ce decizie vei lua dacă eu dau greş.

— Nu înţeleg ce importanţă are.

Se ridică în picioare clătinându-se, dădu din mâini să împrăştie ultimii norişori de fum azuriu care îi înţepau ochii şi strigă:

— Dacă te hotărăşti să te transformi într-un vierme sau altceva şi vei trece de partea Echthroi, nu-mi pasă dacă Numesc bine sau nu! N-are nicio importanţă! Şi Charles Wallace ar simţi la fel, sunt sigură!

Proginoskes îi cercetă mintea cu atenţie şi blân-deţe.

— Nu-ţi înţeleg sentimentele. încerc, dar nu reuşesc. Trebuie să fie extrem de neplăcut să ai sentimente.

— Progo! Ce vei face?

Tăcere. Nicio flacără. Niciun nor de fum. Toţi ochii se închiseră. Proginoskes îşi strânse complet uriaşele aripi. îi simţi cuvintele mişcându-se plăpând în mintea ei.

— X. Dacă eşuezi, mă voi eXtermina.

Se făcu nevăzut.

Meg se întoarse şi văzu cum trei domni Jenkins veneau către ea dinspre parcare. Se întoarse cu faţa la ei.

— Domnule Jenkins!

Păşiră spre ea la unison, identici, răuvoitori. Domnul Jenkins Unu îşi trase nasul, iar vârful nasului rozaliu se încreţi dezagreabil.

— M-am întors. L-am lăsat pe Charles Wallace cu mama ta. Acum, te rog să scapi de aceşti doi... păcălici. îmi displace cum îmi invadează timpul şi viaţa privată.

Domnul Jenkins Doi ridică acuzator degetul spre Unu.

— Impostorul ăsta s-a enervat şi şi-a arătat adevărata faţă când frăţiorul tău a adus şarpele la şcoală. Impostorul şi-a pierdut controlul şi l-a numit pe copil un...

— Şterge, spuse brusc domnul Jenkins Trei. A folosit cuvinte nepotrivite pentru un copil. Şterge.

Domnul Jenkins Doi spuse:

— El nu iubeşte copiii.

Domnul Jenkins Trei spuse:

— El nu-i poate controla pe copii.
Domnul Jenkins Doi spuse:
— îl voi face pe Charles Wallace fericit.
Domnul Jenkins Trei spuse:
— îl voi face popular.
Domnul Jenkins Unu se uită la ceas.
Meg închise ochii. Şi dintr-odată nu mai simţi nimic. Fu împinsă într-o dimensiune mai presus de simţire, dacă aşa ceva e posibil, şi, dacă Progo avea dreptate, chiar era. Nu exista nimic în afara unei conştiinţe reci, care nu avea nimic de-a face cu ceea ce, în mod normal, ar fi considerat sentiment. Vocea îi ieşi de pe buze aproape fără voie, rece, calmă, fără nicio emoţie.
— Domnule Jenkins Trei...
Făcu un pas înainte, zâmbind triumfător.
— Nu. Nu eşti adevăratul domn Jenkins. Eşti prea puternic. N-ai fi fost transferat de la un liceu regional pe care n-ai putut să-l controlezi la o şcoală primară unde să te descurci la fel de prost.
Se uită spre domnii Jenkins Unu şi Doi. Mâinile îi erau îngheţate şi în adâncul stomacului i se cuibărise senzaţia neplăcută care precede greaţa, dar nu era conştientă de toate astea, pentru că era tot în acel tărâm ciudat, mai presus de simţire.
— Domnule Jenkins Doi...
El zâmbi.
Ea clătină din nou capul.
— La început m-ai cam pus pe gânduri. Dar dorinţa ta de a-i face pe toţi

oamenii fericiţi şi identici e la fel de răuvoitoare ca manipularea domnului Jenkins Trei. Oricât de rău e domnul Jenkins, el este singurul dintre voi trei suficient de uman ca să-şi dea voie să facă greşeli. Şi acesta eşti tu, domnule Jenkins Unu.

Izbucni dintr-odată într-un hohot de râs.

— Şi te iubesc pentru asta.

Apoi izbucni în lacrimi de nervozitate şi epuizare. Dar nu avea nicio îndoială că avea dreptate.

Atmosfera din curtea şcolii se umplu de urlete şi ţipete şi fu inundată de un neant rece, care indica prezenţa Echthroi. Era ca şi cum aerul fusese spintecat într-o mulţime de locuri şi apoi marginile fuseseră cusute la loc şi vindecate.

Tăcere. Şi linişte. Şi obişnuitul vânticel de zi cu zi.

Proginoskes se materializă, ridicând delicat aripă cu aripă pentru a-şi dezvălui miriadele de ochii.

Domnul Jenkins Unu, adevăratul domn Jenkins, leşină.^ | Metrón Ariston

Meg se aplecă deasupra domnului Jenkins. Nu-şi dădu seama că Blajeny era acolo, până nu-i auzi vocea.

— Serios, Proginoskes, ar trebui să ştii că nu e bine să iei oamenii prin surprindere, mai ales pe cei limitaţi, ca domnul Jenkins.

Stătea între heruvim şi Meg, aproape cât şcoala de înalt, pe jumătate amuzat, pe jumătate furios.
Proginoskes îşi ceru scuze fără tragere de inimă, fluturând anemic din câteva aripi.
— M-am simţit foarte uşurat.
— Foarte.
— Acest... domn Jenkins va rămâne mereu un limitat?
— E un gând limitat şi limitator, Proginoskes, spuse Blajeny. Mă uimeşti.
Asta îl făcu pe heruvim să se ruşineze. îşi închise ochii şi îi acoperi cu aripile, lăsând doar trei deschişi, cu care se uită spre Blajeny, Meg şi domnul Jenkins.
Blajeny se întoarse spre Meg.
— Copila mea, sunt foarte mândru de tine.
Meg roşi.
— N-ar trebui să facem ceva cu domnul Jenkins?
Blajeny îngenunche pe cimentul prăfuit. Degetele sale negre şi lungi apăsară cu putere tâmplele domnului Jenkins. Chipul de obicei palid al directorului era acum cenuşiu, iar trupul i se zgudui spasmodic. Apoi îşi deschise ochii, îi închise la loc, şi scoase un geamăt.
Meg era în pragul isteriei din cauza tensiunii şi bucuriei. Pe jumătate plângea, pe jumătate râdea.
— Blajeny, nu-ţi dai seama că pentru bietul domn Jenkins eşti la fel de înspăimântător ca Progo?
îngenunche şi ea lângă director.

— Domnule Jenkins, sunt aici. Sunt eu, Meg. Ştiu că nu vă place de mine, dar cel puţin pe mine mă cunoaşteţi. Deschideţi ochii. E în regulă. Serios.
încet, cu grijă, îşi deschise ochii.
— Trebuie să-mi fac programare la psihiatru. Imediat.
Meg îi vorbea blând, ca unui copil.
— N-aveţi halucinaţii, domnule Jenkins, pe cuvânt că n-aveţi. Totul e în regulă. Blajeny şi Progo sunt prieteni. Şi sunt reali.
Domnul Jenkins închise ochii, apoi îi deschise din nou şi îi aţinti asupra lui Meg.
— Blajeny e un învăţător, domnule Jenkins, iar Progo e un... e un heruvim.
Nu-l putu învinovăţi pe domnul Jenkins pentru expresia de neîncredere.
Spuse cu o voce pierită.
— Ori sunt pe punctul să am o cădere nervoasă, ceea ce e foarte probabil, ori visez. Asta e! Probabil că dorm.
Se chinui să se ridice, cu ajutorul lui Meg.
— Dar atunci ce cauţi tu în visul meu? Ce caut pe jos? M-a lovit cineva? Probabil băieţii mai mari...
îşi frecă capul cu mâna, în căutarea unui cucui.
— Tu ce cauţi aici, Margaret? îmi amintesc că...
Se mai uită o dată spre Blajeny şi Proginoskes şi-l apucă tremuratul.
— Sunt încă aici. Nu. încă visez. De ce nu pot să mă trezesc? Nu e real.

Meg repetă cuvintele lui Blajeny.

— Ce e real?

Se întoarse spre învăţător, dar atenţia lui nu mai era îndreptată spre domnul Jenkins. îi urmări şi o văzu pe Louise şerpuind spre ei cu repeziciune.

Domnul Jenkins fu din nou scuturat de un tremur.

— Nu din nou şarpele, am fobie...

Meg îl linişti

— .Louise e foarte prietenoasă. N-o să vă facă niciun rău.
— Şerpi.
Domnul Jenkins dădu din cap.
— Şerpi, monştri şi uriaşi... Nu-i posibil, nimic din toate astea nu-i posibil...
Blajeny se întoarse dinspre conversaţia lui cu Louise cea Mare şi spuse grăbit:
— Trebuie să plecăm imediat. Echthroi sunt înfuriaţi. Mitocondrita lui Charles Wallace s-a agravat.
— Blajeny, du-ne acasă repede, strigă Meg. Vreau să fiu lângă el!
— N-avem timp. Trebuie să mergem imediat în Metron Ariston.
— Unde?
Blajeny se întoarse către domnul Jenkins, fără să răspundă la întrebarea lui Meg.
— Dumneavoastră, domnule: doriţi să vă întoarceţi la şcoală şi să vă continuaţi munca de zi cu zi? Sau vreţi să veniţi cu noi?
Domnul Jenkins părea complet uluit.
— Am o cădere nervoasă.

Nu trebuie să aveţi o cădere, dacă nu vă doriţi. Aţi fost pur şi simplu confruntat cu câteva lucruri din afara sferei dumneavoastră actuale de experienţă.Asta nu înseamnă că ei, sau mai bine zis noi, nu existăm.
Meg simţi nevoia să-l protejeze pe acest omuleţ dezagreabil pe care-l Numise.
— Domnule Jenkins, nu credeţi că ar fi bine să anunţaţi că sunteţi bolnav şi să veniţi cu noi?
Domnul Jenkins îşi desfăcu neajutorat mâinile.
— Au mai fost - au fost - doi - alţi doi oameni care semănau cu mine?
— Da, bineînţeles. Dar au dispărut.
— Unde?
Meg se întoarse spre Blajeny.
Profesorul avea o expresie solemnă.
— Când un Echthros preia un corp uman, tinde să-l păstreze.
Meg prinse mâneca gri a învăţătorului.
— Prima probă... Cum s-a întâmplat? N-ai inventat-o tu, nu-i aşa? Nu le-ai spus tu să se transforme în domnul Jenkins, nu-i aşa?
— Meg, răspunse el liniştit, ţi-am spus că voi avea nevoie de ajutorul tău.
— Vrei să spui că asta s-ar fi întâmplat oricum, Echthroi s-ar fi transformat în domnul Jenkins, chiar dacă...
— Domnul Jenkins era o gazdă perfectă pentru scopurile lor.
Uşor nesigur pe el, domnul Jenkins se îndreptă spre Blajeny, spunându-i bâlbâit:

— Nu ştiu cine eşti şi nici nu-mi pasă, dar cer să mi se dea o explicaţie.
Acum vocea lui Blajeny aducea mai mult a corn englez decât a violoncel.
— Cred că în lumea voastră un astfel de fenomen s-ar numi schizofrenie. Prefer vechiul termen de posesie.
— Schiz... Domnule, îmi puneţi la îndoială sănătatea?
Louise şuieră imperativ cu vocea ei subţire.
— Domnule Jenkins, spuse Blajeny încet, trebuie să plecăm. Ori vă întoarceţi la şcoală, ori veniţi cu noi. Trebuie să decideţi acum.
Spre surprinderea ei, Meg se trezi încercând să-l convingă:
— Vă rog să veniţi cu noi, domnule Jenkins.
— Dar datoria mea...
— Ştiţi că nu vă puteţi întoarce pur şi simplu la şcoală după tot ce s-a întâmplat.
Domnul Jenkins oftă din nou. Tenul lui trecuse de la cenuşiu la verde pal.
— Şi după ce i-aţi cunoscut pe Blajeny şi pe heruvim...
— Heruv...
Louise şuieră din nou.
Blajeny întrebă:
— Vii cu noi sau nu?
— Margaret m-a Numit, spuse Jenkins încet. Da, voi veni.
Proginoskes întinse o aripă şi o trase pe Meg mai aproape de el. îi simţi bătăile inimii, o bătaie care reverbera ca un gong din alamă. Apoi văzu

cum ochiul oval se deschide din ce în ce mai mult...

Trecu dincolo.

Fu uşor dezamăgită când descoperi că sunt aproape de casă, nu departe de bolovanul de pe care priveau stelele.

Ia stai: chiar era bolovanul lor?

Clipi, iar când deschise ochii, domnul Jenkins şi Blajeny erau acolo, împreună cu Calvin (mulţumesc, Blajeny!) care-i întindea mâna şi-o încălzea cu strălucirea zâmbetului său.

Frigul tomnatic fusese înlocuit de o briză luminoasă şi caldă de vară. Peste tot în jurul lor răsuna zgomotul făcut de insecte văratice, greieri, cosaşi, şi, mai puţin plăcut, bâzâitul unui ţânţar. Broaştele orăcăiau de zor şi un brotăcel de copac îşi fredona cântecelul pueril. Cerul era înţesat de stele, care păreau întotdeauna mai aproape de pământ pe timpul verii decât pe timpul iernii.Blajeny se aşează pe stâncă cu picioarele încrucişate şi îi chemă lângă el. Meg se aşează în faţa lui şi văzu că Louise era încolăcită în apropiere, cu capul pe una dintre aripile întinse ale lui Proginoskes. Calvin stătea alături de Meg, iar domnul Jenkins rămăsese stingher în picioare, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

Meg se apropie şi mai mult de Calvin şi privi spre cer.

Şi i se tăie răsuflarea. Stelele, apropiate de pământ şi dese precum margaretele pe cerul văratic, nu erau planetele şi constelaţiile bine cunoscute, cele pe care le privise atât de des împreună cu părinţii ei. Erau la fel de diferite precum constelaţiile pe care le văzuse când o dusese Proginoskes să vadă grozăvia înfăptuită de Echthroi.

— Blajeny, întrebă Calvin, unde suntem?

— Metron Ariston.

— Ce este un Metron Ariston? O planetă?

— Nu. Este o idee, un postulat[1]. Mi se pare mai uşor să postulez când sunt în galaxia mea de acasă, aşa că suntem aproape de sistemul solar Mondrion, din galaxia Veganuel. Stelele pe care le vedeţi îmi sunt bine cunoscute, sunt cele pe care le văd de pe planeta mea.De ce suntem aici?

— Postulatul Metron Ariston face posibil ca toate dimensiunile să devină relative. Pe Metron Ariston poţi căpăta dimensiuni care să-ţi permită să comunici cu o stea gigantică sau cu o farandolă minusculă.

Meg simţi un moment de şoc şi de neîncredere. Farandolele erau şi mai puţin reale pentru ea decât „dragonii" lui Charles Wallace.

— O farandolă! Chiar o să vedem o farandolă?

— Da.

— Dar e imposibil. O farandolă e atât de mică, încât...

— Cât e de mică? întrebă Blajeny.

— E atât de mică, încât raţiunea noastră n-o poate concepe, aşa spune mama.

Domnul Jenkins scoase un mic zgomot confuz şi îşi transferă din nou greutatea.

Blajeny spuse:

— Şi, totuşi, doamna Murry e convinsă că a dovedit existenţa farandolelor. Haideţi să ne imaginăm ceva: aici suntem în galaxia Veganuel,

1 Adevăr, principiu, normă, lege.

la două trilioane de ani-lumină distanţă. Veganuel e cam la fel de mare precum galaxia planetei voastre. Cât timp îi ia Căii Lactee să se rotească o dată?

Pentru că nu scoase nimeni niciun cuvânt, Meg răspunse:

— Două sute de milioane de ani, în sensul acelor de ceasornic.

— Asta ne dă o idee generală despre mărimea galaxiei voastre, nu-i aşa?

— Foarte generală, spuse Calvin. Minţile noastre nu pot înţelege ceva atât de imens, atât de macro- cosmic.

— Nu încercaţi să înţelegeţi cu mintea. Minţile voastre sunt foarte limitate. Folosiţi-vă intuiţia. Gândiţi-vă la dimensiunile galaxiei voastre. Acum, gândiţi-vă la soarele vostru. E o stea, şi e mult mai mic decât galaxia, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— Acum gândiţi-vă la voi, în comparaţie cu mărimea soarelui vostru. Gândiţi-vă la cât sunteţi de mici. Aţi făcut asta?

— Oarecum, spuse Meg.

— Acum gândiţi-vă la o mitocondrie. Gândiţi-vă la mitocondriile care trăiesc în celulele tuturor organismelor vii şi la cât de mică e o mitocondrie faţă de voi.

Domnul Jenkins îşi spuse:

— Credeam că Charles Wallace le-a inventat ca să se dea mare.

Blajeny continuă:

— Acum gândiţi-vă că o farandolă e mult mai mică decât o mitocondrie, aşa cum o mitocondrie e mai mică decât voi.
— De data asta, spuse Calvin, problema e că minţile noastre nu pot concepe nimic atât de micro- cosmic.
Blajeny zise:
— Sau putem spune că o farandolă e la fel de mică faţă de voi, cum sunteţi voi faţă de o galaxie.
Calvin fluieră.
— Atunci, pentru o farandolă, noi suntem cât o galaxie?
— Mai mult sau mai puţin. Voi chiar sunteţi o galaxie pentru farandolele voastre.
— Atunci cum am putea să întâlnim o farandolă?
Blajeny răspunse răbdător:
— Tocmai v-am explicat că pe Metron Ariston putem să lăsăm deoparte dimensiunile, care, de fapt, sunt destul de neimportante.
întoarse capul şi privi în direcţia stâncilor glaciale.
— Stâncile sunt într-adevăr acolo? întrebă Meg.
— Nimic nu este nicăieri în Metron Ariston, spuse Blajeny. V-am oferit o setare vizuală familiară ca să vă fie mai uşor. Trebuie să încercaţi să înţelegeţi şi altfel lucrurile, nu doar cu minţişoara voastră omenească, care nu-i foarte folositoare în problemele cu care ne confruntăm.
Domnul Jenkins se aşeză, în sfârşit, pe bolovan, ghemuindu-se într-o poziţie incomodă.

— Atunci cu ce să înţeleg? Eu n-am o intuiţie foarte bună.
— Trebuie să înţelegeţi cu inimile voastre. Cu întregul vostru, nu doar cu o părticică.
Domnul Jenkins oftă.
— Sunt prea bătrân ca să mai fiu educat. Un câine bătrân nu poate învăţa trucuri noi. Mi-a trecut vremea.
Meg strigă:
— O, nu, domnule Jenkins, sunteţi abia la început!
Domnul Jenkins clătină din cap.
— Poate era mai bine dacă nu mă Numeai. De ce a trebuit să te văd aşa? Sau pe frăţiorul tău. Sau pe fiara aia înspăimântătoare.
Reacţia lui Proginoskes semănă cu o mică erupţie vulcanică.
Domnul Jenkins încremeni şi mai tare, însă mai palid nu avea cum să devină.
— Mai sunt şi alţii ca tine?
— Există destul de mulţi heruvimi, răspunse Proginoskes, dar niciunul nu-i la fel.
— Asta e! spuse domnul Jenkins. Exact!
îşi scutură absent mătreaţa şi scamele de pe umerii costumului negru.
Blajeny, ascultând cu atenţie, îşi plecă curtenitor capul mare.
— Exact ce, domnule Jenkins?
— Nimeni n-ar trebui să fie exact ca ceilalţi.
— Şi există aşa ceva?

— Acei... impostori... care s-au dat drept mine. Când te vezi dublat, triplat... ajungi să-ţi pierzi minţile.
Dintr-un impuls, Meg se ridică şi alergă către director.
— Dar ei nu sunt ca dumneavoastră, domnule Jenkins! Nimeni nu este! Sunteţi unic. Doar v-am Numit, nu-i aşa?
Prin lentilele ochelarilor se vedeau ochii înceţoşaţi şi miraţi ai domnului Jenkins.
— Da! Da, aşa e! Bănuiesc că de-asta sunt aici... orice-ar însemna aici.
Se întoarse spre Blajeny.
— Pe ceilalţi domni Jenkins i-ai numit cumva Echthroi?
— Da. Echthroi sunt cei care urăsc, cei care se opun Numirii tale, cei care vor să te ne-Numească. Natura iubirii este să creeze. Natura urii este să distrugă.
Domnul Jenkins spuse trist:
— Mă tem că n-am fost o persoană prea iubitoare.
Meg simţi un fulger de intuiţie ascuţit şi strălucitor ca flacăra heruvimului. Asemenea unei flăcări, îi simţi arsura.
— Of, domnule Jenkins, nu înţelegeţi? De fiecare dată când mă purtam groaznic în biroul dumneavoastră şi vă uram, de fapt mă uram pe mine. Mama avea dreptate. Mi-a spus că vă subestimaţi.
Domnul Jenkins răspunse cu o voce ciudată pe care nu i-o mai auzise niciodată înainte, complet diferită de vocea lui obişnuită, nazală şi stridentă.

— Asta-i valabil pentru amândoi, nu-i aşa, Margaret? Când am crezut că părinţii tăi mă privesc de sus, de fapt eu mă priveam de sus. Dar nu ştiu cum să mă privesc altfel.

Acum, în cele din urmă, Meg îl văzu pe acel domn Jenkins care îi cumpărase pantofi lui Calvin şi se chinuise să-i facă să pară uzaţi.

Domnul Jenkins se întoarse spre Blajeny.

— Aceşti Echth...

— Echthroi. La singular, Echthros.

— Aceşti Echthroi care mi-au luat... înfăţişarea, spuse domnul Jenkins, pot face şi mai multe probleme?

— Da.

— îi pot face rău lui Charles Wallace?

— îl pot eXtermina, spuse heruvimul.

Meg îşi trimise gândurile de dor şi teamă spre frăţiorul ei.

— N-ar fi trebuit să plecăm de lângă el... începu ea să spună, apoi se opri.

îl simţi pe heruvim mişcându-se blând în mintea ei, ajutând-o, îndrumându-i gândurile. Apoi i se păru că e alături de Charles Wallace, dar nu în realitate, nu în persoană, ci în inima ei. Cu ochii inimii, o văzu pe mama lor purtându-l pe scări, îl văzu pe Charles atârnând fără vlagă în braţele mamei sale, cu picioarele bălăngănindu-se. Doamna Murry intră în camera lui, o încăpere micuţă cu lambriuri, un mic şemineu şi cu unul dintre pereţi acoperit cu un tapet cu fulgi de zăpadă, albaştri şi albi. O cameră singură şi confortabilă. Fereastra dădea spre pădurea de pini

din spatele casei, iar lumina ce se revărsa înăuntru era blândă şi plăcută.

Doamna Murry îl aşeză pe Charles Wallace pe pat şi începu să-l dezbrace. Copilul abia mai avea putere s-o ajute. Făcu un efort să zâmbească şi spuse:

— în curând o să mă fac bine. Meg o să...

— Meg o să se întoarcă de la şcoală peste câteva ore, spuse mama lor. O să urce imediat să te vadă. Şi dr. Louise e pe drum.

— Meg nu e la şcoală.

Până şi vorbitul devenise un efort. Doamna Murry nu-l contrazise, cum ar fi făcut de obicei, ci doar îl ajută să-şi pună pijamaua.

— Mi-e frig, mamă.

îl acoperi mai bine cu păturile.

— Mă duc să-ţi mai aduc o pătură.

Pe scări duduiră nişte paşi şi apoi dădură buzna înăuntru gemenii:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— E bolnav Charles? Doamna Murry le răspunse încet:

— Nu se simte prea bine.

— E aşa de rău că trebuie să stea în pat?

— Iar a dat de bucluc la şcoală?

— N-a păţit nimic la şcoală. A adus-o pe Louise, care a făcut senzaţie, cum era de aşteptat.

— Louise a noastră?

— Louise cea Mare?

— Da.

— Bine le-ai făcut, Charles!

— Le-ai arătat tu!

Charles Wallace reuşi să le zâmbească frumos.

— Sandy, spuse doamna Murry, te rog să aduci nişte lemn pentru foc. S-a făcut puţin cam frig. Den- nys, te rog, adu-mi o altă pătură din dulapul de cedru...

— Bine. Sigur. Imediat!

— Şi Meg o să-ţi citească ceva când ajunge acasă, Charles.

Lui Meg i se păru că-l aude pe Charles Wallace repetând că Meg nu e la şcoală, dar scena fu parcă învăluită de ceaţă, camera lui Charles Wallace dispăru şi Meg se trezi stând în picioare, lipită de heruvim, care o îmbrăţişa strâns cu una dintre aripile sale.

Blajeny spuse:

— Acum, copii, e timpul pentru o lecţie. Să ne prefacem că e zi. Ştiţi că puteţi face asta. Credinţa presupune practică, dar nici tu, Calvin, nici tu, Meg, nu sunteţi destul de mari să fi uitat de tot cum se face. Trebuie să credeţi pentru voi, dar şi pentru domnul Jenkins. Poate părea o sarcină simplă, dacă ne gândim la gravitatea situaţiei, dar e o practică pentru ceea ce urmează. Acum! Credeţi. Prefaceţi noaptea în zi.

Heruvimul îşi retrase aripa şi Meg îl luă de mână pe Blajeny. Mâna ei, foarte mică în comparaţie cu a lui, îi amintea de vremuri în care era mai mică decât Charles Wallace şi îl ţinea de mână pe tatăl ei, în deplină iubire şi încredere. Ridică privirea spre chipul grav şi întunecat al lui Blajeny şi se uită în ochii săi ciudaţi de culoarea chihlimbarului, care

uneori te duceau cu gândul la lumina rece a lunii, iar acum străluceau cald, precum soarele. Culorile inundară cerul postulatului Metron Ariston, o boltă albastră, fără nori, strălucitoare şi caldă. În jurul stâncii, ierburile văratice se mlădiau sub mângâierea brizei; o pasăre începu să cânte şi fu apoi acompaniată de alta, şi de altele, până când fură înconjuraţi de cântecul lor. Iarba era presărată cu flori de câmp, margarete, bulgări de soare, brebenei, toporaşi, ciulini violeţi, toate florile verii, înflorite şi strălucitoare.

Toate culorile erau mai vii decât de obicei. Părul lui Calvin, de culoarea brebeneilor, strălucea ca lumina soarelui. Pistruii lui păreau mai mari şi mai mulţi ca niciodată. Albastrul decolorat al sacoului se înviorase şi întâlnea albastrul de genţiană al ochilor săi. Purta o şosetă roşie şi una mov.

Vechiul kilt al lui Meg, decolorat după nenumărate spălări, părea nou, dar părul ei, se gândi ea, era probabil la fel de cenuşiu ca întotdeauna. Domnul Jenkins rămăsese tot palid şi fără culoare. Louise cea Mare, însă, părea şi mai uriaşă ca de obicei, iar spiralele ei aveau străluciri violete şi aurii.

Meg se uită către Proginoskes care fu cât pe-aci s-o orbească cu strălucirea sa. Trebui să-şi ferească privirea.

— Acum, copiii mei, spuse Blajeny incluzându-l şi pe domnul Jenkins, îi vom întâmpina pe ceilalţi membri ai clasei noastre.

Din spatele stâncii glaciale mai mici, apăru o creatură micuţă care înaintă cu repeziciune către ei. Arăta ca un fel de şoricel albastru-argintiu, deşi lui Meg îi părea mai degrabă o creatură de mare, nu de pământ. Avea nişte urechi mari şi catifelate, iar vârfurile blănii, care se unduiau uşor în bătaia brizei, asemenea plantelor marine ce se lasă purtate de curenţii oceanului, păreau înmuiate în tonuri de lavandă. Avea nişte mustăţi neobişnuit de lungi şi nişte ochi mari şi tulburi, fără pupilă sau iris. Dar nu erau stinşi, ci străluceau ca piatra lunii.

Creatura vorbea, dar nici cu chiţăitul unui şoarece, nici cu vocea unui om. Semăna mai degrabă cu sunetul unor corzi de harpă pişcate sub apă, iar mustăţile lungi vibrau ca şi cum cineva cânta la ele. Nu pronunţă niciun cuvânt şi, totuşi, înţeleseră foarte clar că spunea ceva de genul:

— Bună ziua, voi sunteţi colegii mei de clasă?

Blajeny vorbi pe limba creaturii şoriceşti. Din gură nu-i ieşi niciun cuvânt, iar buzele sale ca de granit rămaseră neclintite. Şi, totuşi, copiii auziră minunatele acorduri de harpă.

Creatura şoricească părea foarte nemulţumită şi scoase câteva sunete care exprimau neîncredere. Din câte înţelegea Meg, motivul nemulţumirii era faptul că, alături de un pământean, îi va fi greu să treacă şi cele mai

simple examene. Un heruvim ar putea fi de ajutor, dar pământenii sigur îl vor...

Proginoskes spuse:

— Şi eu am avut îndoieli în legătură cu pământenii. Dar tocmai am trecut împreună cu fata pământeană de prima probă, şi ea a fost cea care a rezolvat-o.

Mustăţile creaturii şoriceşti fremătară.

— înseamnă că n-a fost cine ştie ce probă. Putem să începem, Blajeny? Mai avem doar un parsec[1] înainte să-mi depun raportul preliminar. Şi văd că am multe de învăţat pe oricine voi avea nefericirea să-l am ca partener, chiar şi pe heruvim.

Coada lungă, de culoarea lavandei, terminată la vârf cu un mic evantai în forma unei corzi de peşte, se răsuci, iar mustăţile se zbârliră în direcţia lui Meg.

Meg se zbârli la rândul ei:

— Poate când o să fiu la fel de bătrână ca tine, o să te pot învăţa şi eu câteva lucruri!

Mustăţile creaturii şoriceşti vibrară frenetic.

— Vârsta e imaterială. Şi, dacă vrei să ştii, abia ieri m-am născut.

— Atunci ce cauţi aici?

Creatura şoricească se ridică pe lăbuţele din spate. Acum lui Meg nu-i mai părea un şoarece, ci mai degrabă un crevete micuţ, cu antenele în vânt.

1 Parsecul este unitate de măsură a distanţelor inter- astrale. Este egală cu 3,26163626 ani-lumină.

— în vremurile noastre se naşte doar câte o farandolă la o generaţie, aşa că începem şcoala din clipa în care ne naştem.

— Eşti o farandolă!

— Bineînţeles, ce te-ai fi aşteptat să fiu? Ce altceva aş putea fi? Toată lumea ştie că farandolele...

îl întrerupse.

— Nu ştie nimeni. Până în urmă cu câţiva ani, când am început să aflăm mai multe despre mito- condrii, existenţa farandolelor n-a fost nici măcar bănuită. Mama a reuşit abia acum să izoleze efectul farandolelor asupra mitocondriilor cu ajutorul mi- cro-sonarului. Chiar şi cu microscopul micro-electronic, existenţa farandolelor abia poate fi dovedită, dar ele nu pot fi văzute cu adevărat.

Creatura şoricească, farandola, fremătă indignată din mustăţi.

— Creaturile care nu-şi cunosc locuitorii sunt foarte proaste. Mai ales dacă au norocul să fie locuite de farandole. Suntem extrem de importante şi importanţa noastră creşte din ce în ce mai mult.

Dincolo de farandolă, în spatele lui Proginoskes şi Louise, se contură rapid de-a lungul orizontului silueta unui domn Jenkins.

Pe domnul Jenkins, care stătea lângă Meg şi Calvin, îl trecu un fior.

Blajeny privi îngrijorat.

— Echthroi la orizont.

Şoricelul-farandolă nu-l băgă în seamă.

— Quercus-ul[1] meu, copacul meu, n-a mai avut un copil de o sută ani. în anii noştri, firește. Şi mie îmi va lua la fel de mult să cresc. Acum sunt abia în etapa a doua.
Meg i se adresă pe cel mai răutăcios ton.
— Se pare că o să ne povesteşti despre prima ta etapă, fie că vrem, fie că nu vrem. Aşa că dă-i înainte.
0 scurtă imagine cu Charles Wallace, urmată de imaginea unui alt Echthros-domn Jenkins, o făcură să-şi dea seama că trecerea primei probe nu însemna că totul va fi în regulă.
Şoricelul-crevete-farandolă reacţionă vibrând şi mai tare din antene.
— Ieri-dimineaţă eram încă în interiorul unicului fruct aurit al copacului meu. La prânz a căzut, s-a deschis şi am apărut eu, nou-născut. în stadiul meu de mormoloc am fost eliberat pe Metron Ariston şi metamorfozat. Şi iată-mă. Numele meu e Sporos[2], apropo, şi nu-mi place să-mi ziceţi creatura şoricească sau crevetele ăla, când vă gândiţi la mine. Sporos. Când voi încheia această etapă a educaţiei mele - dacă voi reuşi s-o închei - cu unul dintre voi ca partener, mă voi înrădăcina şi mă voi Adânci. După un eon[3], voi zămisli un lăstar verde de pe patul meu de alge, şi voi

1 Quercus este un gen din regnul *Plantae,* familia *Fagaceae.* Genul cuprinde aproximativ 600 de specii de arbori şi arbuşti. Aici este folosit cu sensul generic de arbore.

2 Sămânţă, limba greacă.

începe să cresc până voi ajunge o farandolă-conifer, o foioasă acvatico-fructiferă, ce se reproduce prin spori.

Calvin fu îngrozit.

— Eşti nebun. Am studiat biologia. Nu eşti posibil.

— Nici tu, răspunse Sporos indignat. Nimic *important* nu-i posibil. Blajeny, voi avea ghinionul să fac echipă cu unul dintre aceşti pământeni?

Louise cea Mare ridică capul dintre inelele ei şi se uită la Sporos. Apoi pleoapele ei grele se reuniră şi se închiseră.

Blajeny spuse:

— Nu te faci prea popular, Sporos.

— Eu nu sunt un simplu pământean. Pământenii sunt importanţi doar pentru că sunt locuiţi de farandole. Pentru farandole, popularitatea e imaterială.

Blajeny îl dezaprobă pe Sporos cu un gest tăcut.

— Calvin. Tu şi Sporos trebuie să lucraţi împreună.

— Nu le poţi câştiga pe toate.

Cam asta a vibrat Sporos pe limba lui, iar Meg crezu că acest răspuns ar fi trebuit să vină mai degrabă din partea lui Calvin.

Domnul Jenkins spuse:

— Blajeny, dacă-mi permiţi...

— Da?

3 Diviziune a timpului geologic de cel mai înalt grad, cuprinzând două sau mai multe ere.

— Celălalt... am văzut o copie a mea acum câteva minute, nu-i aşa?
— Da. Mă tem că da.
— Ce înseamnă asta?
Blajeny spuse:
— Nimic bun.
Proginoskes adăugă:

— Vezi tu, suntem nicăieri. Suntem în Metron Ariston. Suntem pur şi simplu într-o idee pe care Blajeny se întâmplă să o aibă în mijlocul sistemului solar Mondrion, în galaxia Veganuel. Un Ech- thros-domn Jenkins n-ar trebui să ne poată urmări aici. Asta înseamnă că...Ce? întrebă Meg.
Ca şi Blajeny, Proginoskes spuse:
— Nimic bun.
Sporos fremătă din mustăţi.
— Acum stăm la taclale? Când pornim?
— Foarte curând.
— Unde? întrebă Meg.
O cutremură o presimţire.
— într-un loc îndepărtat, Meg.
— Dar mama şi tata, Charles Wallace, gemenii... nu putem pleca de lângă Charles Wallace cât timp e atât de bolnav şi...
— Tocmai de aceea trebuie să plecăm, Meg, spuse Blajeny.
Sporos emise din nou nişte acorduri şi Meg înţelese ceva de genul:
— Nu puteţi să sunaţi acasă sau să discutaţi pur şi simplu unul cu celălalt oricând vreţi?
Apoi continuă îngrozit:
— O, Doamne, nu înţeleg cum reuşesc nişte oameni atât de ignoranţi ca voi trei să se descurce. Vreţi să spuneţi că pe planeta voastră nu comunicaţi niciodată între voi? Şi nici cu alte planete? Vreţi să spuneţi că planeta voastră se învârte izolată în spaţiu? Nu sunteţi teribil de singuri? El nu se simte singur?
— El?

— Sau ea. Planeta voastră. Voi nu vă simţiţi singuri?

— Poate puţin, recunoscu Calvin. Dar e o planetă frumoasă.

— Se prea poate, spuse Sporos. Din moment ce m-am născut abia ieri şi am dat deja nas în nas cu Metron Ariston şi cu Blajeny, nu cunosc planetele, cu excepţia celor din Sistemul solar Mon- drion, iar ele comunică tot timpul între ele. Ba chiar pălăvrăgesc prea mult, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Nu te întrebăm, încercă Meg să-l întrerupă.

Dar Sporos continuă să vibreze.

— Sper că nu m-am născut într-o mitocondrie detestabilă care trăieşte într-o gazdă umană groaznic de izolată, pe o planetă singuratică ca a voastră. Sunteţi toţi de pe aceeaşi planetă? Mă gândeam eu. Of, Doamne, îmi dau seama că n-o să am parte de niciun ajutor în niciuna dintre încercări. Aş face bine să aflu cât e ceasul.

— Cum ştii cât e ceasul? întrebă Calvin curios.

— După frunze, desigur. Vrei să spui că tu nu ştii nici măcar cât e ceasul?

— Bineînţeles că ştiu. îmi arată ceasul meu.

— Ce-i ăla un ceas?

Calvin îi arătă încheietura mâinii. Era foarte mândru de ceasul lui, primit ca premiu la şcoală. Arăta şi ora, şi data, şi mai avea şi cronometru.

— Ce obiect ciudat.
Sporos îl privi cu un oarecare dispreţ.
— Funcţionează doar pentru timpul tău, sau pentru timp în general?
— Doar pentru timpul nostru, cred.
— Deci dacă vrei să afli ce oră e aici, în galaxia lui Blajeny sau într-o mitocondrie îndepărtată, ceasul tău n-o să-ţi arate?
— Păi... nu. Arată ora în funcţie de zona temporală în care mă aflu.
— Sfântă Yadah! Cât de confuz trebuie să fíe totul la tine pe planetă. Sper că gazda mea umană nu trăieşte pe planeta ta.
Domnul Jenkins spuse rugător:
— Să-mi explice şi mie cineva ce se întâmplă...
— Domnule Jenkins, spuse Meg. Ştiţi ce sunt Echthroi...
— Nu ştiu. Ştiu doar că s-au dat drept mine.
Blajeny îşi puse ambele mâini uriaşe pe umerii aduşi ai domnului Jenkins şi îl privi cu seriozitate.
— în lume acţionează forţe ale răului. Domnul Jenkins încuviinţă clătinând din cap.
Nu-l putea contrazice.
— Sunt răspândite prin tot universul.
Domnul Jenkins aruncă o privire spre heruvim, care-şi întinsese aripile la maximum, ca şi cum şi-ar fi flexat muşchii.
— Cât de mari sunt?
— N-au dimensiune şi sunt de toate dimensiunile. Un Echthros poate fi mare cât o galaxie şi mic cât o farandolă. Sau, după cum ai văzut, poate fi o replică a ta. Aceştia sunt războinicii

neantului, cei care ne-Numesc. Scopul lor e exterminarea totală - vor să distrugă toată creaţia.
— Ce legătură au cu Charles Wallace?
— Echthroi încearcă să-i distrugă mitocondriile.
— Dar de ce şi-ar bate capul cu un copil?
— Soarta universului nu depinde întotdeauna de cei măreţi sau importanţi.
Louise cel Mare sâsâi, iar Meg fu aproape sigură că încerca să le transmită că va rămâne alături de Charles Wallace şi-l va încuraja să lupte pentru viaţă.
— Of, Louise, te rog, nu-i aşa că nu-l vei părăsi? îl vei ajuta?
— Nu-l voi părăsi.
— Se va face bine?
Louise rămase tăcută.
Blajeny îi spuse domnului Jenkins:

Charles Wallace va muri dacă mitocondriile lui vor muri. înţelegi asta?Domnul Jenkins clătină din cap.

— Credeam că inventează. Credeam că vrea să se dea mare. Nu ştiam că mitocondriile există în realitate.

Blajeny se întoarse spre Meg.

— Explică-i.

— Voi încerca. Dar nici eu nu sunt sigură că înţeleg, domnule Jenkins. Ştiu sigur că avem nevoie de energie pentru a trăi. înţelegeţi?

— Până aici, da.

Simţea cum Blajeny îi transmitea informaţii şi, involuntar, mintea ei le ordona, le simplifica şi le punea în cuvinte pe înţelesul domnului Jenkins.

— Ei bine, fiecare mitocondrie din corpul nostru are propriul sistem de reglare a ratei de ardere a combustibilului. Aţi înţeles, domnule Jenkins?

— Te rog să continui, Margaret.

— Dacă numărul de farandole din orice mitocondrie scade sub un punct critic, atunci hidrogenul nu mai poate fi transportat. Pur şi simplu nu mai e suficient combustibil, iar consecinţa este moartea cauzată de lipsa de energie.

Simţi cum i se face pielea de găină. Era aproape de neîndurat să spună cu voce tare ce i se putea întâmpla lui Charles Wallace.

Simţi îndemnul lui Blajeny şi continuă.

— Ceva nu e în regulă cu mitocondriile lui Charles Wallace. Nu ştiu sigur despre ce e vorba, pentru că nu înţeleg cuvintele, dar farandolele lui sunt pe moarte. Poate se ucid între ele... Nu, nu-i asta. Mi se pare că refuză să cânte, dar asta n-are

niciun sens. Ideea e că mor şi, din cauza asta, mitocondriile lui nu mai produc destul oxigen.
Se opri furioasă.
— Blajeny! Astea-s nişte prostii! Cum putem să-i oprim din ce s-au apucat să facă, când sunt atât de mici, încât nu putem nici măcar să-i vedem? Trebuie să ne spui! Cum putem să-l ajutăm pe Charles?
Kythingul lui Blajeny era calm şi rece ca oţelul.
— Veţi afla în curând.
— Ce să aflăm?
— Ce trebuie să faceţi ca să-i învingeţi pe Echthroi. Când veţi ajunge acolo, copiii mei, veţi şti.
— Când vom ajunge unde?
— într-una dintre mitocondriile lui Charles Wallace.

Călătorie spre interior

Acum că-l auzise pe Blajeny spunând-o cu voce tare, lui Meg i se păru singura soluţie logică. Dacă voiau să-l salveze pe Charles Wallace, dacă farandolele îi cauzau boala, dacă Echthroi acţionau înăuntrul său, atunci singura speranţă era ca ei să devină suficient de mici, să intre într-una dintre mitocon- driile lui şi să vadă ce se întâmplă cu farandolele lui.

— Metron Ariston, spuse Calvin încet. Dimensiune. Unde dimensiunile nu contează. Atât de mici, pe cât e o galaxie de mare. Dar ne poţi face atât de mici?

Blajeny zâmbi.

— Dimensiunea e ceva relativ.

— Oricum, privi Meg către Sporos, deja vorbim cu o farandolă.

Dacă ar fi încercat să-şi imagineze o farandolă, în niciun caz n-ar fi semănat cu Sporos.

Domnul Jenkins se ridică cu greu şi se duse cu mersul lui ca de barză lângă Blajeny.

— Nu ştiu de ce m-am gândit c-aş putea fi de ajutor. Chestiile astea mă depăşesc total. Aş fi doar o piedică pentru copii. Ar fi bine să mă trimiţi înapoi la şcoala mea. Cel puţin acolo nu mă aşteaptă nicio surpriză.

— Şi dimineaţa asta? întrebă Blajeny. N-a fost o surpriză? Nu vă pot spune de ne-aţi fost trimis, domnule Jenkins, pentru că nici eu nu ştiu încă. Dar Meg v-a Numit...

— încă nu înţeleg pe deplin implicaţiile acestui lucru.

— înseamnă că sunteţi parte din ceea ce se va întâmpla.

Domnul Jenkins oftă.

Blajeny îşi întinse braţele, îmbrăţişându-i pe toţi cu un singur gest.

— Mitocondria în care vă trimit poartă numele de Yadah. Acolo s-a născut Sporos.

Sporos dansă în jurul lor, fremătând indignat din mustăţi.

Meg strigă la el:

— Dacă eşti în Charles Wallace, dacă el e galaxia ta, să ştii că eşti în cel mai special loc din univers!

Louise îşi trimise cântecul şuierător spre Meg. Toată mânia dispăru când Meg întrezări, printre acordurile cântecului, o altă imagine cu Charles, ghemuit sub pături. Mama lui îl ridică şi-l

sprijini mai sus pe perne, încercând să-i uşureze respiraţia greoaie. Apoi dădu la o parte păturile pentru ca dr. Louise să-i poată asculta inima cu stetoscopul, îşi ridică îngrijorată privirea şi Meg înţelese că-i sugerează mamei sale să sune la Brookhaven.

— Atunci, oxigen! strigă Meg către Louise cea Mare şi Blajeny. Nu l-ar ajuta oxigenul pe Charles?

— Pentru o vreme. Dr. Colubra se va ocupa de asta când va veni vremea.

Ochii lui Meg se umplură de lacrimi.

— Of, Louise, ai grijă de el. Nu-l lăsa să abandoneze lupta!

Domnul Jenkins întrebă:

— Ar lăsa cineva sănătos la cap un şarpe lângă un copil bolnav?

— Sunt sigură că dr. Louise o va lăsa, spuse Meg, am auzit ce-a spus în laboratorul mamei noaptea trecută. Blajeny! Şi dr. Louise e un învăţător?

Blajeny încuviinţă.

Inima lui Meg fu cuprinsă de speranţă.

— Şerpi, murmură domnul Jenkins. Mitocondrii. Echthroi.

Meg îşi înghiţi un suspin şi îşi scoase ochelarii ca să şteargă lentilele pătate de lacrimi.

Domnul Jenkins se uită la ea şi i se adresă pe cel mai rigid ton academic.

— Omul. Punctul de referinţă al universului. Şi Charles Wallace... despre asta e vorba? în acest moment, Charles Wallace e punctul de echilibru?

Blajeny îl aprobă solemn clătinând din cap.

— Deci ce se întâmplă cu mitocondriile şi farandolele lui?
Se uită la Meg aşteptând o explicaţie.
Ea încercă să-şi adune gândurile.
— Ţineţi minte, domnule Jenkins, cât de tare vă place citatul din Benjamin Franklin: „Trebuie să rămânem uniţi, altfel vom atârna în bătaia vântului."[1] Aşa stau lucrurile şi cu fiinţele umane, şi cu mitocondriile şi cu farandolele - şi cu planeta noastră, cred, şi cu sistemul solar. Ori trăim împreună în armonie, ori nu vom mai trăi deloc. Dacă e ceva în neregulă cu mitocondriile lui Charles Wallace...
Vocea i se stinse.
Domnul Jenkins clătină din cap.
— Ce putem face? Ce putem spera să facem?
Apoi strigă îngrozit.
— O, nu!
Falsul domn Jenkins pe care-l văzuseră înainta rapid spre ei. Louise îşi ridică capul sâsâind înspăimântător.
— Repede! Blajeny îşi întinse larg braţele, tră- gându-i pe domnul Jenkins, pe Sporos şi pe Calvin la adăpostul lor.

1 în original „We must all hang together or most assuredly we will all hang separately". Se presupune că Benjamin Franklin a rostit aceste cuvinte în contextul semnării Declaraţiei de Independenţă, pentru a scoate în evidenţă importanţa şi gravitatea situaţiei. Franklin cheamă la unitate, deoarece nesem- narea Declaraţiei de către unii delegaţi putea periclita soarta Războiului de Independenţă. Pierderea războiului ar fi adus cu sine nulitatea Declaraţiei, iar semnarea acesteia ar fi fost considerată un act de trădare, pedepsit cu spânzurătoarea.

Proginoskes o trase pe Meg lângă el, învăluind-o cu aripile şi cu ritmul inimii sale. Păru să vibreze şi ea la unison cu bătaia inimii heruvimului.

Pupila ovală se dilată, iar ea trecu dincolo spre...

Nu-şi putu da seama unde erau, simţi doar prezenţa celorlalţi. Auzi vocea lui Blajeny, ca printr-un vast tunel:

— înainte să pornim vreau să vă arăt ceva care să vă încurajeze.

Meg privi în jur. în faţa ei era o vâltoare ritmică de vânt şi flăcări, dar foarte diferite de ale heruvimului. Acesta era un dans, un dans ordonat şi graţios, dar care lăsa totuşi impresia unei libertăţi depline, totale, şi a unei bucurii imposibil de descris în cuvinte. Pe măsură ce dansul avansă, ritmul se acceleră şi modelul deveni mai clar şi tot mai aproape, vânt şi foc dansând laolaltă, bucurie, cântec, armonie, împletindu-se în uniunea vântului şi focului.

Apoi vântul, focul, dansul şi cântecul se unira într-o unică sferă ce se rotea şi dansa.

Meg îl auzi pe domnul Jenkins întrebând neîncrezător:

— Ce-a fost asta?

Blajeny răspunse:

— Naşterea unei stele.

Domnul Jenkins protestă:

— Dar e atât de mică, încât o pot ţine în palmă.

Apoi pufni indignat:

— Atunci eu cât sunt de mare?

— Nu trebuie să vă mai gândiţi la mărime. E relativă şi irelevantă.
Meg deja nu-şi mai bătea capul cu mărimea. Voia să ştie altceva.
— Progo, steaua va fi Numită?
— El le dă fiecăreia câte un nume, spuse heruvimul.
Meg privi uluită steaua. Era într-adevăr aşa de mică, încât ar fi putut să întindă mâna şi să o prindă, dar văpaia era atât de intensă, încât din ea se revărsa acel cântec al flăcărilor. Se gândi cu uimire: „Probabil sunt de mărimea unei galaxii." Apoi toate gândurile se dizolvară în gloria cântecului şi dansului.
Vocea lui Blajeny tună:
— Acum!
Fu trasă din nou în Proginoskes, în ritmul inimii lui uriaşe, în întunericul ochiului, dincolo de...
Nu!
Fu înghiţită de flăcări. Simţi în cântul cosmic o rupere violentă de ritm, o discordanţă sălbatică...
încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Simţi o durere atât de intensă, încât nu mai putu să îndure nici măcar o secundă; încă o secundă şi durerea ar fi anihilat-o în întregime.
Apoi durerea dispăru şi simţi din nou ritmul inimii heruvimului, foarte rapid şi uşor dezordonat.
— Trebuie să doară atât de tare?
Şocul şi durerea o făcură să se răstească furios. Mâinile şi picioarele îi tremurau.

Proginoskes părea să aibă probleme. Inima continua să-i bată repede şi neregulat. I se păru că-l aude spunând:

— Ne-am ciocnit de un Echthros.

Şi ea respira cu greu. Simţi că era întru totul prezentă, cu toţi atomii adunaţi la un loc, era din nou Meg. Şi totuşi, când îşi deschise ochii, văzu doar întuneric. Ascultă cu atenţie şi, printr-un zumzăit ce i-a părut la început asemănător celui făcut de insecte într-o noapte de vară, i se păru că poate auzi - sau simţi - un puls constant.

— Progo, unde suntem?

— înYadah.

— Adică în interiorul lui Charles Wallace? în- tr-una dintre mitocondriile lui?

— Da.

Era de neînchipuit.

— Ce-i duduitul ăsta asurzitor? Inima lui Charles Wallace?

îl simţi pe Proginoskes negând în mintea ei.

— Este ritmul lui Yadah.

— Parcă ar fi bătăile inimii.

— Megling, acum nu mai suntem pe Pământ. Suntem înYadah. în timpul farandolelor, inima lui Charles Wallace bate o dată la un deceniu.

Fu scuturată de un fior. Braţele şi picioarele continuau să-i tremure. Clipi, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul.

— Progo, nu văd.

— Nimeni din interior nu poate vedea, Meg. Aici nu avem nevoie de ochi.

Inima ei înspăimântată bătea în contrapunct cu ritmul mitocondriei. Nu reuşi să se concentreze pe ce spunea Proginoskes:

— Îl putem numi ritm circadian. Toată viaţa are nevoie de un ritm pentru...

Ea îl întrerupse.

— Progo! Blajeny! Nu mă pot mişca!

Îl simţi pe Proginoskes înlăuntrul minţii ei. Gândirea lui se liniştise, îşi revenea din ceea pe el îl speriase, iar ei îi provocase atât de multă durere.

— Blajeny n-a venit cu noi.

— De ce?

— Nu-i momentul pentru întrebări prosteşti.

— De ce sunt prosteşti? De ce nu pot să văd? De ce nu mă pot mişca?

— Meg, trebuie să te linişteşti, altfel nu voi putea comunica cu tine. N-o să ne putem ajuta unul pe celălalt.

Făcu un efort extraordinar să se calmeze, dar cu fiecare bătaie a inimii se încorda şi se speria şi mai tare. Cum putea inima ei să bată atât de repede, dacă a lui Charles Wallace bătea doar o dată la un deceniu?

Proginoskes gândi zgomotos spre ea:

— Timpul e la fel de puţin important ca mărimea. Ţi se cere doar să fii prezentă Acum, în acest moment care ne-a fost dăruit.

— Nu mă simt eu însămi. Nu sunt eu însămi! Sunt parte din Charles Wallace.

— Meg. Eşti Numită pentru totdeauna.

— Dar Progo...

— Spune tabla înmulţirii.

— Acum cine se poartă prosteşte?
— Megling, asta te va ajuta să te întorci la tine. încearcă.
— Nu pot.
îşi simţi mintea confuză şi amorţită. Nu mai ştia nici să numere până la zece.
— Cât fac 7 ori 8?
Ea răspunse automat.
— 56.
— Care este produsul dintre 2/3 şi 5/7.
Mintea îi vibră şi apoi se limpezi.
— io pe **2i.**
— Care este următorul număr prim după 67?
— 71.
— Acum putem gândi împreună?
în întrebarea lui Proginoskes se simţi foarte multă îngrijorare.
Concentrarea pe care heruvimul o îndreptase spre Meg reuşi să-i potolească panica.
— Sunt în regulă. Unde-i Calvin? Unde-i domnul Jenkins? Şi creatura aia... Sporos?
— Sunt toţi aici. în curând vei putea comunica cu ei. Dar mai întâi trebuie să aflăm în ce constă a doua încercare.
— Să aflăm?
îşi simţea în continuare mintea înceţoşată de durere şi frică.
Avu răbdare cu ea.
— La fel cum am aflat care a fost prima încercare.
— Tu ai ghicit, spuse ea. Ştii care-i a doua probă?
— Cred că are legătură cu Sporos.

— Dar ce?
— Asta trebuie să descoperim.
— Atunci trebuie să ne grăbim.
încercă să-şi tempereze nerăbdarea.
— Meg, trebuie să lucrez cu tine şi cu domnul Jenkins în acelaşi timp, pentru că el nu ştie cum să-mi dea voie să mă mişc în mintea lui, aşa cum o faci tu, aşa că va trebui să mă ajuţi. Farandolele adulte nu vorbesc ca oamenii, ci fac kything.
— La fel ca heruvimii?
— Da, la fel ca unii dintre cei Străvechi. Cei mai tineri comunică prin ceea ce voi numiţi telepatie. Termenul nu e important. Domnul Jenkins nu înţelege deloc kythingul şi va trebui să-l ajuţi.
— Voi încerca. Dar trebuie să mă ajuţi, Progo.
— întinde mâna dreaptă...
— Nu pot să mă mişc.
— N-are importanţă. Mişcă-ţi mâna în mintea ta. Fă-o prin kything. Transmite faptul că domnul Jenkins stă lângă tine şi că ţi-ai întins mâna spre el. Poţi să faci asta?
— încerc.
— Poţi să-i simţi mâna?
— Aşa cred. Cel puţin, asta încerc să-mi imaginez.
— Ţine-l de mână. Strâns. Ca să ştie că eşti acolo.
Mâna ei, care nu mai era nici pe departe mâna
pe care-o ştia, se mişcă totuşi după un tipar cunoscut, iar ei i se păru că simte o uşoară

presiune, încercă să comunice prin kything cu directorul.

— Domnule Jenkins, sunteţi acolo?

— Sunt aiiiici.

Suna ca ecoul unei voci răguşite de la praful de cretă. Dar ştiu că ea şi domnul Jenkins erau împreună.

— Meg, va trebui să-i comunici tot ce-ţi spun eu. Dacă mă mişc în mintea lui, îl rănesc. El nu-mi poate absorbi energia. Acum încearcă să-i traduci simultan: fă-l să înţeleagă că materia unei farandole adulte nu se mişca aşa cum ştiţi voi, ci asemenea felului în care se mişcă plantele sau copacii atunci când nu există nicio briza care să le cauzeze mişcarea, sau cum se mişcă o pădure de alge. O farandolă adultă se mişcă prin kything. Domnului Jenkins nu-i va fi uşor să înveţe kything, pentru că au trecut foarte mulţi ani de când s-a cunoscut pe sine, cel real.

Meg oftă cu un fel de oboseală tensionată, dân- du-şi seama dintr-odată ce cantitate enormă de energie consumase acest kything intens. Heruvimul se mişcă uşor şi repede în mintea ei, iar kythingul lui trecu dincolo de simţurile ei şi ajunse la o conştientizare pe care n-o mai cunoscuse niciodată. Scotoci după imagini care s-o exprime pe înţelesul domnului Jenkins.

Marea, o mare vastă, vălurită, fără de sfârşit. Ei se aflau cumva în ea, la o mare adâncime, mai adânc decât se poate scufunda o balenă. Suprafaţa mării şi orice lumină care ar fi putut pătrunde prin ea erau la sute de stânjeni depărtare. în întunericul adâncurilor exista

mişcare, o mişcare care făcea parte din acel ritm pe care-l confundase cu bătaia inimii lui Charles Wallace. Mişcarea prinse contur şi formă şi cu ochii minţii începu să vadă imagini, proiecţii vizuale ce se suprapuneau rapid una peste cealaltă. încercă să i le transmită domnului Jenkins: o pădure primordială de ferigi; un pat uriaş de alge, legănate de curenţii submarini;

o pădure seculară de copaci străvechi cu scoarţa argintie;

copaci acvatici al căror frunziş verde argintiu-au- riu se unduia regulat şi ritmic. Frunzele lungi nu erau însă suflate de vânt sau curent, ci se mişcau din propria voinţa, învălurindu-se asemenea ciudatelor creaturi marine, pe jumătate plante, pe jumătate animale.

La imaginile vizuale se adăugă o muzică ciudată, nepământeană, amplă. Cântecul mării înconjurătoare.

Farandolele.

Simţi din partea domnului Jenkins confuzie şi nelămuriri. Pentru el farandolele erau nişte creaturi micuţe şi zvăpăiate, precum Sporos, nicidecum precum copacii subacvatici pe care încercase ea să-i arate.

Proginoskes îi transmise prin kything:

— Copacii subacvatici, cum îi numiţi voi, sunt ceea ce Sporos va deveni atunci când se va Adânci. După aceea se numesc fara. După ce se va Adânci, nu va mai fi nevoit să alerge de colo colo. Un fara adult este şi mai puţin limitat de timp şi spaţiu decât o fiinţă umană, pentru că

farele pot fi împreună în orice moment şi în orice loc; distanţa nu le desparte.

— Se mişcă fără să se mişte? întrebă Meg.

— Se poate spune şi aşa.

— Trebuie să învăţ şi eu să mă mişc fără să mă mişc?

— Da, Meg. într-o mitocondrie nu se poate altfel. în Yadah nu poţi să stai pe nimic şi nu există un spaţiu prin care să te mişti. Dar pentru că eşti pământeană, şi pământenii excelează în adaptabilitate, poţi învăţa această mişcare prin nemişcare, îi traduci domnului Jenkins?

— încerc.

— Continuă, Meg. Vom avea mai târziu timp să ne odihnim, dacă nu...

Simţi o durere scurtă şi ascuţită, care apoi fu retrasă numaidecât.

— Unii dintre Cei Străvechi pot face kything nu numai de la mitocondrie la mitocondrie, în interiorul gazdelor umane, ci pot comunica şi cu farandole din mitocondriile altor gazde umane. îţi aminteşti ce şocat a fost Sporos când Calvin a spus că oamenii nu pot face aşa ceva?

— Da, dar Progo, domnul Jenkins nu înţelege de ce Sporos aleargă de colo colo, ca un şoarece de jucărie. Nici eu nu înţeleg. Nu seamănă deloc cu copacii subacvatici pe care tocmai i-am văzut.

— Sporos este, aşa cum a spus şi el, doar un copil, deşi a jonglat puţin cu cronologiile când ne-a spus că s-a născut ieri. O farandolă adolescentă a trecut deja prin etapele sale timpurii, a prins rădăcină şi e pe cale să devină un fara adult. Pentru Sporos a cam venit vremea să lase în urmă copilăria şi să se Adânceascâ. Dacă n-o va face, Echthroi vor câştiga o nouă bătălie.

— Dar de ce nu vrea să se Adânceascâ?

— Calvin nu reuşeşte să comunice cu el. Sporos îl ţine la distanţă. Trebuie să-l ajutăm să se Adânceascâ, Meg. Sunt convins că asta-i a doua noastră încercare.

Să-l facă pe Sporos să se Adânceascâ împotriva voinţei lui. Părea o misiune imposibilă pe lângă Numirea unuia dintre cei trei domni Jenkins.

— Şi cum facem asta?

El îi răspunse cu o altă întrebare.

— Eşti calmă?

Calmă! Apoi ajunse din nou în acel loc ciudat, dincolo de sentimente. O parte din ea ştia că e în Charles Wallace, în interiorul fratelui ei, ca era atât de mică, încât nu putea fi văzută nici cu cel mai puternic microscop, nici detectată cu micro-sona- rul. Ştia, de asemenea, că viaţa lui Charles Wallace depindea de ce avea să se întâmple. începuse să înţeleagă ce voia să spună Proginoskes atunci când vorbea despre pericolul sentimentelor. îşi păstră calmul şi sângele rece, apoi comunică în tăcere cu heruvimul.

— Fii o fara, îi spuse el. Imaginează-ţi cum ar fi. Par locuitorii din Yadah mai limitaţi decât fiinţele umane, pentru că, odată înrădăcinaţi, nu se mai pot mişca din Adâncirea lor? Dar şi fiinţele umane au nevoie de Adâncire. Şi majoritatea nu au niciodată parte de aşa ceva. Gândeşte-te la ce te face pe tine să te Adânceşti, Meg. Deschide-te spre kything. Deschide-te.

Se întoarse în lumea ciudată, dincolo de lumină, dincolo de sunet, străbătută numai de ritmul valurilor puse în mişcare de lună, de soare, de ritmul Pământului însuşi. Deveni una cu kythingul, creaturile Adâncite se mişcau după tiparul complicat al cântecului, al frumuseţii ritmului, al bucuriei.

Apoi simţi o răceală, un frig cumplit care-ţi îngheţa sângele în vine. Vlăstarii fură retraşi, se îndepărtară de ea, se izolară, o izolară şi pe Meg, îl izolară pe Proginoskes, fură îndepărtaţi unul de celălalt. Cântecul vibră în dezacord, ritmul se pierdu, ea fu respinsă...

Ceva nu era în regulă, ceva era îngrozitor de greşit...

îl simţi pe Proginoskes năpustindu-se în mintea ei.

— Meg! E de ajuns pentru moment. Trebuie să fim alături de ceilalţi, de Calvin, de domnul Jenkins, de Sporos, înainte să...

— înainte să ce?

— înainte de a doua încercare. Trebuie să fim împreună. Deschişi. Comunică cu Calvin.

— Unde este ?

— Nu contează unde, Meg. Trebuie să înţelegi că unde nu are nicio importanţă într-o mitocondrie. Contează doar de ce. Şi cum. Şi cine.
— Calvin...
Păru să simtă cum fiecare muşchi din trupul ei se tensionează şi protestează împotriva efortului.
— Eşti prea încordată, spuse heruvimul. Relaxea- zăte, Megling. Cu mine comunici fără niciun efort. Tu şi Calvin faceţi adesea kything, fără să vă daţi seama. Când Charles Wallace ştie când te supără ceva la şcoală, înainte să te întorci acasă, e tot kything. Fii doar Meg. Deschide-te. Fii. Comunică.
în întunericul subacvatic, ea făcu kything.
— Calvin...
— Meg!
— Unde eşti?
Proginoskes interveni.
— Nu contează unde.
— Ce mai faci?
— Sunt bine. Nu prea înţeleg ce se întâmplă. Sporos...
— Unde... nu, ce face Sporos?
— Meg, nu vrea să facem kything. Nu vrea nici măcar să stea cu mine. Nu vrea să-mi împărtăşească
nimic din lumea lui. Spune că fiinţele umane sunt nedemne şi poate că are dreptate, dar...
Se simţi învăluită de kything, imaginile şi cuvintele gândite spre ea se asemănau picăturilor de apă care compun oceanul, picături de apă care nu sunt separate una de cealaltă aşa cum sunt separaţi oamenii. Prin valurile ce se revărsau,

străluceau imagini cu multe creaturi micuţe, precum Sporos, ce zburdau fără griji, vesele, mereu sub protecţia marilor copaci-ferigi-alge, a celor Adânciţi, în jurul cărora dansau şi ţopăiau.

— îi traduci domnului Jenkins?

— încerc, Progo, dar nu sunt sigură că îl simt cu adevărat. Ştiu că sunt alături de tine şi de Calvin, dar domnul Jenkins...

— Fii alături de el, Meg. Are nevoie de tine. E speriat.

— Dacă Blajeny a vrut să vină cu noi, trebuie să existe un motiv. Dar mi se pare că e mai mult o povară.

I se păru că simte un gând vag şi îndepărtat:

— Ştiu asta.

Se întinse spre acel răspuns slab.

— Domnule Jenkins...

— Aşa! spuse Proginoskes. Ţine minte, el n-are prea multă imaginaţie. Sau, mai degrabă, a fost îngheţată multă vreme şi n-a avut timp să se topească. Va trebui să faci kything cu tot şinele tău, va trebui să-l ţii strâns de mână, ca să te simtă şi să-ţi răspundă. îi simţi mâna?

— Aşa cred.

— El te simte pe tine?

— Domnule Jenkins! Domnule Jenkins? îl întrebă ea. Staţi puţin, Progo, Cal, nu sunt sigură, ceva nu-i în regulă...

Se opri şi scoase un geamăt:

— Calvin! Progo! Pro...

Ţipă cu fiecare particulă, dar nu doar cu vocea ei, ci cu toată fiinţa, un ţipăt de durere mai presus de teroare.

Fu aceeaşi durere care sfâşiase o galaxie când Proginoskes îi arătase lucrarea Echthroi, aceeaşi durere care destrămase cerul de deasupra şcolii când îl Numise pe domnul Jenkins, aceeaşi durere care aproape o anihilase când Proginoskes o luase în ciudata călătorie, prin ochiul său, în Yadah.

Era exterminată.

Farandole şi mitocondrii

Era sfârşitul lui Meg. Nu avea să mai existe sub nicio formă. Niciodată. Meg fusese eXterminată. Ex-Meg. X-Meg.

Apoi îşi dădu seama că dacă putea gândi asta, dacă putea gândi orice, atunci nu se întâmplase. Odată ce eşti exterminat, nu mai poţi gândi. Durerea încă ardea ca gheaţa, dar ea putea gândi. Continua să existe.

Cu toate fiinţa, se îndepărtă prin kything de eXtincţie.

— Progo! Calvin! Ajutaţi-mă!

Printre strigătele ei îl simţi pe heruvim.

— Meg! Te Numesc! Exişti!

Şi apoi numere, o mulţime de numere care se mişcau la fel de puternic şi constant precum fluxul.

Calvin. îi trimitea numere, Calvin îi trimitea primele probleme de trigonometrie pe care le rezolvaseră împreună. Se ţinu de forţa numerelor ca de un colac de salvare, până când durerea provocată de Echthroi dispăru şi ea fu liberă să revină în

lumea cuvintelor, a cuvintelor omeneşti, unde Calvin se descurca mai uşor.

— Calvin, zise ea. Ah, Calvin!

Apoi kythingul ei se îndreptă plin de dor spre părinţii ei. Unde era tatăl ei? Sunaseră dr. Louise sau mama ei la Brookhaven? Ce-i spuseseră tatălui ei? Oare era în drum spre casă? Şi mama ei... Ar fi vrut să se ducă înapoi, să revină, să se întoarcă în braţele mamei, cum făcea când era de vârsta lui Charles Wallace şi avea nevoie de mângâiere, după vreo mică suferinţă.

Nu, Meg.

Simţea ca şi cum nişte degete blânde o împingeau în jos şi-o forţau să meargă singură. încercă să facă kything, să-şi concentreze vocea minţii, şi trimise în cele din urmă gândul către Proginoskes şi Calvin.

— Ce s-a întâmplat?

Simţi o serie de cutremure puternice până când Proginoskes găsi cuvintele potrivite. Orice se întâmplase, cu siguranţă îl supărase pe heruvim. Până la urmă reuşi să-i comunice:

— Ca şi cum o dată n-ar fi fost de ajuns, când i-ai întins mâna domnului Jenkins, ai atins un Ech- thros-domn Jenkins. Acum ştim că cel puţin unul dintre ei ne-a urmat aici.

— Cum?

— Nu prin domnul Jenkins, deşi încă mai foloseşte un trup de-al domnului Jenkins. Poate că Sporos...

— Sporos!

— Mândria a fost întotdeauna slăbiciunea celor Adânciţi. Poate Sporos şi-a plecat urechea la un Echthros... Nu suntem siguri.
— Ce-ai făcut? Cum ai reuşit să mă salvezi? A durut... A durut mai tare decât mi-am imaginat vreodată că poate să doară. Şi apoi te-am simţit Numindu-mă, Progo, şi tu, Cal, mi-ai trimis numere, durerea a dispărut şi am redevenit eu însămi.
Calvin îi spuse:
— Proginoskes a pus o mulţime de farandole micuţe să-l gâdile pe Echthros-domnul Jenkins. Asta l-a luat prin surprindere şi ţi-a dat drumul.
— Şi unde-i acum Echthros-domnul Jenkins?
Proginoskes fu direct.
— Nu contează unde e, Meg. E aici. E cu noi în Yadah.
— Atunci suntem încă în pericol?
— Toată Yadah este în pericol. Fiecare mitocondrie din această gazdă umană e în pericol.
— Această gazdă umană?
Proginoskes nu răspunse. Gazda umană era Charles Wallace.
— Ce ne facem?
Răspunsul lui Proginoskes veni după o nouă erupţie vulcanică:
— Nu trebuie să intrăm în panică.
Gândea înspre Calvin şi îl simţea răspunzându-i. îl întrebă:
— Ai ştiut ce mi se întâmplă?
— La început, nu. Apoi mi-a spus Progo.
Răspunsul lui Calvin fu însoţit de o tăcere apăsătoare. Simţi că-i ascunde ceva.

— Micile farandole, cele care m-au salvat, au păţit ceva?
Tăcere.
— Sunt în regulă micile farandole care l-au speriat pe Echthros şi m-au salvat?
— Nu.
Răspunsul veni ezitant dinspre Calvin şi Proginoskes.
— Ce s-a întâmplat cu ele?
— Nu-i o idee prea bună să sperii un Echthros.
— Echthros-ul le-a eXterminat?
— Nu, Meg. S-au eXterminat singure. Sunt dintr-o materie diferită.
— Şi acum ce se va întâmpla cu ele?
Proginoskes comunică încet:
— N-am mai văzut niciodată întâmplându-se aşa ceva. Am auzit că e posibil, dar n-am văzut niciodată. Acum înţeleg mai mult decât înainte. Farandolele sunt cunoscute după nume, la fel ca stelele. Asta-i tot ce trebuie să ştiu.

— Dar nu mi-ai spus nimic! Unde sunt micile farandole care m-au salvat? Dacă s-au eXterminat, atunci unde sunt?

Auzi un slab:

— Nu contează unde sunt. Meg, trebuie să intri în legătură cu domnul Jenkins. Cu adevăratul domn Jenkins.

îşi retrase instinctiv kythingul.

— Nu îndrăznesc să mai încerc. Ai idee cât de tare a durut?

— Ţipătul tău a zguduit întreaga mitocondrie. Sper doar că nu l-a rănit pe Charles Wallace.

Ea tresări, apoi apucă ceva, nu ştia sigur ce, dar i se păru o linie de salvare. După o clipă, îşi dădu seama că vine de la heruvim, o revărsare de dragoste, o dragoste atât de tangibilă, încât se putea agăţa de ea.

— încearcă să ajungi la domnul Jenkins, o rugă Proginoskes. Numeşte-l din nou. Vezi cât de mult ai reuşit să comunici cu el. Şi nu uita: trebuie să respecţi ritmul lui, nu pe al tău.

— De ce? Ne ţine pe loc!

— Nu spune asta, Meg, îi transmise Calvin. Adulţilor le ia mai mult timp să înveţe asemenea lucruri, mai ales celor ca domnul Jenkins, care n-au mai încercat de multă vreme să aibă gânduri noi.

— Dar n-avem timp! Charles Wallace...

— Am spus că le ia mai mult decât nouă, şi e adevărat. Dar uneori adulţii pot ajunge mult mai departe decât noi, dacă avem răbdare cu ei.

— N-avem timp de răbdare!

— Meg, ai încredere în Blajeny. Domnul Jenkins trebuie să fie cu noi dintr-un motiv. Ajută-l. Fă ce spune Progo.

Proginoskes comunică pe un ton imperativ:

— S-ar putea să avem nevoie de domnul Jenkins ca să-l ajute pe Sporos să se Adâncească. Blajeny nu l-ar fi trimis degeaba... of, Meg, un învăţător nu face nimic fără motiv. încearcă să ajungi la domnul Jenkins.

Lăsă frica deoparte, se deschise către kything şi ajunse lângă Charles Wallace, nu în interiorul lui, nu fără el, ci cu el,
parte din epuizarea lui,

din pierderea lui înspăimântătoare de energie, din lupta lui pentru fiecare respirație.

Ah, luptă, Charles, nu te da bătut,respiră,
respiră,
voi încerca să te ajut,
voi face tot ce pot ca să te ajut, chiar
şi atunci

Se trezi alături de gemeni. Crezu că o trimisese Charles Wallace.

Gemenii săpau de zor în grădină, scoteau cu îndârjire şi întorceau vechile răsaduri de roşii, margaretele înnegrite de brumă, salata de sămânţă, îngropându-le ca să îmbogăţească pământul pentru primăvara viitoare, pentru următoarea plantare. Munceau în tăcere, cu feţele imobile, canalizând toată îngrijorarea în legătură cu Charles Wallace în muncă fizică.

Sandy rupse tăcerea.

— Unde-i Meg?

Dennys se opri, cu piciorul pe furcă, în timp ce-o presa în pământ.

— Ar trebui să se întoarcă în curând de la şcoală.

— Charles Wallace a spus că nu-i la şcoală. A spus că Meg e în el. L-am auzit.

— Charles Wallace delirează.

— Ai văzut vreodată pe cineva murind?

— Doar animale.

— Aş vrea să vină Meg acasă.

— Şi eu la fel.

Continuară să lucreze grădina, pregătind-o pentru frigul şi zăpada iernii.

„Dacă treaba gemenilor e să aibă grijă de grădina lor", îşi spuse Meg, „treaba ta e să ajungi la domnul Jenkins. Unde? Nicăieri. Doar la domnul Jenkins".

— Domnule Jenkins! Domnule Jenkins! Tu eşti tu, nimeni altcineva, iar eu te-am Numit. Fac kything, domnule Jenkins. Aici sunt. Eu. Meg. Mă cunoaşteţi şi vă cunosc.

I se păru că aude pe cineva trăgându-şi nasul, în stilul domnului Jenkins. Apoi sunetul păru să dispară din nou. Această minusculă lume submarină îi depăşea cu totul înţelegerea. încercă din nou să facă kything cu el şi să-i trimită toate imaginile pe care le primise, dar el îi răspunse doar cu teamă.

— Numeşte-l, spuse Proginoskes. îi este frică să fie. Când l-ai Numit în curtea şcolii, ai făcut kything, aşa l-ai recunoscut dintre cei doi Echthroi, aşa trebuie să-l recunoşti şi de data asta.

Domnul Jenkins. Unic, la fel ca fiecare stea de pe cer, la fel ca fiecare frunză din fiecare copac, fiecare fulg de zăpadă, fiecare farandolă, fiecare heruvim, unic: Numit.

El îi dăruise lui Calvin o pereche de pantofi. Şi nu fusese obligat să ne urmeze în lumea asta periculoasă şi îngrozitoare, dar o făcuse. A ales să vină cu noi când ar fi putut să se întoarcă bine mersi la şcoală şi la viaţa sa ratată şi lipsită de surprize.

Da, dar unui om lipsit de imaginaţie nu-i e tocmai la îndemână să vină în necunoscutul acesta infinitezimal şi de neimaginat. Un ratat n-ar face aşa ceva.

Cu toate acestea, domnul Jenkins o făcuse, o facea.

— Domnule Jenkins, te iubesc!

Şi chiar îl iubea.

Fără să stea pe gânduri, îşi puse mâna imaginară într-a lui. Degetele lui erau uşor umede şi reci, cum îşi imaginase mereu că sunt mâinile domnului Jenkins.

Şi adevărate.

JO | Yadah

Bineînţeles că domnul Jenkins avea mâna transpirată. Era speriat de moarte. Era la ani lumină de jocurile cu Hai să ne prefacem şi Hai să inventăm.

— Domnule Jenkins, vă simţiţi bine?

Simţi un kything şovăitor, o frică cumplită care-l împiedica să accepte că erau într-adevăr într-o mitocondrie, o mitocondrie dintr-o celulă a lui Charles Wallace.

— De cât timp suntem aici?

— Nu sunt sigură. S-au întâmplat atât de multe. Progo, eşti sigur că suntem în timpul farandolelor, nu în timpul Pământului?

— Timpul farandolelor.

— Pfiu! îi spuse ea uşurată domnului Jenkins. Asta înseamnă că pe Pământ timpul trece mult mai încet decât aici - mult mai lent. Inima lui Charles Wallace bate doar o dată la un deceniu sau cam aşa ceva.

Chiar şi aşa, o preveni Proginoskes, n-avem timp de pierdut.Văzu alte imagini: chipul palid al lui Charles Wallace, ochii închişi, respiraţia grea, chipul mamei sale, brăzdat de durere, cel al dr. Louise, aşteptând atentă. Îşi ţinea mâna mică sprijinită pe încheietura lui Charles Wallace.

— Ştiu, îi răspunse Meg heruvimului.

Un vânt rece păru să-i sufle prin interstiţiile coastelor. Trebuia să fie puternică pentru Charles Wallace, ca să-l poată sprijini cu forţa ei. Îşi opri gândurile, până când reuşi să-şi liniştească mintea.

Apoi se deschise din nou către domnul Jenkins. Gânduri învălmăşite, care cu greu se puteau numi kything, se mişcau lent în mintea ei, dar înţelese totuşi că domnul Jenkins era mai deschis ca înainte, sau mai mult decât fusese vreodată cu majoritatea oamenilor. Meg simţea cum mintea lui se străduia să înţeleagă faptul ieşit din comun că rămăsese el însuşi, domnul Jenkins, dar în acelaşi timp era o parte minusculă a copilului care fusese una dintre problemele sale cele mai derutante şi iritante la şcoală.

Meg încercă să-i spună, într-un mod cât mai puţin alarmat, că cel puţin unul dintre impostorii Echthros care-i luaseră forma era cu ei în Yadah. Nu voia să-şi amintească teroarea din timpul întâlnirii cu el, dar trebuia să-l ajute pe domnul Jenkins să înţeleagă.

Dinspre el veni mai întâi confuzie, apoi frică, apoi o ciudată duioşie.

— N-ar trebui să ţi se ceară să înduri astfel de lucruri, Margaret.
— Mai e ceva, îi spuse ea.
Acel ceva era cel mai greu lucru, şi anume să-l facă să înţeleagă că unele dintre micuţele creaturi dansatoare şi jucăuşe, farandolele care o salvaseră de Echthros-domnul Jenkins, îşi sacrificaseră viaţa.
Domnul Jenkins oftă.
De la Proginoskes, Meg îi comunică directorului:
— A fost mai bine decât să-i lase pe Echthroi să le eXtermine. Aşa, încă fac parte din Creaţie.
Se întoarse către Proginoskes.
— Dacă Echthroi eXtermină pe cineva, sau dacă cineva se eXtermină pe sine, e pentru totdeauna?
Heruvimul o învălui în întunericul necunoaşterii sale.
— Nu-i un lucru pe care trebuie să-l ştim, Meg, spuse el ferm, iar întunericul începu să se risipească. Eu sunt un pâlc de heruvimi. Singurul lucru pe care trebuie să-l ştiu e că toate galaxiile, toate stelele, toate creaturile - heruvimi, oameni, farandole - toate, absolut toate sunt cunoscute după nume.
Părea să-şi povestească sieşi.
Meg îi spuse direct.
— Tu eşti Progo. Eu sunt Meg. El e domnul Jenkins. Acum ce-ar trebui să facem?
Proginoskes îşi recăpătă concentrarea.
— Domnul Jenkins nu vrea să înţeleagă ce e o farandolă.

— Răul este rău, transmise confuz domnul Jenkins către Meg.
îi simţea mintea rezistând la ideea comunicării într-un mediu în care nu exista conceptul de distanţă.
— Şoarecii vorbesc prin chiţăit, iar creveţii prin... nu ştiu prea multă biologie marină, dar sigur scot şi ei nişte sunete. Dar copacii! protestă el. Şoareci care prind rădăcini şi se transformă în copaci... Copaci ai spus?
— Nu.
Meg îşi pierdea răbdarea, nu neapărat din cauza domnului Jenkins, ci din cauza propriei nepriceperi de a comunica cu el.
— Farele... ei bine, nu prea se deosebesc de copaci, de cei primordiali. Şi nu sunt diferiţi de corali şi alte asemenea creaturi subacvatice.
— Copacii nu pot vorbi între ei.
— Farele pot. Cât despre copaci... oare chiar nu vorbesc?
— Prostii.
— Domnule Jenkins, când vă plimbaţi prin pădurile de acasă şi bate vântul printre copaci, n-aveţi sentimentul că, dacă le-aţi cunoaşte limba, aţi înţelege ce spun?
— Niciodată.
Trecuse multă vreme de când se plimbase prin pădure. Mergea doar de acasă până la şcoală, de la şcoală până acasă, de fiecare dată cu maşina. N-avea timp de plimbări prin pădure.
Simţea un regret slab în kythingul lui, aşa că încercă să-l facă să audă sunetul vântului prin pădurea de pini.

— Dacă închideţi ochii, sună cavalurile oceanului, deşi suntem la mare distanţă de ocean.

Tot ce simţi dinspre domnul Jenkins fu doar un alt val rece de neînţelegere.

Aşa că-şi imaginã pentru el un mic crâng de plopi, cu fiecare frunză tremurând şi fremătând separat, şoptind uşor în aerul tihnit al verii.

— Sunt prea bătrân, răspunse domnul Jenkins. Mult prea bătrân. Vă ţin pe loc. Ar trebui să mă trimiteţi înapoi pe Pământ.

Meg uită că făcuse recent exact aceeaşi sugestie.

— Oricum, Yadah e pe Pământ sau în Pământ, cumva, din moment ce-i în interiorul lui Charles Wallace...

— Nu, nu! spuse domnul Jenkins. E prea de tot. Nu vă sunt de ajutor. Nu ştiu de ce mi-am imaginat că aş putea fi...

Kythingul său se stinse.

Descurajarea lui o făcu pe Meg să-şi îndrepte gândul spre Calvin.

— Hei, Meg! Comunicarea implică sunet. Comuniunea nu.

El îi trimise o scurtă imagine a lor, plimbându-se singuri prin pădure, păşind aproape fără zgomot peste covorul ruginiu al acelor de pin. Mergeau fără să vorbească, fără să se atingă şi, totuşi, erau cât se poate de apropiaţi, pe cât de apropiate pot fi două fiinţe umane. Au urcat prin pădure, ajungând apoi în vârful dealului scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Câţiva copaci

oţetari[1] îşi etalau lumânările ruginii. Laurul de munte, strălucitor, cu frunzele de un verde atât de intens, încât păreau negre în lumina necruţătoare a soarelui, împânzea pădurea. Meg şi Calvin se aşezaseră pe iarba deasă, de vară târzie, şi se întinseseră pe spate ca să privească albastrul strălucitor al cerului, o boltă punctată doar de câţiva norişori răzleţi.

Iar ea îşi amintea că atunci fusese mai fericită ca niciodată şi mai apropiată de Calvin decât de oricine altcineva, în întreaga ei viaţă. Mai apropiată chiar şi decât de Charles Wallace. Fuseseră atât de apropiaţi, încât trupurile lor, mai degrabă unite decât separate de margaretele şi florile de untişor care-i înconjurau, trăiau la unison bucuria verii, a soarelui şi a prezenţei celuilalt.

Era, cu siguranţă, cea mai pură formă de kything.

Domnul Jenkins nu avusese niciodată parte de o astfel de conexiune cu o altă fiinţă umană, o conexiune atât de bogată şi plină de înţeles, în care tăcerea răsuna mai puternic decât cuvintele.

Îl simţi din nou pe Calvin gândind în mintea ei.

— *Wall Street Journal*[2].

1 Arbore cu flori galbene-verzui şi cu fructe roşii-purpu- rii, ale cărui frunze şi scoarţă bogate în tanin se folosesc în tăbăcărie, iar fructele pot fi folosite la fabricarea oţetului.

2 Ziar financiar tipărit de trustul de presă Dow Jones & Company în New York City. A apărut prima dată în anul 1883, sub numele de *Customer'Afternoon Letter,* deseori conţinea un articol numit

— Poftim?

— Domnul Jenkins citeşte *Wall Street Journal.* Poate a citit şi asta.

— Ce să citească?

— Mai ţii minte ce ţi-am povestit acum câteva săptămâni despre un proiect ştiinţific pe care l-am făcut acum mulţi ani, când eram în clasa a patra? Până şi gemenii au fost interesaţi.

Meg ascultă cu atenţie, încercând să-i transmită simultan domnului Jenkins.

De vechiul proiect ştiinţific venise vorba în timpul unei discuţii despre grădina gemenilor. Sandy şi Dennys erau nedumeriţi şi contrariaţi. Unele vrejuri de ardei aveau fructe mari, robuste, sănătoase. Pe altele, ardeii erau ofiliţi, scofâlciţi şi decoloraţi. Calvin fusese chemat să se uite la plantele pipernicite şi veştejite, care însă nu păreau atinse de vreo boală, şi îşi amintise proiectul ştiinţific din clasa a patra.

Meg întrebă:

— Oare plantele pot avea aceleaşi probleme pe care le au mitocondriile? Oare Echthroi pot interveni în viaţa plantelor?

Calvin lăsă întrebarea pe mai târziu.

— Nu acum, Meg. Ascultă-mă! Cred că proiectul meu la ştiinţele naturii îl poate ajuta pe domnul Jenkins să înţeleagă ce se întâmplă.

Meg păru să-l vadă pe domnul Jenkins încreţin- du-şi nasul, cum făcea mereu când era reticent.

— Ia să vedem!

„Morning Gossip" (adică zvonul dimineţii). În anul 1889, ziarul este redenumit *The Wall Street Journal.*

îi comunică lent şi cât mai simplu posibil. Kyth- ingul lui Calvin se simţea ca un curent puternic, însoţindu-se şi împletindu-se cu al ei.

Când avea nouă ani, Calvin citea cu pasiune fiecare carte ce ajungea în mica bibliotecă din sat. Bibliotecara, văzând că-i plac cărţile, îl încurajase, îi oferise un colţ special din bibliotecă, doar pentru el, şi îi dăduse să citească toţi clasicii imaginaţiei. Puterea lui de concentrare asupra acestor poveşti era infinită.

însă majoritatea temelor de la şcoală îl plictiseau de moarte, mai ales proiectele ştiinţifice. Pe de altă parte, era extrem de competitiv şi hotărât să fie primul în clasă la toate materiile, chiar şi la cele pe care le considera o pierdere de timp.

Când venise săptămâna în care trebuia predat subiectul proiectului său ştiinţific până vineri, se trezi dezinteresat şi fără niciun plan, dar ştia că trebuie să aleagă ceva. Joi după-amiază se gândea foarte intens la acest lucru, în timp ce-o ajuta pe bătrâna doamnă Buncombe să facă curat în pod. Ce subiect ar fi putut să prezinte interes pentru profesor şi colegi, iar pe el să nu-l plictisească de moarte? Doamna Buncombe nu-l plătea pentru munca depusă în murdărie şi praf, în mansarda ei care nu mai văzuse curăţenie de ani de zile, dar îl mituise spunându-i că în pod e un vechi serviciu de porţelan pe care-l putea lua ca plată. Poate ştia că cei din familia O'Keefe nu se aşezau niciodată la masă împreună, chiar dacă

ar fi vrut, pentru că nu aveau destule farfurii şi pahare.

Serviciul de porţelan era într-o cutie din fundul podului, înfăşurat în ziare vechi. Unele dintre piese erau sparte, iar multe erau crăpate; nu era nici pe departe un set de Wedgwood sau Dresda. Oare cine se deranjase să-l înfăşoare cu atâta grijă, de parcă ar fi fost o preţioasă moştenire de familie? Cu toate asta, rămăseseră suficiente piese ca să merite osteneala de a le lua acasă. îl desfăcuse în faţa mamei sale, care se plânsese lipsită de tact, dar pe bună dreptate, că erau nişte porcării.

întinsese ziarele mototolite şi îngălbenite şi începuse să citească dintr-unul. Era o ediţie veche din *Wall Street Journal*; bucata pe care apărea data fusese ruptă, dar hârtia era friabilă şi pătată şi îşi dăduse seama că trebuie să fi fost foarte veche. Atenţia îi fusese atrasă de un articol care descria o serie de experimente realizate de către un biolog.

Biologul venise cu ideea, neobişnuită la acea vreme, că plantele erau capabile de reacţii subiective la stimuli, şi decisese să măsoare puterea acestor reacţii ataşând electrozi, asemenea celor utilizaţi la detectoarele de minciuni, la frunzele unui filodendron mare şi sănătos.

în acel punct, o bucată de hârtie fusese ruptă şi Calvin pierduse mai multe propoziţii. în continuare, se afirma că acele electronice ar înregistra reacţiile plantelor pe un grafic, la fel

cum undele creierului sau bătăile inimii sunt înregistrate de către o electro-encefalogramă[1] sau o electrocardiogramă[2].

Biologul petrecuse o dimineaţă întreagă privind acele care se mişcau în linie dreaptă pe hârtie. Nu se întâmpla nimic. Nicio reacţie. Acul nu tresărea. Linia se mişca încet şi constant.

Biologul îşi zisese:

— O să oblig planta să reacţioneze. O să-i ard o frunză.

Acul începuse să descrie zigzaguri disperate, ca un semnal de alarmă.

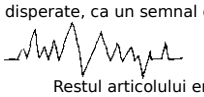

Restul articolului era rupt.

Domnul Jenkins trimise spre Meg gândurile sale, însoţite de o urmă de nervozitate.

— Am citit articolul ăla. Mi s-a părut o prostie, încă un ţicnit.

Calvin comunică:

— Multe dintre descoperirile ştiinţifice majore au fost făcute de oameni ţicniţi, sau, mai bine zis, de oameni consideraţi ţicniţi.

1 Procedură prin care se înregistrează activitatea electrică a creierului, prin ataşarea unor senzori speciali, numiţi electrozi, pe suprafaţa scalpului. Aceşti electrozi, conectaţi la un computer cu ajutorul unor fire, înregistrează informaţii legate de activitatea electrică cerebrală şi le redă pe hârtie sunt forma unor linii curbe.

2 Procedură prin care se înregistrează activitatea electrică a inimii.

— Cum s-a întâmplat şi cu părinţii mei, de exemplu, adăugă Meg, până când unele dintre descoperirile lor s-au dovedit a fi adevărate.
Calvin continuă.
— Ascultă. Mai este. Am mai găsit încă un articol prin ziare.
în el era vorba despre biologul care călătorea prin ţară ca să ţină o serie de prelegeri. îi ceruse unuia dintre elevii săi să îngrijească, să supravegheze şi să înregistreze reacţiile filodendronului său.
Acele care înregistrau reacţiile plantei făceau salturi pe hârtie, ori de câte ori avionul biologului decola sau ateriza.
— De unde ştia? întrebă Meg.
— Ştia.
— Dar distanţa era foarte mare, protestă ea, cum ar putea o plantă, un filodendron obişnuit, să ştie ce se întâmplă la mii şi mii de mile depărtare?
— Şi de ce i-ar păsa? spuse ursuz domnul Jenkins.

— Distanţa nu pare să conteze mai mult decât dimensiunile. Sau timpul. Iar dacă îi pasă sau nu... ei bine, ăsta nu e fapt demonstrabil.

Pentru proiectul său, Calvin se gândise la o variaţie pe tema răspunsului plantelor. Nu avea cum să măsoare răspunsurile subiective ale unei plante, aşa că a decis să planteze trei seminţe de fasole.

Domnul Jenkins nu păru prea entuziasmat.

Meg îi comunică un avertisment:

— Nu vă grăbiţi! A fost ideea lui Calvin. Pe atunci avea doar nouă ani şi nu ştia că mai făcuse cineva experimente de acelaşi fel.

Calvin plantase una dintre seminţe într-un ghiveci pe care-l lăsase acasă în bucătărie. îl aşezase pe pervaz, unde se bucura de lumina soarelui, şi îl uda zilnic. Fraţii şi surorile lui fuseseră avertizaţi să nu cumva să-l atingă, altfel aveau să-şi ia bătaie, îl luaseră în serios şi lăsaseră planta în pace, din punct de vedere fizic. însă planta auzise...

— Fără urechi? întrebă domnul Jenkins.

— Poate la fel ca Louise, îi răspunse Meg.

Planta auzise insultele obişnuite din conversaţiile zilnice care aveau loc în casa lui Calvin. Până şi Calvin încerca să evite să stea pe acasă mai mult decât era necesar.

Duse celelalte două seminţe la bibliotecă, unde bibliotecara îi dădu permisiunea să le aşeze pe două pervazuri însorite. Una dintre boabe fu udată şi îngrijită cu atenţie. Şi doar atât. Cu a treia vorbise, îi oferise încurajări, o îndemnase să crească. Când apăruse primul vlăstar, îi dăruise toată dragostea pe care nu şi-o putea exprima acasă. După orele de şcoală, îşi făcea temele aproape de planta sa şi, când nu se afla nimeni prin preajmă, îi citea cu voce tare şi vorbea cu ea.

Prima plantă, cea din bucătăria O'Keefe, era pipernicită şi de un verde palid, la fel ca ardeii ofiliţi ai gemenilor.

Cea de-a doua plantă, de la fereastra bibliotecii, planta care avusese parte de o îngrijire obişnuită, fără să i se acorde vreo atenţie

specială, crescuse normal. A treia plantă, cea pe care Calvin o îndrăgise, crescuse neobişnuit de mult şi era puternică, verde şi sănătoasă.

Kythingul domnului Jenkins era şovăitor, dar reuşi să se facă înţeles:

— Felul în care pot reacţiona filodendronul şi fasolea ar trebui să mă ajute să înţeleg farandolele. Asta încerci să-mi spui?

— Oarecum, răspunse Meg.

Calvin adăugă:

Vezi? Distanţa nu contează. Se cunosc şi discută unul cu celălalt şi distanţa nu există cu adevărat pentru ei.Dinspre domnul Jenkins veniră valuri de neîncredere.

— Şi dacă sunt iubite, vor creşte? Şi dacă nu sunt iubite...

— Echthroi pot interveni.

Auzea inconfundabilul freamăt al lui Sporos.

— Sunt mărginiţi şi înceţi, ca toate fiinţele umane, dar începi să-i faci să înţeleagă, heruvimule.

— Numele meu e Proginoskes, dacă nu te superi, creatură şoricească.

Farandola nu fu amuzată.

— Numele meu e Sporos.

Urmă un zbârnâit dojenitor.

— Meg.

Proginoskes îi pătrunse din nou în minte.

— Îţi dai seama ce s-a întâmplat? Te-ai apropiat de domnul Jenkins, nu-i aşa?

— Aşa cred. Da.

— Şi totuşi corpurile voastre nu sunt aproape. Şi tu ştii deja că nimic nu te poate despărţi de Calvin atunci când faceţi kything împreună.

Da. Era cu Calvin. Erau împreună. Simţi căldura zâmbetului său ager, un zâmbet care ascundea mereu o notă de tristeţe şi acceptare, rar întâlnite la un băiat de şaisprezece ani. Acum nu mai comunica prin cuvinte, ci prin valuri mari de curaj, de forţă, care se revărsau peste şi prin ea.

ILe acceptă, le absorbi. Curaj. Urma să aibă nevoie de foarte mult curaj. Se deschise şi se lăsă inundată.

— Bun, le spuse Proginoskes. Suntem împreună. Putem continua.

— Şi acum ce urmează? întrebă domnul Jenkins.

— A doua probă, spuse heruvimul. Trebuie să trecem a doua probă.

— Şi care-i a doua probă?

— Să-l Numeşti pe Sporos. Aşa cum Meg te-a Numit pe tine.

— Dar Sporos e deja Numit!

— Nu înainte să se Adâncească.

— Nu înţeleg.

— Când Sporos se va Adânci, îi spuse Proginoskes domnului Jenkins, înseamnă că va deveni adult. Adică se va maturiza. Fie că eşti farandolă, om sau stea, tentaţia e să rămâi veşnic un imatur căutător de plăcere. Când facem din propria plăcere scopul suprem, ne plasăm pe noi în centrul universului. O fara, un om sau o stea are propriul loc în univers, dar nimic n-a fost creat pentru a fi în centru.

Meg întrebă:

— Micile farandole care m-au salvat...

— S-au maturizat, Meg.

Reflectă la acest lucru.

— Cred că înţeleg...

— Eu nu, spuse domnul Jenkins. Am crezut că am venit aici pentru a-l ajuta pe Charles Wallace, care e bolnav din cauza mitocondriilor lui...

Proginoskes îi potoli nerăbdarea.

— Este.

— Dar ce legătură are Sporos cu Charles Wallace?

— Echilibrul vieţii în Yadah este precar. Dacă Sporos şi ceilalţi din generaţia sa nu se vor Adânci, echilibrul se va strica. Dacă farandolele refuză să se Adâncească, cântecul se va opri şi Charles Wallace va muri. Echthroi vor câştiga.

— Dar cum poate un copil să...? întrebă domnul Jenkins. E doar un copilaş, de ce-i atât de important?

— Este tiparul întregii Creaţii. Echilibrul Universului poate fi influenţat de un singur copil, de un singur om. în istoria planetei voastre, ce s-ar fi întâmplat dacă Carol cel Mare[1] ar fi fost învins la Roncesvalles[2]? Ar fi rămas doar o mică încăierare?

— Ar fi fost o victorie a Echthroi?

— Şi istoria voastră ar fi fost şi mai întunecată decât este.

— Domnule Jenkins! spuse Meg. Ascultaţi, tocmai mi-am amintit ceva: din lipsa unui cui s-a pierdut potcoava; din lipsa unei potcoave s-a pierdut calul; din lipsa calului s-a

1 Carol cel Mare (742-814) - rege al francilor din 768 şi împărat al Sfântului Imperiu Roman din anul 800, încoronat de papa Leon al III-lea.

2 Bătălia de la Roncesvalles (778) - ariergarda lui Carol cel Mare, aflată în retragere, a fost atacată şi nimicită de către basci într-o trecătoare din Munţii Pirinei. Incidentul a stat la baza poemului *Cântecul lui Roland,* cea mai importantă epopee a literaturii franceze.

pierdut călăreţul; din lipsa călăreţului s-a pierdut mesajul; din lipsa mesajului s-a pierdut bătălia; din lipsa bătăliei s-a pierdut războiul; din lipsa războiului s-a pierdut regatul; şi toate din lipsa unui cui de potcoavă.

— Trebuie să-l salvăm pe Charles Wallace! strigă domnul Jenkins. Progo, ce putem face? Ce putem face?

11

Meg, heruvimul, Calvin şi domnul Jenkins fură înconjuraţi de o explozie strălucitoare de armonie, care fu cât pe-aci să-i copleşească. însă, după ce-şi recăpătă răsuflarea, Meg reuşi să se deschidă la cântecul farelor, ciudatele creaturi Adâncite, înrădăcinate, şi totuşi niciodată separate una de cealaltă, indiferent de distanţa care le despărţea. Suntem cântecul universului. Cântăm alături de angelica noastră gazdă. Noi suntem muzicienii. Farele şi stelele sunt cântăreţii. Cântecul nostru dă ritmul creaţiei.

Calvin întrebă:

— Cum puteţi cânta împreună cu stelele? întrebarea le surprinse: e cântecul nostru. îl cântăm împreună. Asta e bucuria noastră. Şi esenţa noastră.

Sporos

— Dar cum aţi aflat despre stele, de aici, din interior...

Cum ar putea farele să nu cunoască stelele, când farele şi stelele cântă împreună?
— Nu puteţi vedea stelele. Cum aţi aflat de existenţa lor?
Confuzie totală din partea farelor. Dacă Meg şi Calvin comunicau în imagini vizuale, aceasta era limita lor. Farele trecuseră dincolo de imagini.
— De acord, spuse Calvin. Ştiu cât de puţin am învăţat să folosim din corpul nostru şi din creierul nostru. Avem miliarde de celule în creier şi folosim doar o mică parte.
Domnul jenkins adăugă cu kythingul său şovăitor:
— Am auzit că numărul celulelor din creier este perfect egal cu numărul stelelor din univers.
— Progo! interveni Meg. Tu ai memorat numele tuturor stelelor, câte sunt?
— Câte sunt? Cerule, pământeano, n-am nici cea mai vagă idee.
— Dar ai spus că ultima ta misiune a fost să memorezi numele tuturor stelelor.
— Şi chiar am făcut-o. Toate stelele din toate galaxiile. Şi nu sunt deloc puţine.
— Dar câte sunt?
— Ce mai contează? Le ştiu numele. Nu ştiu câte sunt. Doar numele lor e important.
Kythingul puternic al farelor se alătură lui Proginoskes.
— Şi cântecul. Fără cântecul galaxiilor, noi, farele din Yadah, am fi pierdut ritmul, atât de puţine farandole se mai Adâncesc. E mâna ne-Numitorilor.

Meg simţi o răceală bruscă, o retragere, o estompare a farelor Adâncite. Disonanţa luă locul armoniei. Ritmul se strică.
Cu ochiul minţii văzu imaginea unei trupe de farandole dansând sălbatic în jurul unui fara, din ce în ce mai repede, până când ameţi.
— Sporos e cu ei, îi spuse Proginoskes.
— Ce fac? De ce se învârt din ce în ce mai repede?
Hora farandolelor începu să mărească viteza până când deveni un cerc nedesluşit. Frunzele marelui fara în jurul căruia se învârteau începură să se plece.
— Absorb hrana necesară farei. Fara este Senex, copacul din care s-a născut Sporos, spuse Proginoskes cu răceală în glas.
Viteza farandolelor şuieră ca un ţipăt în urechile lui Meg.
— Stop! strigă ea. Opriţi-vă imediat!
Nu era nimic vesel sau voios în dansul lor. Era o sarabandă furioasă, sălbatică şi nebunească.
Apoi, din vacarmul dansului erupse o melodie clară, domoală, pură, nobilă. Farandolele se desprinseră din horă şi începură să fugă care încotro. Apoi, conduse de Sporos, alergară către un alt fara şi-l înconjurară.
Frunzele lui Senex îşi recăpătară culoarea şi se înălţară.
Proginoskes spuse:
— Este suficient de puternic să reziste mai mult decât oricare dintre celelalte fare. Dar nici măcar Senex nu poate rezista pentru totdeauna.

Se opri brusc.
— Simte!
— Ce să simt?
— Ritmul mitocondriei. Mă înşală auzul din cauza fricii sau Yadah îşi pierde ritmul?
— Nu te înşeli, răspunse Meg heruvimului.
Rămaseră cu toţii nemişcaţi, ascultând. Apăru din nou o uşoară neregularitate în pulsul constant. O scăpare. Un dezacord. Apoi totul reveni la normal.
Ca printr-o spărtură în non-lumina din Yadah, Meg avu o scurtă viziune cu Charles Wallace întins în cămăruţa sa, respirând anevoios. I se păru că o vede pe dr. Louise, dar, în mod foarte straniu, nu-şi dădea seama dacă era dr. Louise Colubra sau Louise şerpoaica.
— Nu te da bătut. Respiră, Charles. Respiră.
Se auzi o voce fermă:
— E timpul să-l conectăm la oxigen.
Fu apoi trasă înapoi în mitocondrie, până la Senex, copacul părinte al lui Sporos. încercă să-i transmită ceea ce tocmai văzuse, dar nu primi niciun răspuns. Era chiar mai nedumerit decât fusese domnul Jenkins. îl întrebă pe Proginoskes:
— Senex ştie de existenţa lui Charles Wallace?
— La fel cum ştii şi tu de existenţa galaxiei tale, Calea Lactee.
— Ştie că Charles Wallace e bolnav?
— La fel cum ştiţi şi voi că planeta voastră e bolnavă, după peştii care mor în râuri, păsările care mor în păduri şi oamenii care mor în oraşele supraaglomerate. Ştiţi văzând războaie,

ură şi haos. Senex ştie că mitocondria sa e bolnavă văzând că farandolele nu vor să se mai Adâncească şi farele sunt pe moarte. Ascultă. Comunică prin kything.

Un grup de farandole se roteau în jurul unui fara. Frunzele i se plecară spre pământ şi îşi pierdură culoarea. Dansul era ca un hohot îngrozitor de râs. Meg mirosi duhoarea pe care o simţise în grădina gemenilor, când întâlnise prima oară un Ech- thros.

Auzi o voce. Suna ca o înregistrare de proastă calitate cu vocea domnului Jenkins.

— Nu trebuie să vă Adânciţi şi să vă pierdeţi libertatea de a vă mişca, de a dansa. Nimeni nu vă poate forţa. Nu ascultaţi farele. Ascultaţi-mă pe mine.

Trunchiul copacului încercuit începu să slăbească. Meg încercă să intre în horă, să oprească vortexul.

— Sporos, ieşi de acolo! Nu-l asculta! Ai fost trimis la un învăţător. Locul tău e lângă noi. Desprin- de-te din horă, Sporos! Trebuie să te Adânceşti!

Apoi se simţi ca ultimul patinator dintr-un *crack the whip*[1] violent, care-i azvârlit atât de brutal

1 Joc care se joacă în aer liber, pe iarbă sau pe gheaţă. Copiii formează un şir („bici") ţinându-se de mâini, iar cel ales pe post de conducător aleargă la întâmplare, trăgându-i pe ceilalţi după el. Cu cât este mai lung şirul, cu atât îi e mai greu ultimului jucător să se ţină de mâna celui de lângă el.

peste gheaţă, încât se izbeşte de capătul patinoarului. Forţa cu care fusese aruncată fu atât de mare, încât kythingul ei fu complet anihilat.

— Respiră, Meg, respiră.

Era Proginoskes, folosea aceleaşi cuvinte pe care Louise le folosea cu Charles Wallace.

— Respiră, Meg. Eşti în regulă.

Se clătină, ezită puţin şi apoi îşi recăpătă echilibrul.

Auzi din nou râsul sinistru şi pe falsul domn Jenkins urlând:

— Ucideţi fara!

Apoi auzi vocea adevăratului domn Jenkins.

— Văd. înţeleg.

Simţi venind dinspre el conştientizarea seacă a unui lucru foarte neplăcut.

îi răspunse tăios, recăpătându-şi cu greu suflarea:

— Nu înţeleg!

Domnul Jenkins o întrebă:

— De ce a vrut Hitler să controleze lumea? Sau Napoleon? Sau Tiberius?

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce şi-ar dori cineva un asemenea lucru. Mie mi se pare îngrozitor.

— Dar recunoşti că au făcut-o, Margaret?

— Asta şi-au dorit, recunoscu ea. Dar n-au reuşit.

— O bună bucată de timp şi-au atins scopurile şi nu vor fi uitaţi prea curând. Mulţi oameni au pierit în anii în care ei au deţinut puterea.

— Dar farandolele... de ce nişte mici farandole precum Sporos...

— Se pare că nu se deosebesc atât de tare de oameni.

Simţi o răceală calmă. După ce domnul Jenkins acceptase situaţia, o înţelesese mai bine decât ea. îl întrebă:

— Atunci, ce legătură au Echthroi? Ei au cauzat lucrurile astea, nu-i aşa?

Proginoskes răspunse:

— Echthroi cauzează întotdeauna războaie.

Meg se întoarse îngrijorată către Senex, calm şi puternic ca un stejar, dar, spre deosebire de stejar, era totodată flexibil, capabil să se lase îndoit de vânt şi de vreme.

— Senex, am fost trimişi să ajutăm, dar eu n-am destulă forţă să lupt cu Echthroi. Nu-l pot opri pe Sporos şi pe celelalte farandole să ucidă copacii. Senex, dacă vor reuşi, oare nu se vor sinucide?

Senex răspunse cu o răceală calmă.

— Ba da.

— Asta-i o nebunie! spuse Jenkins.

Proginoskes răspunse:

— Orice război e o nebunie.

— Dar, din câte înţeleg eu, continuă domnul Jenkins, noi suntem o parte infinitezimală din Charles Wallace.

— Da.

— Deci, dacă suntem pe... sau, mai degrabă, în... această mitocondrie, dacă Charles Wallace va muri, atunci... hmm... noi...

— Vom muri odată cu el.

— Atunci nu mă lupt doar pentru viaţa lui Charles Wallace, ci şi pentru viaţa lui Meg, şi pentru a lui Calvin, şi...

— Pentru viaţa ta.
Meg simţi indiferenţa totală a domnului Jenkins faţă de viaţa lui. Dar nu era încă pregătită să accepte povara îngrijorării lui pentru viaţa ei.
— Nu trebuie să ne gândim la asta! Trebuie să ne gândim doar la Charles!
Proginoskes îi pătrunse în minte şi-i îndrumă gândurile:
— Acum îngrijorarea voastră pentru Charles Wallace trebuie să fie îndreptată spre Sporos. Nu înţelegeţi că suntem cu toţii legaţi unii de ceilalţi şi Echthroi încearcă să ne despartă în acelaşi fel în care vor să distrugă întreaga Creaţie?
Farandolele îşi continuară sarabanda şi, printre ţipetele lor, lui Meg i se păru că aude vocea lui Sporos:
— Noi nu suntem legaţi de nimeni! Suntem farandole şi vom stăpâni Yadah. După aceea...
Urechile lui Meg fură zgâriate de un hohot de râs sinistru. Se aruncă din nou în horă, încercând să-l scoată pe Sporos.
Senex o trase înapoi cu puterea kythingului său.
— Nu aşa, nu prin forţă!
— Dar Sporos trebuie să Adâncească! Trebuie!
Apoi, la graniţa percepţiei sale, Meg auzi un freamăt. Calvin era cu Sporos, încerca să comunice cu el.
Răspunsul lui Sporos era destul de slab, dar ieşise din hora sălbatică şi se dusese spre marginile ei.
— De ce a trimis Blajeny forme extraterestre de viaţă în Yadah, împreună cu mine? Ce mă

puteţi ajuta să învăţ? Noi cântăm singuri. N-avem nevoie de voi.
Meg simţi erupţia vulcanică a lui Proginoskes, vântul turbat, limbile de foc.
— Idiotule! îi spuse Proginoskes. Avem nevoie unul de celălalt. Fiecare atom din univers depinde de un altul.
— N-am nevoie de voi.
Dintr-odată, Proginoskes îi transmise calm:
— Eu am nevoie de tine, Sporos. Noi toţi avem nevoie de tine. Charles Wallace are nevoie de tine.
— N-am nevoie de Charles Wallace.
Calvin îi răspunse tăios:
— Nu ai? Ce se va întâmpla cu tine dacă Charles Wallace păţeşte ceva? Pe cine ai ascultat?
Sporos se retrase. Meg nu mai reuşi deloc să-l simtă.
Calvin emana frustrare.
— Nu pot ajunge la el. Se îndepărtează de mine de fiecare dată când mă apropii.
Sporos fia tras înapoi în horă. Fara înconjurată era din ce în ce mai vlăguită, pe măsură ce viaţa se scurgea din ea.
Senex spuse cu tristeţe:
— Cântecul ei se stinge.
Proginoskes spuse:
— Este eXterminată. Stinsă ca o lumânare.
Frunzele lui Senex se plecară îndurerate.
— Sporos şi generaţia lui îi ascultă pe cei care vor să înăbuşe muzica. îi ascultă pe cei care vor să stingă lumina cântecului.
Domnul Jenkins ridică profetic braţele.

— Singura mântuire e uciderea cântecului!
— Nu! strigă domnul Jenkins către domnul Jenkins. Eşti doar o imagine în oglindă. Eşti nimic! Nimic, nimic, nimic.
Cuvântul răsună ca un ecou, repetându-se la nesfârşit. în orice direcţie încerca Meg să-şi trimită gândurile, părea că întâlneşte o proiecţie a falsului domn Jenkins.
— Nu înţelegi că Echthroi sunt salvatorii tăi? Când nu va mai exista nimic, nu vor mai exista nici războaie, nici boli, nici moarte. Nu va mai exista sărăcie, nu vor mai exista dureri, nu vor mai exista mahalale, nu va mai exista foamete...
Cuvintele lui Senex trecură prin Echthros.
— Nu va mai exista muzică!
Proginoskes i se alătură lui Senex.
— Nu vor mai exista stele sau heruvimi. Lumina lunii nu se va mai reflecta în mare.
— Nu vor mai exista cine în jurul mesei, zise şi Calvin. Nimeni nu va mai mânca pâine sau bea vin împreună cu prietenii.
Meg îşi îndreptă cu forţă kythingul spre cel mai apropiat Echthros-domn Jenkins:
— Tu eşti nimic! îl împrumuţi pe domnul Jenkins ca să fii ceva. Pleacă! Tu eşti nimic!
Apoi deveni conştientă de faptul că adevăratul domn Jenkins încerca să ajungă la ea.
— Natura urăşte vidul.
Calvin răspunse:
— Atunci va trebui să umplem vidul. E singura soluţie.

— Cum?
— Dacă Echthroi sunt nimic, neant, atunci acel neant poate fi umplut.
— Bine, dar cum îl umplem?
Senex spuse calm:
— Poate că nu-ţi doreşti suficient de mult să-l umpli. Poate nu înţelegi încă miza.
— înţeleg foarte bine! Un băieţel, fratele meu... ce ştii despre frăţiorul meu?
Dinspre Senex veni un val de confuzie. Simţea ce înseamnă cuvântul „frate", pentru că toţi copacii fara erau - sau fuseseră fraţi. Dar „băieţel" nu însemna absolut nimic pentru el.
— Ştiu că gazda mea galactică e bolnavă, poate chiar pe moarte...
— E Charles Wallace! E frăţiorul meu! Pentru tine poate e o gazdă galactică, dar pentru mine e doar un băieţel ca... la fel ca Sporos.
îşi întoarse gândul dinspre Senex spre farandolele care dansau sălbatic în jurul unui alt fara. De data asta, comunică cu prudenţă. Cum putea fi sigură care dintre ei era Sporos?
Un Echthros-domn Jenkins scoase un hohot de râs nechezat:
— Nu contează. Nimic nu contează.
Un şuierat aspru răni melodia farelor care continuau să cânte.
Meg simţi un dezechilibru în mitocondrie. Yadah suferea. Dintr-odată îşi aminti farandolele care o salvaseră de Echthros, când Proginoskes o adusese în Yadah. Nu toate farandolele trecuseră de partea Echthroi. Sau poate că acele farandole

care se sacrificaseră pentru ca ea să trăiască fuseseră singurele capabile să-i sfideze pe Echthroi?

începu să strige agitată:

— Sporos! Farandolelor! îndepărtaţi-vă de Echthroi. Dansul ăsta vă duce la moarte. Veniţi la Senex şi Adânciţi-vă. E destinul vostru. Haideţi!

Unele farandole ezitară. Altele se învârtiră şi mai repede, strigând:

— Nu trebuie să ne Adâncim. E doar o veche superstiţie. Ne-am săturat de cântecul ăsta stupid,
„Slavă, slavă, slavă". Noi suntem cele care merită slavă.

— Stelele... spuse Meg cu disperare.

— O altă superstiţie. Nu există stele. Suntem cele mai măreţe fiinţe din univers.

Pe lângă Meg trecu un val de urâţenie care ajunse la Sporos.

— De ce *vrei* să te Adânceşti?

Freamătul lui Sporos răsună uşor disonant.

— Farandolele se nasc pentru a se Adânci.

— Prostule. Odată Adânciţi, veţi prinde rădăcini şi nu veţi mai putea zburda ca acum.

— Dar...

— Veţi fi captivi într-un singur loc pentru totdeauna, alături de farele astea plicticoase. Nu veţi mai putea alerga niciodată.

— Dar...

Puterea şi calmul lui Senex risipiră urâţenia.

— Doar atunci când suntem complet înrădăcinaţi, ne putem mişca cu adevărat.

Sporos simţi un fior de nehotărâre.

— E adevărat, micul meu vlăstar, continuă Senex. Acum că sunt înrădăcinat, nu mai sunt limitat de mişcare. Acum mă pot mişca oriunde în univers. Cânt împreună cu stelele. Dansez împreună cu galaxiile. Iau parte la bucurie... şi la suferinţă. Noi,

farele, trebuie să avem rolul nostru în ritmul mitocondriilor, altfel nu putem exista. Şi dacă nu putem exista, nu vom meii fi.

— Adică muriţi? întrebă Meg.

— Aşa îi spuneţi voi? Poate. Nu sunt sigur. Dar cântecul care răsună în Yadah nu mai e amplu şi bogat. E anost, lipsit de armonie. Prin aroganţa noastră facem Yadah să sufere.

Meg îl simţi pe Calvin lângă Senex:

— Sporos, eşti partenerul meu. Trebuie să lucrăm împreună.

— De ce? Nu-mi eşti de niciun folos.

— Sporos, suntem parteneri, fie că-ţi place, fie că nu.

Meg se alătură.

— Sporos! Avem nevoie de ajutorul tău ca să-l salvăm pe Charles Wallace.

— De ce trebuie să ne batem capul cu acest Charles Wallace? E doar un copil prost.

— E galaxia *ta*. Asta ar trebui să-l facă deosebit, chiar şi pentru tine.

Kythingul lor fu sfâşiat cu brutalitate, ca de un cioc uriaş.

— Sporos! Sunt eu, domnul Jenkins. Eu sunt cel mai mare dintre învăţători, pentru că eu îi cunosc pe Echthroi.
Meg simţi forţa ca de oţel din kythingul lui Proginoskes.
Echthros-domnul Jenkins îl ţinea în braţe pe Sporos şi îi şoptea mieros.
— Nu-i asculta pe pământeni, nu asculta de copacii fara. Sunt proşti şi slabi. Ascultă-mă pe mine şi vei fi puternic precum Echthroi. Vei conduce universul.
— Sporos!
Kythingul adevăratului domn Jenkins nu era suficient de puternic pentru a rupe fluxul.
— Nu este domnul Jenkins. Nu-l asculta!
Kythingul lui Calvin fu mai puternic decât al domnului Jenkins.
— Sunt doi domni Jenkins lângă tine, Sporos, doi domni Jenkins comunică cu tine. Ştii că unul nu e real. Adânceşte-te, Sporos, asta-i realitatea ta. Aici îţi vei găsi locul şi aşa îţi vei găsi adevăratul centru.
Meg simţi cum urechile minţii îi sunt zgâriate de un urlet Echthroid, deşi părea să vină dinspre falsul domn Jenkins.
— Realitatea e lipsită de sens. Nu există niciun centru. Vino. Intră în hora noastră. Au mai rămas doar câteva fare şi apoi Yadah va fi doar a voastră.
— Yadah va muri, spuse Meg. Vom muri cu toţii. Vei muri şi tu!

— Dacă vii alături de noi, vei fi nimic, spuse Echthros-domnul Jenkins, şi nimicul nu poate păţi nimic.
Mustăţile lungi ale lui Sporos fremătară dureros.
— Sunt foarte tânăr. N-ar trebui să mi se ceară să iau decizii importante timp de câteva secole.
— Eşti destul de mare ca să-l asculţi pe Senex, îi spuse Meg. Eşti destul de mare ca să mă asculţi pe mine. La urma urmei, pentru tine sunt o galaxie. E timpul să te Adânceşti.
Sporos se zbătu în strânsoarea lui Echthros-domnul Jenkins.
— Vino, Sporos, zboară cu Echthroi. Aşa vei călători prin univers. Sunt prea multe mitocondrii în creaţie. Sunt prea multe stele în ceruri. Vino cu noi spre nimic, spre neant.
— Adânceşte-te, Sporos, copilul meu! Adânceşte-te!
— Sporos!
Vuietul stârnit de Echthroi luptă împotriva ritmului din Yadah.
— Te vom face un prinţ printre Echthroi.
Meg simţi o rafală de vânt şi strălucirea familiară a
unei flăcări: Proginoskes. Heruvimul îşi trimise kythingul peste vidul creat de Echthros-domnul Jenkins, ca o frânghie peste prăpastia dintre două stânci.
— Sporos, toate farandolele sunt regale. în Yadah, toţi cântăreţii sunt prinţi.
— Prostii. Doar cu numele.
— Numele contează.

— Doar pentru materie.
Kythingul lui Proginoskes fu atât de blând, încât potoli furtuna stârnită de Echthroi.
— Sunteţi creaţi pentru a deveni materie, Sporos. Faceţi parte dintr-un plan măreţ, o parte indispensabilă. E nevoie de voi, Sporos. Şi voi vă puteţi bucura de libertatea creaţiei, în felul vostru unic.
— Nu-l asculta pe heruvimul ăsta respingător. E doar o emanare deformată de energie. Noi îţi vom dărui ne-Numirea şi vei avea putere.
Calvin interveni din nou.
— Sporos, tu eşti partenerul meu. Orice ce alegem să facem, trebuie să o facem împreună. Dacă te alături farandolelor rebele, voi intra în horă alături de tine.
Sporus fremătă:
— Ca să ne ajuţi să ucidem fara?
— Nu. Ca să fiu cu tine.
Meg strigă:
— Progo, hai să mergem şi noi! îl putem ajuta pe Calvin.
Impulsionată de bucuria găsirii unei soluţii, nu-l simţi pe heruvim trăgând-o înapoi şi se aruncă în sarabanda nebunească, pierzându-şi imediat controlul. Calvin se învârtea lângă Sporos, neputând să-l tragă din cercul care se strângea din ce în ce mai mult în jurul farei în agonie.

Meg fu înrobită complet de farandolele ce se roteau fremătând. Viteza orbitală o trase până în inima cercului şi o lipi de trunchiul farei vlăguite.

în centrul horei ucigaşe era întuneric. Nu-şi putu imagina farandolele rotitoare, nu putu comunica cu Calvin sau cu Sporos. Auzi doar o linişte

dincolo de liniște, pentru că nimicul din inima acestui vârtej făcea imposibilă existența sunetului.

Se simți captivă în acest vid și lipsită de orice putere. Fu lipită de trunchiul de fara, dar copacul era acum prea slab ca s-o susțină. în schimb, ea fu cea care-l sprijini pe Cel Adâncit, aflat în agonie, hrănindu-l cu propriul sânge. Simțea cum sângele i se scurge din trup. Trunchiul copacului se întări. Acum Meg era pe moarte.

Apoi se simți înconjurată de niște brațe care o susțineau și-i insuflau din nou viață. Erau brațele domnului Jenkins, adevăratul domn Jenkins. Forța și dragostea lui o încărcau de energie.

Pe măsură ce revenea la viață, simțea mângâierile ritmice ale lujerilor farei înzdrăvenite. Domnul Jenkins îi ținu pe amândoi fără ca puterea lui să
slăbească. Cercul ucigaș fu rupt. în timp ce Calvin îl ținea pe Sporos în brațe, pe obraz îi alunecă o lacrimă. Meg se apropie de el ca să-l consoleze. în clipa în care și-a întors kythingul dinspre domnul Jenkins spre Calvin, se formă un nou cerc, dar de data asta nu din farandole, ci din domni Jenkins care se prinseră într-o horă ucigașă în jurul adevăratului domn Jenkins.
Meg se întoarse spre el, dar era prea târziu. Domnul Jenkins era deja înconjurat.
Meg strigă:
— Adânceşte-te, Sporos, e singura speranță!
Farandolele împrăștiate zburdau încolo și-ncoa-

ce, fără nicio ţintă. Proginoskes întinse aripă după aripă încercând să le adune laolaltă. Se auzi un freamăt înspăimântat.

— Uitaţi-vă la Echthroi! le porunci Proginoskes. îl ucid pe domnul Jenkins, la fel cum v-au convins pe voi să vă ucideţi propria fara. Asta se întâmplă.

— Domnul Jenkins! strigă Meg. Trebuie să-l salvăm pe domnul Jenkins. Ah, Sporos, Adânceşte-te, e a doua încercare, trebuie să te Adânceşti.

— Pentru domnul Jenkins?

— Pentru tine, pentru noi toţi.

— Dar atunci de ce-a ales domnul Jenkins... N-a ştiut ce i se va întâmpla?

— Bineînţeles că a ştiut. A făcut-o ca să ne salveze.

— Să ne salveze pe toţi, adăugă Calvin. E în ghearele Echthroi, Sporos. îl vor ucide. Ce-ai de gând să faci?

Sporos se întoarse spre Senex, fara din care se născuse. îşi îndreptă lujerii mici şi verzi spre toate farandolele.

— E vremea să ne Adâncim, spuse el.

Auziră un ecou slab al muzicii care le bucurase urechile atunci când Blajeny îi dusese să asiste la naşterea unei stele. Farele cântau din ce în ce mai tare, pe măsură ce prindeau puteri. Sporos se alătură cântecului. în jurul lor, farandolele se Adânceau îmbogăţind cântecul cu freamătul lor.

Epuizarea şi bucuria lui Meg fură atât de mari, încât uită de domnul Jenkins. Presupuse orbeşte că acum, din moment ce Sporos şi celelalte farandole se Adânceau, a doua încercare fusese încheiată cu succes şi totul avea să fie bine. Echthroi erau învinşi. Charles Wallace avea să se însănătoşească, iar ea se putea relaxa.

Apoi îl simţi pe Proginoskes punându-i la îndoială nechibzuinţa.

Meg! Ai uitat! Sunt trei încercări!Bucuria i se risipi. Hora falşilor domni Jenkins se învârtea sălbatic în jurul directorului, din ce în ce mai aproape.

Kythingul lui Proginoskes fu atât de puternic, încât simţi din nou conştientizarea dureroasă a situaţiei.

— Nu-i putem lăsa pe Echthroi să-l ucidă pe domnul Jenkins. Asta-i a treia încercare, să-l salvăm pe domnul Jenkins. Senex, Sporos, ajutaţi-ne cu toţii!

Meg auzi un ţipăt strident, un urlet care se transformă într-un râs cutremurător de triumf. Venea dinspre domnul Jenkins. Un domn Jenkins. Directorul nu mai era înconjurat de o spirală de Echthroi. Cercul se strânsese şi începuseră să-şi atace prada.

Kythingul lui Proginoskes se auzi tăios ca un cuţit.

— A fost prins de către Echthroi. Trebuie să-l eliberăm.

Vântul bate la uşă

Echthros-domnul Jenkins îşi întinse mâinile spre ei. Meg fii asaltată de duhoarea bine cunoscută. Un kything încărcat de ură veni spre ea cu vocea domnului Jenkins suprapusă peste scrâşnitul produs de frecarea metalului pe metal.

— Prostii. Bineînţeles că nu m-am lăsat prins de Echthroi. Sunt domnul Jenkins şi i-am

acceptat pe Echthroi pentru că au dreptate. Nu Echthroi sunt goi, eu eram gol. M-au umplut de voluptatea abisului. Haideţi, lăsaţi-mă să vă neantizez, veniţi către mine, veniţi...
Lujerele lungi ale lui Sporos fremătară. Dinspre ele veni o vagă sclipire, dar acum făcea kything, frunzişul lui verde se unduia ritmic, noile sale ace şi frunze străluceau în ritmul Senexului, al farelor cântătoare, al lui Yadah.

12

— Pământeni, iertaţi-mă. Voi cânta pentru voi. Echthroi nu pot îndura cântecul.
Kythingul domnului Jenkins îi sfredeli ca un burghiu:
— Viaţa pe care o ştim e fără sens, Margaret. Civilizaţia a eşuat. Părinţii tăi ştiu asta. Se dau bătuţi.
— Nu, nu! protestă Calvin. Nu-i adevărat, nu s-ar da niciodată bătuţi.
— Cântaţi, spuse Sporos către Farandolele Adâncite, cântaţi împreună cu noi! Galaxia noastră e în pericol, trebuie s-o salvăm!
Domnul Jenkins îl întrerupse.
— Neantizarea e singura speranţă. Să-i grăbim venirea.
Meg strigă prin zgomotul infernal de burghiu.
— Nu, domnule Jenkins! încetează!

Calvin i se alătură.

— Domnule Jenkins, întoarce-te, ieşi din Echthroi!

— Dar m-am întors. Sunt aici. Sunt în sfârşit eu însumi. Nimic. X-domnul Jenkins. Neantizarea e binele suprem.

Meg simţi din nou o cumplită strângere de inimă. Fiecare muşchi din trupul său protestă. Apoi, fu străfulgerată de o imagine strălucitoare a lui Calvin trăgându-l pe domnul Jenkins. Continuă să vadă imagini puternice cu Calvin luptându-se cu un domn Jenkins devenit dintr-odată sălbatic şi puternic. Braţele subţiri şi moi ale lui Jenkins îl izbeau pe Calvin cu lovituri ca de oţel. Zvelteţea lui Calvin îl ajută să se ferească de multe lovituri, încercă cu disperare să-l prindă pe domnul Jenkins de încheieturi...

Reuşi...

încheieturile se transformară în gheare, apoi în nimic. Calvin rămase cu mâinile goale. Meg auzi râsul batjocoritor al Echthros, iar domnul Jenkins îl izbi pe Calvin cu o lovitură puternică.

Meg văzu un întuneric sângeriu şi pe Calvin clă- tinându-se, tras înapoi şi absorbit în vârtejul creat de Echthros-domnul Jenkins.

Apoi, imaginile cu Calvin clătinându-se din cauza loviturii, încercând să se ridice, să se aşeze bine pe picioare dispărură. Nu mai văzu nimic, dar Calvin era acolo, era cu ea, făcea

parte din ea. Depăşise lumea imaginilor senzoriale şi ajunse într-un loc mai presus de imagini. Acum comunica cu *Calvin,* nu era vorba de păr roşu sau pistrui, ochi albaştri sau zâmbet strălucitor. Nu-i auzea vocea gravă... întreruptă uneori de un uşor falset, nimic din toate astea, era doar...

Calvin.

Era împreună cu Calvin, comunica cu el cu fiecare atom al fiinţei, dăruindu-i toată tăria, curajul şi speranţa pe care i le oferise el.

Apoi simţi că Proginoskes încerca să-i atragă atenţia şi, fără tragere de inimă, îşi îndreptă kyth- ingul către el.

— Meg, îl pot ajuta pe Calvin, dar nu-l pot ajuta pe domnul Jenkins. S-ar putea să poţi tu. Du-te spre el. Poate reuşeşti să ajungi la el.

Se retrase. Dacă se va duce spre Echthros-dom- nul Jenkins, oare nu va simţi din nou aceeaşi durere? De data asta nu mai era înconjurată de micuţe farandole care s-o salveze. Nu putea s-o facă, nu putea să se îndrepte cu bună ştiinţă către durere...

Dar domnul Jenkins intrase în hora ucigaşă de dragul ei. Domnul Jenkins era acum în mâinile Echthroi datorită dragostei lui pentru ea.

Oftă în semn de acceptare faţă de ce avea de făcut. Apoi îşi îndreptă kythingul spre

domnul Jenkins, pierdut undeva în oribilul Echthros care se dădea drept el.

— Domnule Jenkins!

Îşi trimise kythingul spre el cu toată forţa de care era capabilă. Acum nu mai vedea părul rar şi cenuşiu, de aceeaşi culoare cu al ei, sau ochii îmbătrâniţi, în spatele lentilelor ochelarilor demodaţi, sau umeri aduşi şi presăraţi de mătreaţă. Vedea ceva mai profund, mai adevărat, dincolo şi mai presus de simţuri, vedea omul real. Era alături de domnul Jenkins aşa cum fusese alături de Calvin, Calvin care era atât de important pentru ea, încât nici în şoaptă nu îndrăznea să recunoască cât era de important...

Şi domnul Jenkins era real, iar ea era alături de el, comunicând prin kything cu toată fiinţa ei...

De undeva din adâncul Echthroi, domnul Jenkins încerca să spună ceva, repetând întruna. în cele din urmă Meg reuşi să-l audă - repeta o expresie pe care o folosise şi mai devreme:

— Natura urăşte vidul.

Fu singura frază pe care reuşi s-o spună.

Meg se agăţă de ea. Dacă Echthroi sunt nimic şi domnul Jenkins face parte din acel nimic, iar Calvin e pe cale să fie eXterminat...

— Umple-l! Umple-l! veni kythingul disperat al lui Calvin.

Odată cu el apăru o imagine foarte vie cu Charles Wallace, albastru la faţă şi gâfâind; părinţii săi erau alături de el; dr. Louise supraveghea funcţionarea rezervorului de oxigen; Fortinbras era întins de-a lungul pragului, ca şi cum ar fi încercat să împiedice moartea să intre în cameră.

— Umple-l!

Frica îi îngheţă sângele în vene.

— Progo! Progo, ce trebuie fac?

Auzi doar un ecou al îndemnului ce venea dinspre Calvin.

— Umple vidul! Umple-l!

Se lupta cu disperare, nu pentru viaţa lui, ci pentru Meg, pentru Charles Wallace, pentru farele cântătoare, pentru întreaga lume... Comunică cu disperare.

— Progo, am trecut de prima încercare, l-am Numit pe domnul Jenkins. Şi pe cea de-a doua, Spo- ros s-a Adâncit. Şi acum ne lăsăm înfrânţi de a treia încercare? Calvin nu mai poate rezista mult timp. Trebuie să intru în Echthroi? Asta trebuie să fac? Tu ce vei face dacă nu reuşesc?

Ştia. Ştia ce-ar face Proginoskes.

Puterile lui Calvin slăbeau rapid, nu mai putea să contracareze loviturile ca de baros ale falsului domn Jenkins...
Se aruncă înspre domnul Jenkins, încercând să-l apuce de braţele nemiloase, încercând să-l îndepărteze de Calvin prin forţa kythingului său.
Durerea.
A venit din nou, aşa cum se aşteptase.
Agonia. Suferinţa intensă care-i făcea ochii să pulseze...Charles Wallace trăia aceeaşi suferinţă, iar părinţii lui priveau neajutoraţi cum micul său trup se zbătea în spasme de durere.
Se luptau cu toţii să-l susţină, familia Murry, cele două Louise, să-l ţină în braţe în timpul convulsiilor, să ofere sprijin firavului trup...
Fortinbras stătea în uşă, mârâind din ce în ce mai tare...
Echthroi erau...
Kythingul lui Meg era slab, aproape anihilat de durere.
— Calvin, domnule Jenkins, nu luptaţi cu Echthroi, ajutaţi-mă să-i umplu...
Frig.
Frig mai presus de zăpadă şi gheaţă şi mercur în scădere.
Frig mai presus de zero absolut al spaţiului cosmic.
Frig care-o pulveriza spre nimic.
Frig şi durere.

Se luptă.
Nu mă exterminaţi, Echthroi. Te umplu.
Frig.
întuneric.
Goliciune.
Nimic.
Neant.
Zero

.Echth X
Apoi
Proginoskes.
Un strigăt puternic. O furtună de vânt. Un fulger de foc care a străIucit peste gheaţă, spulberând şi arzând frigul şi durerea.
Proginoskes neantizat.
Aripi. Toate aripile. întinse la maximum. Ochi. Toţi ochii clipind, pierzându-şi treptat strălucirea...
O, nu...
Stingându-se...
Nu...
Flăcări. Fum. Pene zburând. Proginoskes azvârlind marele său sine heruvimic în vidul creat de Echthroi, care-i eXterminau pe domnul Jenkins, pe Calvin, pe Meg...
şi pe Charles Wallace.
Aripi şi flăcări şi vânt, un urlet cumplit al tuturor uraganelor din întreaga lume încleştate într-o bătălie...
— Progo!
Plânsul ei străbătu Yadah, apoi ştiu ce are de făcut. Trebuia să facă aşa cum făcuse domnul Jenkins când spărsese cercul nebunesc al farandolelor şi o luase în braţe. Trebuie să-i îmbrăţişeze pe Echthroi, îmbrăţişându-i pe domnul Jenkins, pe Calvin şi pe Charles Wallace...

Imbrăţişează-i, Meg. Imbrăţişează-i pe toţi. Înconjoară-i cu braţele tale pe cei care
răspândesc nimicul, care sfâşie întreaga creaţie
lăsând în urmă fâşii de neant.
Mărimea nu-i importantă. Poţi să-i îmbrăţişezi
pe toţi, pe Charles, pe Calvin, pe domnul
Jenkins, poţi îmbrăţişa chiar şi sfera arzătoare a
stelei nou-născute...
Strigă:
— Te îmbrăţişez! Te iubesc, te numesc. Te Numesc, Echthroi. Nu mai eşti nimic. Eşti.
O mică pană albă, care nu era o pană obişnuită,
plutea prin frig.
Te numesc, Echthroi. Te numesc Meg.
Te numesc Calvin.
Te numesc domnul Jenkins.
Te numesc Proginoskes.
Te umplu cu Numele tău.
Fii!
Fii fluture şi monstru,
fii galaxie şi lăcustă,stea şi vrabie, tu contezi, tu
eşti, fii!
Fii omidă şi cometă,
Fii porc spinos şi planetă,
plajă şi sistem solar,
cântă cu noi, dansează cu noi,
bucură-te cu noi,
întru gloria creaţiei,
pescăruş de mare şi serafim,
râmă şi gazdă angelică,

crizantemă şi heruvim
(O, heruvim)
Fii!
Cântă pentru slava
celor vii şi celor plini de dragoste
pentru flăcările creaţiei
cântă cu noi
dansează cu noi
fii cu noi
Fii!

Nu erau doar cuvintele ei. Erau cuvintele lui Senex, ale lui Sporos cel Adâncit, ale farelor cântătoare

,era râsul tinerelor farandole,
erau cuvintele mitocondriei Yadah,
ale tuturor mitocondriilor,
ale gazdelor umane,
ale pământului,
soarelui,
dansul stelei nou-născute, cuvintele galaxiilor,
heruvimilor şi serafimilor, vântului şi focului,
cuvintele Gloriei.

Echthroi! Eşti Numit! Te înconjor cu braţele mele. Nu mai eşti nimic. Eşti. Eşti împlinit. Tu eşti eu.
Tu eşti
Meg.
— Meg!
Braţele sale erau în jurul lui Charles Wallace.
— Unde...
(Nu contează unde.)
Aici.
Aici, în camera familiară a lui Charles Wallace. Meg. Calvin. Domnul Jenkins. Un singur domn Jenkins. Adevăratul domn Jenkins.
Familia Murry. Dr. Louise, cu stetoscopul la gât, răvăşită, epuizată, fericită...
Gemenii, Dennys, cu o pată mare de noroi pe faţă, ambii băieţi încă murdari şi obosiţi după munca lor în grădină.
Şi Charles Wallace. Charles Wallace stând pe pat în capul oaselor, respirând uşor şi normal. For- tinbras nu mai păzea uşa, care acum era deschisă, parcă aşteptând oaspeţi. Rezervorul de oxigen, care nu mai era necesar, fusese lăsat într-un colţ.
— Charles! Ah, Charles Wallace!
Meg îl îmbrăţişă, înăbuşindu-şi un hohot neaş- teptat de plâns.
— Te simţi bine? Chiar te-ai făcut bine?
— Se simte mult mai bine, spuse dr. Louise. Ştim foarte puţin despre mitocondrită, dar...

Glasul delicat, de păsărică, îi pieri treptat şi privi întrebătoare spre Meg.
La fel şi tatăl ei.
— Orice s-a întâmplat... oriunde ai fost... Charles Wallace a vorbit în delirul lui despre mitocondrii şi farandole şi parcă despre Echthroi sau ceva de genul ăsta...
— Şi despre tine, adăugă mama ei.
— Am fost într-una dintre mitocondriile lui Charles Wallace, explică Meg.
Domnul Murry îşi împinse ochelarii pe nas, cu un gest identic cu cel al fiicei sale.
— Aşa a spus şi el.
Se uită spre fiul lui mai mic.
— Nu am nicio îndoială.
Doamna Murry spuse:
— Tocmai când credeam... când credeam că totul s-a terminat... Charles Wallace a spus dintr-o suflare „Echthroi au dispărut!" şi, brusc, a început să respire mai uşor.
— Tot ce sper eu, zise Dennys, e că Charles Wallace n-o să se apuce să vorbească şi la şcoală cum a vorbit în timp ce delira.
— Nu înţeleg nimic din toate astea, spuse Sandy. Nu-mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg.
— Dacă mama şi tata n-ar fi fost atât de îngrijoraţi pentru Charles Wallace, se uită Dennys spre Meg, s-ar fi supărat rău pe tine că n-ai venit direct acasă de la şcoală.

— Până la urmă unde ai fost? întrebă Sandy.
— Chiar te aştepţi să înghiţim povestea asta, că ai fost în *interiorul* lui Charles Wallace?
— Fii şi tu măcar o dată *realistă.*
— La urma urmei, şi noi ne-am făcut griji.
— Şi încă cum!
Se uitară la Meg, apoi se întoarseră şi îl priviră pe domnul Jenkins.
Acesta spuse:
— Meg are dreptate. Am fost şi eu împreună cu ea.
Răspunsul gemenilor fu o tăcere încărcată de uimire.
în cele din urmă, Dennys ridică din umeri şi spuse:
— Poate într-o zi o să ne spună totuşi cineva ce s-a întâmplat cu adevărat.
— Dar dacă Charles e în regulă...
— Pentru noi e de ajuns. Totul e bine când se termină cu bine.
— Chiar dacă toţi ţin secrete faţă de noi, ca de obicei.
Se întoarseră spre dr. Louise:
— Charles chiar e în regulă?
— Charles chiar s-a făcut bine?
Dr. Louise le răspunse:
— După părerea mea, într-o zi, două îşi va reveni complet.
Meg îl întrebă pe domnul Jenkins.

— Şi la şcoală? Problemele de acolo vor rămâne la fel?
Domnul Jenkins răspunse foarte tăios.
— Nu cred.
— Ce veţi face, domnule Jenkins? Puteţi schimba lucrurile?
— Nu ştiu. Nu pot garanta siguranţa lui Charles Wallace. Va trebui să înveţe singur să se adapteze.
Dar mă tem mai puţin de situaţia asta decât înainte. După... hmm... experienţele noastre recente, o să-mi fie mai uşor să intru în fiecare dimineaţă în clădirea aia roşie şi veche a şcolii. Acum modernizarea unei şcoli elementare îmi pare o schimbare plăcută şi o misiune destul de realizabilă.
Gemenii rămaseră din nou uimiţi. Sandy întrebă dezamăgit:
— Şi... nu-i e nimănui foame?
— Am fost atât de îngrijoraţi din cauza lui Charles, că n-am mâncat de...
— Mi-e poftă de curcan, spuse Charles Wallace.
Doamna Murry se uită spre el şi o parte din tensiunea de pe chipul ei se topi.
— Mă tem că n-am cum să gătesc curcan, dar pot să dezgheţ nişte fripturi din congelator.
— Pot să cobor când e gata cina?
Dr. Louise se uită la el cu privirea ei bănuitoare.

— Nu văd de ce nu. Meg, tu şi Calvin rămâneţi cu el până atunci. Restul vom merge în bucătărie ca să ajutăm. Veniţi, domnule Jenkins, mă puteţi ajuta să pun masa.
Când cei trei rămaseră singuri, Charles Wallace îi spuse lui Calvin:
— N-ai scos niciun cuvânt.
— N-a fost nevoie.
Calvin stătea la picioarele patului lui Charles Wallace. Arăta la fel de obosit ca dr. Louise, şi la fel de fericit. îşi puse uşor mâna peste cea a lui Meg.
— Ne va face bine să mâncăm împreună şi să sărbătorim.
Meg strigă:
— Cum putem sărbători fără Progo?
— Nu l-am uitat pe Progo, Meg.
— Dar unde este?
— Meg, s-a eXterminat singur.
— Dar unde este?
(Unde nu contează.)
Mâna lui Calvin strânse şi mai mult mâna lui Meg.
— Cum ar spune Progo, a fost Numit. Aşa că e în regulă. Progo n-a nimerit în mâinile Echthroi, Meg. S-a eXterminat din propria lui voinţă.
— Dar, Calvin...

— Proginoskes e un heruvim, Meg. A fost alegerea lui.
Ochii lui Meg străluciră.
— Aş vrea ca oamenii să nu aibă sentimente. Eu am sentimente. Mă dor.
Charles Wallace o îmbrăţişă.
— Nu mi-am imaginat dragonii, nu-i aşa?
După cum se aştepta, Meg îi zâmbi înlăcrimată.

*

Imediat după cină, dr. Louise îi ordonă lui Charles Wallace să se întoarcă în pat. Meg întinse braţele să-l îmbrăţişeze de noapte bună. Ştia că se simte înjumătăţită fără Proginoskes şi îi şopti în timp ce-i sărută obrazul:
— Ce-ar fi să te duci cu Calvin până la păşunile din nord şi la stânci, să aruncaţi un ochi pe acolo?
Ea clătină din cap, apoi îl privi pe Calvin. Ieşiră tiptil din cămară, fără niciun cuvânt, şi îşi puseră jachetele de schi. Când se îndepărtară de casă, el îi spuse:
— E ciudat să vorbim în loc să facem kything, nu-i aşa? Cred c-ar trebui să ne obişnuim.
Păşea aproape de el, pe pământul proaspăt săpat al grădinii.
— Sunt lucruri despre care n-o să putem vorbi în faţa oamenilor, va trebui să facem kything.

Calvin îi prinse mâna înmănuşată.

— Cred că ar fi mai bine să nu vorbim prea mult despre ele.

Meg întrebă:

— Dar Blajeny... unde-i Blajeny?

Calvin îi strânse mâna.

— Nu ştiu, Meg. Probabil a fost trimis pe undeva să predea.

Se opriră lângă zidul de bolovani.

— E o noapte rece, Meg. Nu cred că Louise o să iasă afară.

Se urcă pe zid şi privi spre cele două stânci glaciale. Conturul întunecat al pietrelor mari se ivea pe bolta cerului. Iarba din jurul lor era încărcată de brumă. Şi nimic altceva.

Meg spuse:

— Să mergem până la bolovanul de pe care ne uităm la stele.

Piatra zăbovea rece sub strălucirea stelelor. Nu era nimic acolo. Pe obrazul lui Meg se rostogoli o lacrimă, pe care o şterse cu mânuşa.

Calvin îşi puse braţul în jurul ei.

— Ştiu, Meg. Şi eu vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Progo. Tot ce ştiu este că, într-un fel sau altul, e în regulă.

— Cred că *simt* că-i în regulă. Dar i-ar plăcea şi minţii mele să ştie.

Tremură.

— Mai bine intrăm. Le-am promis părinţilor tăi că nu stăm mult pe-afară.
Nu-şi dorea deloc să plece, dar îl urmă pe Calvin. Când ajunseră la zidul de piatră se opriră.

— 7Stai puţin...
— Louise nu este... începu Calvin, dar o umbră întunecată ieşi dintre bolovani, se descolăci încet şi graţios şi făcu o plecăciune în semn de salut.
— Ah, Louise, spuse Meg. Louise...
Dar Louise se retrase din nou spre zid şi dispăru printre pietre. Cu toate acestea, Meg era mulţumită şi liniştită. Reveniră în tăcere acasă. îşi puseră hainele pe cuierul din cămară. Uşa laboratorului era închisă. La fel şi uşa bucătăriei.
Apoi uşa bucătăriei se deschise brusc, trântindu-se de perete.
Sandy şi Dennys îşi făceau temele pentru acasă, aşezaţi la masa din bucătărie.
— Hei! spuse Sandy. Nu trebuie să fii aşa de violentă.
— Poţi să deschizi *normal* uşa, nu trebuie s-o scoţi din balamale.
— Nici n-am atins-o, spuse Meg. S-a deschis singură.
Sandy închise cu zgomot manualul de latină.

— Lasă prostiile. în seara asta nu bate aproape deloc vântul, şi ce se simte vine din direcţia opusă.
Dennys ridică privirea din caietul de matematică.
Charles Wallace vrea să te duci până la el, Meg. închide totuşi uşa. E frig

.Sandy se ridică şi închise ferm uşa.
— Ai fost cam mult plecată. Ai numărat stelele sau ce-ai făcut?
— Nu trebuie să le numărăm, spuse Meg. Trebuie doar să le cunoaştem Numele.
Ochii lui Calvin îi întâlniră pe ai ei şi rămaseră aşa o clipă îndelungată, fără să vorbească, fără să comunice prin kything. Pur şi simplu existau.

Apoi Meg urcă în camera lui Charles Wallace.Cuprins

1 Dragonii lui Charles Wallace.....9
2 O fisură în galaxie.....42
3 Omul de noapte 77
4 Proginoskes 107
5 Prima încercare.....132
6 Adevăratul domn Jenkins.....153
7 Metron Ariston 171
8 Călătorie spre interior.....201

9 Farandole şi mitocondrii.....221
10 Yadah 230
11 Sporos.....248

Vântul bate la uşă

270Meg Murry este îngrijorată: fratele ei mai mic îi spune că a văzut dragoni în grădină. Hipersensibil şi foarte inteligent, Charles Wallace întotdeauna a fost diferit, numai că Meg ştie că el luptă acum cu o boală enigmatică şi periculoasă iar dragonîi sunt un semn - şi un ajutor.

Meg şi Calvin, prietenul lor, se înfruntă cu un rău cosmic care nu-l ameninţă doar pe Charles Wallace, ci întreg universul. Au de călătorit în spaţiul intergalactic şi în universul microscopic al mitocondriilor, unde nimic nu funcţionează ca în lumea obişnuită: nici cuvintele, nici orientarea în spaţiu, nici văzul. Ca să-l salveze pe Charles, a cărui inimă bate o dată la un deceniu, e nevoie de o putere imensă, ca cea a vântului, pentru că

au de învins neantul cel întunecat şi friguros.

Din aceeaşi serie: *0 buclă în timp*

9786067882698

La AitÎHllK cărţile clasice sunt întotdeauna galbene

classic **yellow**

funny **green**